

Valgmøde og koncert i NYC med Livestreamnings link:

»Byg et fredskor mod krigens
spøgelser«.

Lørdag den 26. oktober kl.
20-24 dansk tid

»Byg et fredskor mod krigens spøgelser«

HVORNÅR:

Lørdag den 26. oktober 2024 kl. kl. 20-24 dansk tid.

Live streamnings link:

af Diane W Sare den 3. oktober 2024

“Erindringens mystiske akkorder, der strækker sig fra hver slagmark og patriotiske grav til hvert levende hjerte og arnested over hele dette vidtstrakte land, vil endnu hæve Unionens kor, når de igen berøres, som de helt sikkert vil blive, af de bedre engle i vores natur.”

-Abraham Lincoln, 4. marts 1861, fra hans første tiltrædelsestale

Tag med Diane Sare, LaRouche-bevægelsens uafhængige kandidat til USA's senat fra New York, og Jose Vega, bevægelsens uafhængige kandidat til kongressen fra den 15. valgkreds i Bronx, og en række modige tidligere militærfolk, efterretningsledere og fredsfortalere fra hele landet og internationalt, når vi udforsker uafhængig tænkning og handling, inspireret af de ædle principper, som vores land blev grundlagt på. Den nationale vision, som blev bekræftet

under borgerkrigen og borgerrettighedsbevægelsen, må atter forfægtes i lyset af den nuværende økonomiske krise i nationen og rækken af folkemorderiske krige, som nu truer med at blive optrappet til en global atomkrig. Der er nu hårdt brug for ægte lederskab og moralske visioner af den type, som Jose Vega og Diane Sare repræsenterer i deres uafhængige kampagner.

Vi erklærer vores uafhængighed af krigspartiet. Vi siger: »Skab velstand, ikke krig!«

Vi inviterer dig til at være en del af denne historiske indendørs valgmøde og koncert.

Billetter fås på vegasarepeacefund.org.

HVORNÅR:

26. oktober 2024 kl. 14.00-18.00 (kl. 20-24 dansk tid). Der vil være gratis live streaming: Mere info senere.

HVOR:

En Manhattan koncertsal

International koncert/manifestation 26. oktober i New York præsenterer ekstraordinært program for fred

[DWS] [MGM]

14. oktober 2024 (EIRNS) – Programmet med talere og musik for fred, der er planlagt til den indendørs fredsdemonstration og -koncert i New York City lørdag den 26. oktober kl. 14.00 (EDT), er uden fortilfælde i sit omfang. Arrangementet er designet til at have en stærk indflydelse internationalt såvel som i USA og har titlen »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War«. Programmet vil blive livestreamet fra koncertsalen på Manhattan med simultantolkning til flere sprog.

Arrangementets sponsor er Jose Vega & Diane Sare Peace Fund.

Disse to politiske ledere er uafhængige kandidater på stemmesedlen i november til Senatet og Kongressen i New York: Diane Sare til Senatet og Jose Vega til Kongressen, 15. kreds i Bronx. Personlig deltagelse sker via forhåndstilmelding på hjemmesiden på engelsk eller på spansk i den fælles fundraising-komité, der er oprettet til arrangementet.

Nedenfor er en delvis liste over talere og optrædende og delvise detaljer om musikken. Titlerne på afsnittene er kun til information forud for arrangementet. De er ikke den endelige rækkefølge af programmet. Det kor, der henvises til, er Sare-Vegas Venner-koret. Yderligere bidrag med musik og præsentationer er velkomne til dette og fremtidige arrangementer, også til partnerarrangementer internationalt.

- Åbning- 'Fordi alle mænd er brødre'
- Sare messingkvintet
- -Lille Fuga, J.S. Bach (1685-1750)
- -Stykket for messingkvintet, Victor Ewald (1860-1935, Rusland)
- »Fordi alle mennesker er brødre«
- (tekst, Tom Glazer; musik, Bach's Passion Chorale, Hassler) Friends of Sare-Vega Chorus
- -Velkommen:
- Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat, New York
- Jose Vega, kandidat til Kongressen, 15. CD, Bronx, New York
- Opfordring til handling – 'Gå ned, Moses'
- -Dennis Fritz, direktør for Eisenhower Media Network; Command Chief Master Sergeant (ret. U.S. Air Force)
- -»Gå ned, Moses«, kor
- -Russ Dobular, fra Due Dissidence, platform for politiske kommentarer
- -Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet; initiativtager til Den Internationale Fredskoalition
- »0, Freedom«, kor

- Stop atomkrigens vanvid – ‘Hold On’
  - Garland Nixon, erfaren progressiv radio- og tv-talkshowvært; medlem af ACLU’s nationale bestyrelse.
  - »Hold ud«, kor
  - Oberst Lawrence Wilkerson (ret. U.S. Army); stabschef for tidligere udenrigsminister Colin Powell
  - Frihed fra krig – »Steal Away«
  - “Stjæl dig væk til friheden”, kor
  - -Jimmy Dore (inviteret) podcaster (Home of the Jimmy Dore Show); komiker, politisk kommentator
  - -Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker, medstifter af VIPS (Veteran Intelligence Professionals for Sanity)
  - -Jose Vega
  - -Diane Sare
  - Klassiske principper-skønhed, mod, statskunst
  - -»Quia Respexit« fra Magnificat i D af J.S. Bach (»Han har set på min ydmyghed«), sopran, obo duet
  - -Sydafrikansk ungdomskor (inviteret)
  - -Særlige bidrag med klassisk musik fra Iran, Syrien, Albanien og Sverige
  - Ekstra musik
  - Strygekvartet nr. 12, »American«, op. 96 B. 179, Antonin Dvorak (1841-1904) NEO String Quartet
  - Shalom Chaverim canon, hebraisk traditionel folkemelodi, kor og publikum
  - -»My Country 'tis of Thee« arr. af Fred Haight fra Dvoraks Strygekvartet, op. 97 B. 180 Larghetto, kor og NEO Strygekvartet
  - -»Battle Cry of Freedom« George Root, 1862, kor og publikum
-

En ny verden bryder frem, men vil den gamle verden gøre en ende på os alle?

af Jason Ross (EIRNS) – 13. oktober 2024

Samlingen af topledere fra dusinvis af lande i næste uge i Kazan, Rusland, kan vise sig at være virkelig historisk, især fordi den står i kontrast til de ødelæggende beslutninger, der træffes af det angloamerikanske NATO og Israel.

Potentialet for betydelige finansielle ændringer ses i en kort kommentar efter mødet mellem BRIKS' finansministre og centralbankchefer i denne uge i Moskva, hvor den tidligere vicepræsident for New Development Bank («BRIKS-banken») Paulo Nogueira Batista Jr. siger, at »det nuværende internationale monetære og finansielle system, der kontrolleres af Vesten, faktisk er ureformerbart.« Derfor siger Nogueira: »Vi er nødt til at konstruere et alternativt internationalt betalingssystem, der er immunt over for ekskluderende sanktioner fra USA og andre. Vi er nødt til at opbygge en ny betalingsenhed, som kunne være en kurv af valutaer fra BRIKS eller en delmængde af BRIKS. Vi er måske nødt til at bruge dette som en overgangsordning til at konstruere en ny reservevaluta, som ville være et alternativ til den amerikanske dollar og euroen.»

Repræsentanter for Palæstina vil deltage, og de er blevet informeret af deres vært, præsident Vladimir Putin, om, at Israels igangværende angreb på dem i både Gaza og på Vestbredden vil være temaet for en af begivenhederne på topmødet.

Det faktum, at retfærdigheden hverken kommer fra det angloamerikanske NATO eller fra FN's Sikkerhedsråd, som det

opererer i øjeblikket, tiltrækker større opmærksomhed til BRIKS som en meningsfuld platform for drøftelser.

Og der er brug for et nyt paradigme:

Frem for at indstille militære angreb, der beskadiger FN-faciliteter og sårer FN's fredsbevarende styrker i det sydlige Libanon, insisterer Israels premierminister i stedet på, at FN-personalet skal forlade landet! USA vil sende et missilforsvarsbatteri til Israel. Selv om det angiveligt er et defensivt system, vil dets tilstedeværelse opmuntre Israel til at gå mere aggressivt til værks over for Iran. Tab blandt de 95 amerikanske soldater, der er nødt til at være på stedet for at betjene systemet, kan være den gnist, der optrapper til en global konflikt. Nicaragua har brudt de diplomatiske forbindelser med Israel med henvisning til Israels igangværende folkemord på det palæstinensiske folk.

Det går ikke godt for NATO i Ukraine. Den ledende tyske politiker Sahra Wagenknecht advarer vedvarende om faren for atomkrig, og det forlyder, at Tyskland trækker sin »støtte« til Kiev tilbage. Hvad angår kampene, er der rapporter om, at Rusland er ved at bryde igennem de ukrainske linjer i Kursk. Den ukrainske præsident Zelenskyj havde fremhævet Kursk-offensiven som en stor succes for Ukraine, men den viser sig at være kortvarig. Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto har gentaget sit synspunkt om, at hele konflikten kunne have været forhindret, hvis de bekymringer, som Rusland gav udtryk for i 2021, var blevet taget op.

Nogle på denne planet har sat sig højere mål. NASA planlægger en opsendelse på mandag af sin seneste mission til Jupiter. Og SpaceX har gennemført en spektakulær landing af sin genanvendelige Super Heavy-boosterraket.

Det er en stor opgave at flytte USA. Som et eksempel på dem, der tager udfordringen op, se det stærke interview med kandidaten til det amerikanske senat, Diane Sare, der blev offentliggjort lørdag aften den 12. oktober, og X Space med

kandidaten til den amerikanske kongres, Jose Vega, fra søndag aften.

Foto: Former Vice President of the New Development Bank (the "BRICS Bank") Paulo Nogueira Credit: Paulo Nogueira Facebook page

---

Professor Jeffrey Sachs: Sig til din regering: Stop disse krige

Ikke korrekturlæst

12. oktober 2024 (EIRNS) – Professor Jeffrey Sachs: Fortæl din regering – stop disse krige

Michael Billington: Dette er Mike Billington fra *Executive Intelligence Review* og Schiller Institutet. Jeg er meget glad for at være her igen i dag sammen med professor Jeffrey Sachs.

Prof. Sachs har tidligere lavet et andet interview med EIR, som fik meget stor udbredelse, og det vil dette også få, da vi befinder os i et utroligt øjeblik i historien. Professor Sachs er økonom og analytiker af offentlig politik, og han er også professor ved Columbia University. Her er han direktør for Center for Bæredygtig Udvikling. Han har også fungeret som rådgiver for flere FN-generalsekretærer, herunder Antonio Guterres, Ban Ki Moon og Kofi Annan, og har rådgivet mange regeringer rundt om i verden, primært om økonomiske og globale økonomiske spørgsmål. Så velkommen, professor Sachs.

Prof. Sachs: Det er dejligt at være sammen med dig.

Billington: Lad mig starte med at bede dig om at beskrive dine seneste besøg i Kina og dit syn på Kinas transformation i de seneste årtier og din opfattelse af deres mission i verden i dag.

Prof. Sachs: Jeg tager typisk til Kina 2 eller 3 gange om året, nogle gange mere, men jeg er en hyppig besøgende. Jeg er trods alt en beundrer af, hvad Kina har opnået. Da jeg rejste til Kina første gang i 1981, for 43 år siden, var Kina et fattigt land. Når jeg tager til Kina nu, er Kina selvfølgelig i en avanceret økonomi, meget raffineret og spiller en stor positiv rolle i verdensøkonomien. Det er lavprisproducenten af mange af de ting, som verden har brug for, inden for energisystemer, 5G, digitale forbindelser, elektriske køretøjer. Landet gør simpelthen et rigtig, rigtig godt stykke arbejde. Og det har været en masse hårdt arbejde, en masse god planlægning, en masse smarte investeringer og en masse innovation. Det giver jeg Kina en stor del af æren for. Jeg mener også, at Kinas fremgang i de sidste 40 år har været god for verden, god for den amerikanske økonomi, god for Europa. Det er et generelt princip i den form for økonomi, jeg tror på, at handel er god og gensidigt fordelagtig, ikke et nulsumsspil, men et positivt forhold, der skaber et større verdensmarked, flere incitament til innovation, flere muligheder for specialisering. Og jeg tror, at alle disse ting er sket. Da jeg var i Kina for nylig, mødtes jeg med flere regeringsledere. Som sædvanlig besøgte jeg nogle virksomheder for at se på, denne gang, elektriske køretøjer, fordi Kina faktisk har haft hundredvis af elbilvirksomheder, der konkurrerede hårdt med hinanden, og nu er de verdens lavprisproducenter af elektriske køretøjer af høj kvalitet. Så det ville jeg gerne se. Vi besøgte en virksomhed for at lære om, hvad de lavede, og det var ekstremt interessant.

Billington: Du havde nævnt, at du skulle til Shandong, og jeg tænkte på, om det havde noget at gøre med Confucius, som er

Confucius' hjem. Havde det det?

Prof. Sachs: Det gjorde det faktisk, for en del af det, jeg laver lige nu, er at bringe filosoffer og politiske beslutningstagere sammen i en række workshops, nogle i Kina, nogle i Grækenland i år. Vi skal have et møde i 2025, i Cambodja, og vil vedvarende forsøge at nå ud til flere dele af verden. Men tanken er, at de store filosofiske traditioner i forskellige dele af verden kan berige hinanden. Så vi tog til Shandong-provinsen, til Qu Fu, som er Confucius' fødested, Confucius' hjem ligger der. Det er kendt, fordi det var der, han underviste sine elever, og det blev en helligdom med det samme. For 2500 år siden, og det forblev et stort tempelsted, da kejser efter kejser blev konfucianer. De store kinesiske dynastiers hoffer blev konfucianske, så kejserne byggede nye tilføjelser til dette kompleks. Og nu er det et meget stort center i Shandong-provinsen. Vi holdt en konference der med forskere i konfuciansk tænkning og oldgræsk tænkning for at tale om den dydsetik, der kendetegner begge former for tænkning. Konfucius levede ca. 100 år før Sokrates og ca. 200 år før Aristoteles. Der er faktisk mange ligheder. Forskelle, selvfølgelig, men også ligheder i de gamle grækernes tænkning og denne store kinesiske tradition, for i begge sammenhænge var ideen, hvordan man bliver gode mennesker, dydige mennesker, for at få et dydigt samfund. Så ideen er, at vi har brug for værdier, ikke bare magt, ikke bare vilje, ikke bare ønske, ikke bare profitorientering. Vi har faktisk brug for en bevidsthed om, hvad det vil sige at være et godt, anstændigt menneske, det som grækerne kaldte dyd. Og de brugte selvfølgelig ikke det ord – de brugte arete i betydningen en slags fremragende liv. Og Konfucius havde en lignende idé i den konfucianske tankegang, en lignende idé om den form for god opførsel, som folk bør have, og som fører til gode samfund. Så det var et sjovt møde. Vi havde et par dage i Qu Fu, og så tog vi toget, hurtigtog, meget effektivt, meget banebrydende, til Beijing og mødtes på Tsinghua University og fortsatte diskussionen med forskere på Tsinghua University.

Billington: Skriver du det ned?

Prof. Sachs: Det gør jeg, vi skriver ikke kun om konferencen, jeg skriver også en lille bog om det, hvor jeg argumenterer for, at vi har brug for en ny filosofisk tilgang. Jeg er aristotelisk i min tilgang. Jeg synes, at det, Aristoteles sagde for 2.350 år siden, var meget, meget klogt om gode samfund. God opførsel, hvordan et politisk system skal fungere. Jeg synes, at mange af de britiske tanker i de sidste tre århundreder, som er vores dominerende måde at tænke økonomi og politik på, faktisk har taget meget fejl. Så jeg argumenterer for, at vi bør gå tilbage til nogle af disse mere klassiske traditioner for at genfinde nogle af de virkelige kilder til visdom, som kan hjælpe os med at finde vej. Jeg synes, at meget af den britiske filosofi, som er meget mere moderne, den er stadig gammel, men fra Hobbes, Locke, Hume, Smith og så videre, i virkeligheden var en slags filosofi, der blev brugt af den britiske imperialisme til at retfærdiggøre en masse dårlig opførsel eller til at få os til at forsømme en masse ting, der er forkerte og farlige. Og jeg tror, at Aristoteles havde en meget mere præcis opfattelse af tingene i sin etiske og moralske filosofi og politiske tænkning. Så det er det, konferencen kommer til at handle om. Og det er også det, jeg selv arbejder med lige nu.

Billington: Jeg bør nok sige, at jeg har skrevet til forsvar for Platon mod Aristoteles, hvilket selvfølgelig er et helt andet interessant diskussionsområde. Men ideen om at sammenligne græsk og konfuciansk tænkning er helt afgørende for at få resten af verden til at erkende, at rødderne til den europæiske civilisation og rødderne til den kinesiske civilisation faktisk er meget, meget parallelle. Meget tæt på.

Prof. Sachs: Præcis. Og vi har så meget, vi kan gøre for at trives sammen. Og der er så meget beundringsværdigt i den konfucianske tradition, ikke kun Konfucius' tanker og de ledende disciples tanker som Mencius, men også i det, Kina har opnået over en periode på 2000 år, f.eks. meget mere fredelige

internationale relationer, end Europa har opnået. Og det er meget bemærkelsesværdigt, meget vigtigt og meget lidt forstået i den vestlige verden lige nu. Men der var faktisk hundredvis af år, hvor Kina, Vietnam, Korea og Japan aldrig var i krig med hinanden i en europæisk sammenhæng, og det er utænkeligt. Storbritannien og Frankrig kæmpede i hundredvis af år på den anden side af Den Engelske Kanal. Krig efter krig, hundrede år, krigsslag. De kunne ikke holde op med at slås. Mens Kina og Japan faktisk næsten aldrig, aldrig, i tusind år, havde et slag. Bortset fra da den vestlige verden dukkede op. Og så begyndte krigene. Og det er en fantastisk historie. Og det er virkelig interessant at forstå, for selv det, Kina siger i dag, har mange konfucianske elementer i sig, meget klare, bevidste, konfucianske elementer om, at vi skal leve harmonisk internationalt. Vi bør løse problemer på en harmonisk måde. Det er virkelig ikke floskler. Det er ideer, som er meget dybt forankret i den konfucianske tankegang. I den vestlige tankegang er ideen om, at det er naturligt, at der er en krig mellem alle og enhver, som Hobbes udtrykte det, også indlejret i vores tankegang, som om det er normalt og naturligt, ikke underligt.

Men det er faktisk underligt. Og det er bestemt ikke sådan, det burde være. Så jeg tror, at tanken om, at der findes et mere grundlæggende etisk synspunkt, hvor man faktisk kan sige, at det ville være normalt at være i fred og ikke normalt at være i krig, ikke er naiv og idealistisk, men faktisk ret realistisk. Og det viste erfaringerne fra Østasien i mange hundrede år. Det endte med at blive afbrudt, da briterne dukkede op i deres kanonbåde i Perlefloden i 1839, i hvad der absolut er en af de mest kyniske krige i moderne historie, fordi briterne dukkede op og krævede, at kineserne åbnede deres markeder for britisk salg af opium. Kineserne ønskede ikke at have en afhængig befolkning. Men briterne sagde, nej, nej, I skal åbne op for vores opium. Og de udkæmpede faktisk opiumskrigen – den første fra 1839 til 1842 og den anden opiumskrig fra 1856 til 1860 – på grund af denne utroligt

kyniske idé. Og det var det Britiske Imperium for dig.

Billington: Og det er stadig frihandel for briterne og desværre også for mange af de amerikanske finansielle institutioner, som har adopteret den britiske tilgang.

Prof. Sachs: Det er, hvad der tjener penge, og man skal ikke se sig tilbage og ikke spørge om moralen i det.

Billington: Jeg vil skifte emne her. Du udgav en artikel den 30. september med titlen »Israels folkemordsideologi skal konfronteres og stoppes«. Du ved måske ikke, at den blev genudgivet i dag på hjemmesiden for International Movement for a Just World af vores fælles ven Chandra Muzaffar. I den artikel skrev du: »Netanyahu dyrker en fundamentalistisk ideologi, som har gjort Israel til den mest voldelige nation i verden.« Chas Freeman, som du også kender, holdt i denne uge en tale i Massachusetts under titlen »Is the Zionist State Now Doing Itself In?«. Han advarede om, at »den zionistiske stat Israel og de jøder, der bor i den, nu er i fare. Palæstina er det sted, hvor jødedommens humane værdier er gået til grunde.« Kan Israel redde sig selv?

Prof. Sachs: Ja, det kan redde sig selv, men det er på vej til at ødelægge sig selv lige nu af to grunde. Den ene er, at det forsøger at forfølge en uforsvarlig kurs, uforsvarlig i forhold til lov, retfærdighed, moral og acceptabilitet. Og for det andet forsøger den at følge en uforsvarlig kurs i den bogstavelige forstand, at den ikke kan forsvares militært. Så den ødelægger det for sig selv på to måder. Lad mig forklare det. Hele Israels og det zionistiske projekts historie, som startede med Balfour-erklæringen i 1917, har været præget af en vanskelig virkelighed, nemlig at der var to forskellige folk: de palæstinensiske arabere, som boede der, da Balfour-erklæringen blev lavet af det Britiske Imperium i 1917 under Første Verdenskrig; og det jødiske folk, som kom for at etablere et jødisk hjemland. Det betød, at der var konflikt lige fra begyndelsen af Balfour-erklæringen, fordi de

palæstinensiske arabere sagde, at dette er vores land. Zionisterne sagde, at dette er vores gamle historiske land. Vi står selvfølgelig over for forvisning og antisemitisme, der hvor vi bor i Europa. Konflikten opstod helt fra begyndelsen, fra 1917 og fremefter. Jøderne led under Holocaust i Hitlers hænder under Anden Verdenskrig. Det var selvfølgelig den mest ufattelige og forfærdelige begivenhed, et folk kunne opleve. Og flygtningene efter krigen, dem, der overlevede i Europa, blev sendt til Palæstina.

Deres antal voksede. Faktisk var det delvist kynisk, for selv efter Holocaust var der folk i USA, som sagde: »Nej, vi vil ikke have de jødiske flygtninge her. Lad dem tage til Palæstina.« Så efter Anden Verdenskrig var spændingerne mellem de to grupper helt tydelige. Allerede i 1946, 1947 og 1948. Og der er meget historie, som man kunne sige, men ingen vidste helt, hvad de skulle gøre. Briterne var stadig den imperialistiske overherre. De havde det såkaldte »mandat«, men de ville ud, og de meddelte, at de ville forlade landet. Og FN, som var nyetableret, nedsatte en komité, som skulle anbefale en deling, så en del blev en jødisk stat Israel og en anden del en palæstinensisk stat. Der var selvfølgelig et ret pro-israelsk synspunkt i det tekniske arbejde, der gik ind i delingsplanen. Så da den blev præsenteret i 1947, udgjorde jøderne omkring 33% af befolkningen på det tidspunkt, og planen gav dem 56% af landet, mens araberne, som udgjorde 66% af befolkningen, fik 44% af landet. Så de arabiske lande i FN protesterede og sagde, at det ikke var retfærdigt. Det er ikke en ordentlig måde at opdele kortet på. Jøderne, bosætterne, som var ved at blive til staten Israel, brugte en masse vold, forræderi og terror i 1947 og begyndelsen af 1948 for at skræmme den arabiske befolkning væk – det, som araberne kalder »Nakba«.

Og hundredtusinder af arabere forlod deres hjem i det, der skulle blive til staten Israel. De flygtede for deres liv, fordi der var massakrer begået af de jødiske bosættere, af

jødiske bander og så videre, og ideen var at skræmme folk væk, så det område, der blev tildelt jøderne, ville være overvældende jødisk.

Så erklærede Israel ensidigt sin uafhængighed i maj 1948, og de arabiske lande omkring sagde: »Det accepterer vi ikke.« De gik i krig, og Israel besejrede de arabiske hære med opbakning fra de vestlige lande. Det betød, at der var en fastfrosset konflikt i 1949. Interessant nok stemte FN i 1949 for, at de, der var blevet flygtninge på grund af krigen, palæstinenserne, havde ret til at vende tilbage til deres hjem. Men det ville Israel ikke finde sig i. Israel sagde: »Vi er en jødisk stat. Vi vil ikke have palæstinenserne her. Vi vil ikke acceptere FN's opfordring til, at folk skal vende tilbage til deres hjem.« Og disse mennesker og deres børn og børnebørn blev flygtninge og er stadig flygtninge den dag i dag. I 1950 forsøgte en FN-mægler at finde en fredelig måde at skabe en reel opdeling, som begge sider kunne leve med, og han blev myrdet af en israelsk bande. Det formodes, at den israelske regering vidste det. Men FN-mægleren blev myrdet.

Og sådan har det været siden 1950. Og alt dette gør jeg for at understrege, at Israel oprettede en stat. Det vandt en krig for at gøre det. Derefter vandt de endnu en krig i 1967 og tog endnu mere land. Det er rigtigt at sige, at Israel stort set i hele denne periode handlede for at forhindre en palæstinensisk stat i at udvikle sig ved siden af staten Israel, mens verdenssamfundet, dvs. regeringerne i FN, især efter 1967, og efterhånden som begivenhederne udviklede sig i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne, i stigende grad pressede på for at få en palæstinensisk stat til at få suverænitet og grænser og sikkerhed ved siden af staten Israel som den eneste måde at afslutte denne konflikt på. Min egen holdning, efter mere end 50 års intensiv overvejelse og efter at have besøgt regionen og kendt mange mennesker og boet i Israel for årtier siden og set det hele udfolde sig, er, at der ikke bliver fred, før der er en palæstinensisk stat. Og jeg mener, at der er nødt til at

være en stat Palæstina og en stat Israel, og de er nødt til at leve ved siden af hinanden. Jeg vil gerne have, at de lever ved siden af hinanden og på normale måder. Men hvis det ikke kan være på en normal måde, så skal de bo ved siden af hinanden og være adskilt af fredsbevarende styrker. Men pointen med den nuværende krig, og den går årtier tilbage, er, at Netanyahu, premierministeren, og hans politiske allierede absolut afviser tanken om en palæstinensisk stat.

Men det er et problem. Det betyder, at Israel hersker over ca. 8 millioner palæstinensere, som ikke har nogen politiske rettigheder. Så det siges at være, og jeg tror, det er korrekt, at sige et apartheidregime, som det sydafrikanske regime var under apartheid. Og når Netanyahu er blevet konfronteret med dette, har han aldrig haft et svar, bortset fra håbet om, at de mennesker skulle tage et andet sted hen. De skal forlade deres hjem, og Israel skal kontrollere hele dette område. I 1967 vandt Israel en krig, endnu en krig. Det udvidede sit territorium, og det kom til at besætte de palæstinensiske områder, som stadig var Palæstinas områder efter krigen i 1948, og det overtog disse områder. Netanyahu sagde dybest set fra begyndelsen af sin politiske karriere, at han aldrig ville opgive dette. Det er for farligt for Israel, sagde han, vi vil aldrig opgive det. Men hvad betyder det for palæstinenserne? De har aldrig interesseret sig for det. Gå et andet sted hen. Hvem bekymrer sig om det? Og det, Netanyahu tænkte i årtier, var: »Vi er stærke nok, og USA støtter os, og palæstinenserne, det er bare hårdt. Hvis de vil bo der uden rettigheder, så er det fint. Men det er endnu bedre at rejse. Med tiden blev Israel endnu mere radikaliseret. Netanyahu er ikke den mest radikale i det her, for det, der skete, var, at Netanyahu nok er mest motiveret af magt og af påstanden om, at Israels sikkerhed kræver dominans.

Han fik følgeskab af et stigende antal af sine israelske religiøse fanatikere, som læste Bibelen og tog den bogstaveligt og sagde: »Gud lovede os dette land, så vi har

absolut ret til at gøre, hvad vi vil. Det er vores land.« Og der er folk i regeringen i Israel nu, som Bezalel Smotrich, der er finansminister, og Ben Gvir, der er sikkerhedsminister, som repræsenterer et radikalt religiøst nationalistisk bibelsyn, der siger: »Vi er fuldstændig ligeglade med palæstinenserne, ikke engang med sikkerheden. Vi indløser det land, som Gud lovede det jødiske folk for 3000 år siden,« eller hvad de nu har af kronologi i Bibelen. Og sådan skal det bare være. Så det er fanatisme.

Det betyder i praksis, at Israel lige nu fører, hvad jeg betragter som en folkemordskrig. Det er i øvrigt et teknisk udtryk. Det betyder, at man overtræder folkedrabskonventionen fra 1948. Sydafrikas regering har indledt et søgsmål ved Den Internationale Domstol med den påstand. Domstolen har endnu ikke afsagt dom. Så når jeg siger, at det er en folkemorderisk handling, er det min forudsigelse, at Den Internationale Domstol vil sige: »Ja, Israel overtræder folkedrabskonventionen fra 1948.« Det tror jeg, det gør. Der foregår en masseslagtning af uskyldige kvinder og børn i Israels navn, fordi det har ret til at kontrollere Gaza, Vestbredden, Østjerusalem, alle disse besatte områder.

Den grundlæggende pointe i det, jeg skriver, er, at Israel forfølger en radikal ideologi, som siger, at vi har ret til at dominere. Og eftersom international lov, den offentlige mening, verdensopinionen og moralen afviser det og siger: »Nej, der er millioner af palæstinensere.

De har ret til politisk selvbestemmelse. De har ret til en stat,« hvilket er det, verdenssamfundet i overvejende grad siger, og det er endda det, den amerikanske regering siger, selv om den ikke handler efter det. Jeg mener, at det, Israel gør, er at føre en voksende krig for at forsøge at forsvare det uforsvarlige. Og som jeg sagde, er det uforsvarligt i to betydninger – det, de forsøger at forsvare, er en apartheidstat og vedvarende dominans over Palæstina og permanent kontrol over erobret land, som ifølge international

lov ikke tilhører Israel, men Palæstina, det palæstinensiske folk. Israel forsøger at forsvare noget, der er i strid med international lov, international etik og synspunkterne i stort set alle verdens lande.

Men der er et andet punkt, og det er, at Israel mener, at de kan gøre dette ved mord, etnisk udrensning og militær dominans. Netanyahu talte på talerstolen i FN's Generalforsamling for et par uger siden, og han sagde: »Israels lange arm rækker ud over Mellemøsten, og vi vil vinde,« sagde han gentagne gange.

Men vi må først og fremmest forstå, at det ikke er Israel, der har den lange militære arm, det er USA. Israel kunne ikke gøre dette en eneste dag uden USA's opbakning. Så Netanyahu antager, at USA vil gøre, som han siger. Men jeg mener, at hvorfor skulle USA gå i krig, så Israel kan kontrollere Gaza, eller så Israel kan kontrollere Vestbredden, når det er vores officielle politik, at vi ønsker to stater? Hvorfor går vi ind i en udvidet krig, der endda kan optrappes til en atomkrig, for at forsvare et uforsvarligt ulovligt krav fra Israel? Så jeg tror, Netanyahu tager fejl, når han tror, at han bare har USA i baglommen, så han kan gøre, hvad han vil.

Men der er også en anden ting. Hvis man ser på de virkelige begivenheder militært, og også tager Ukraine som eksempel, kan USA ikke længere bare besejre hvem som helst. Faktisk har de tabt de fleste krige i den moderne historie. Det er noget, som mange amerikanere har svært ved at forstå. Men vi blev faktisk besejret af vietnameserne, som led utrolige dødsfald og tab, men som i sidste ende ikke kunne besejres af de amerikanske bomber, det amerikanske luftvåben og de amerikanske tropper på landjorden.

Og Afghanistan. Det var ikke nogen dans på roser. Vi var der i 20 år og endte med at forlade landet, og den samme regering, som vi troede, USA havde væltet i 2001, er tilbage ved magten lige nu – Taliban. Alle USA's krige viser sig at være lidt

optimistiske. Lige nu er Ukraine ved at blive besejret af Rusland på slagmarken. Så Netanyahu tænker to ting: Han tænker: »Jeg kan få USA til at gøre, som jeg vil. Og hvis jeg gør det, så knuser vi bare Iran.« Men det er ret usandsynligt. Israel har omkring 10 millioner indbyggere. Iran har omkring ti gange flere end det. Jeg bruger bare runde tal. Det er en masse arrogance. En masse hybris. Og jeg tror, det er en stor fejlvurdering at tænke: »Hvis jeg bare kan få USA med i krigen mod Iran, vil vi knuse fjenden.« Israel kan blive fuldstændig ødelagt af det her, for når vi ser Iran sende sine missiler, og det ser ud til, at der er nogle hypersoniske missiler, så trænger de igennem den såkaldte Iron Dome i Israels luftforsvar. Så Israel er ikke så sikker, selv om USA er engageret på Israels side, hvilket jeg synes er en forfærdelig beregning for USA til at begynde med, noget vi ikke burde gøre. Vi bør ikke kæmpe for Israels ret til at kontrollere besat palæstinensisk land. Det giver ingen mening, især ikke når vi siger, at vores politik er en palæstinensisk stat, der lever side om side med den israelske stat. Vi ved, at det ikke er Netanyahus politik. Så hvorfor giver vi en blankocheck til Netanyahu, når han kæmper for et politisk mål, som vi ikke engang er enige i?

Billington: Lad mig spørge dig om noget mere historisk. Når du tænker på Netanyahus forhold til Smotrich og Ben Ben-Gvir, så ved du sikkert, at Netanyahus far var Yabotinskys næstkommanderende, og Yabotinsky blev selv af Israels grundlæggere anerkendt som en Hitler-figur.

Prof. Sachs: Sådan vil jeg ikke sige det. Men jeg ville sige en slags terroristfigur og en ekstrem hardliner. Men jeg tror, pointen er, at det er en meget hård fraktion, som aldrig har været i stand til at se den virkelige menneskelige side af det, der sker i denne meget lille del af verden, hvor der er millioner af mennesker, som ikke ønsker at blive regeret af en jødisk stat, fordi de er palæstinensiske arabere. Det er ganske enkelt.

Billington: Et andet emne. Jeg har lige haft et interview med doktor Mahathir bin Mohamad, som jeg tidligere har interviewet, og min afdøde kone Gail lavede også et interview med ham helt tilbage i 1999, og jeg interviewede ham i 2014. Dette er et ekstraordinært interview. Han er 99 år gammel nu, men i fremragende form. Han er knivskarp. Han sagde, at en af de grundlæggende årsager til den nuværende fare for global krig er FN's fiasko, primært på grund af USA's vetoet, som de bruger igen og igen for at forhindre ethvert forsøg på at bremse Israels folkemord. Hans citat var: »Jeg synes, at denne konfrontation mellem øst og vest skal stoppe. Vi bør ikke dele verden i to, og vi bør have et brugbart FN, som ikke har vetoet.« Man er nødt til at reformere det dramatisk, sagde han, eller også skal der oprettes en helt ny institution. Jeg ved, at du har været involveret i bestræbelserne på at reformere FN i lang, lang tid. Især så jeg for nylig, at du deltog i noget, der hedder Summit For the Future.

Prof. Sachs: Ja

Billington: For bare et par uger siden i FN, hvis formål blandt andet var at tage fat på spørgsmålet om en reform af FN. Er der sket nogen fremskridt i den forbindelse? Ser du en vej frem for noget af dette?

Prof. Sachs: Det er nemt at være kynisk over for FN, fordi det ikke stopper krige. Og det er dens hovedformål. Det har ikke løst krigen i Ukraine. Den har ikke løst Israel-Palæstina-krisen og heller ikke mange andre krige. Og folk siger: »Det er en snakkeklub, og den fungerer ikke.« Og det er sandt.

Men jeg har et noget andet synspunkt, nemlig at vi har haft krige i hele menneskehedens historie, og det er kun i et århundrede, at vi har forsøgt at få en international institution, der kunne forhindre eller stoppe krige. Det første forsøg var Folkeforbundet, som blev etableret efter Første Verdenskrig, og det lukkede sin virksomhed efter Anden Verdenskrig, fordi det havde slået fejl. FN er det andet

forsøg, og FN fylder 80 år næste år. Det blev etableret i 1945, og det fungerer ikke særlig godt. Jeg har brugt det meste af min tid og det meste af mit professionelle liv på at forsøge at hjælpe FN, fordi jeg tror på det, og jeg mener, at det stadig er et barn set ud fra menneskehedens historie. Vi er kun 80 år inde i dette forsøg på at få et internationalt system, et globalt system, til at fungere. Og hvorfor fungerer det ikke? Hovedproblemet er stormagterne. Der er kun nogle få stormagter i verden. På overfladen er det meningen, at FN skal være en gruppe af ligeværdige, suveræne lande. Og på en måde er det sandt i FN's Generalforsamling med 193 stater, der hver har én stemme.

Men som du påpeger, er det faktisk i FN's Sikkerhedsråd, som er det sted, hvor spørgsmål om krig og fred bliver behandlet, drøftet og taget stilling til. Fem lande, USA, Kina, Rusland, Frankrig og Storbritannien, påtog sig af historiske grunde – i slutningen af anden verdenskrig, da FN var ved at blive oprettet – at give sig selv vetoret i denne nye oprettelse, i charteret. De gav faktisk ikke kun sig selv vetoret i FN's Sikkerhedsråd, men endda vetoret over ændringer af selve FN's charter! Så det er en slags Catch 22. Hvordan reformerer man FN mod stormagternes misbrug, hvis stormagterne hver for sig kan nedlægge veto mod enhver ændring af charteret? Vi sidder lidt fast i det lige nu.

Mit argument er, at vetosystemet, hvor hvert af de såkaldte P5-medlemmer, eller de fem permanente medlemmer, kan stoppe FN's arbejde med et individuelt veto, som USA har gjort i sagen om Israel og Palæstina for nylig, faktisk ved en række lejligheder, ikke tjener USA's eller nogen af stormagternes reelle interesser, fordi krigene er ved at blive ekstremt farlige. Vi bevæger os faktisk tættere og tættere på atomkrig, fordi det er en stormagts-konfrontation, og den optrappes for øjnene af os.

Det er meget skræmmende. Så jeg prøver at argumentere gennem fornuft, beviser og logik for, at det er i selv stormagternes

interesse at få dette system til at fungere, før vi alle sprænger os selv i luften, eller de sprænger os alle i luften, for at sige det lidt mere præcist, for vi bliver ikke engang spurgt om vores mening om det her. Hvis vi blev spurgt, ville vi sige: »Spræng os ikke i luften, hold jer væk fra atomkrig.«

Men vi har brug for en ret dybtgående forandring. Og hvis det skal fungere, løser det ikke problemet at opfinde en ny struktur. Hvis USA siger: »Jamen, jeg er ikke en del af det« eller »Jeg vil ikke overholde reglerne« og så videre, så løser det ikke nogen af de problemer, vi står over for lige nu, at opfinde en ny.

Det, vi har brug for, er en ændret tankegang. Vi har brug for en anden tilgang. Vi har brug for en anden idé. Vi har brug for ideen om kollektiv sikkerhed. Vi har brug for ideen om, at vi er fanget i dette sammen. Vi er alle på denne planet. Vi er alle ekstremt sårbare over for denne optrapning af krig, og vi er nødt til at ræsonnere os igennem det, før vi bliver sprængt i luften. Og det, tror jeg, er hovedpointen i alt dette. Indtil videre køber USA den ikke. USA's tilgang, og det er et dybt problem, for hvis vi ser bort fra de umiddelbare spørgsmål om Israel og Palæstina, er der et dybere problem, som er, at USA har forsøgt at styre verden i årtier, herunder hvordan de agerer i Mellemøsten.

Men det er det, der har fået os ind i krigen i Ukraine. Det er det, der har fået os ind i utallige krige, i Vietnam, i Afghanistan, i Irak, i Syrien, i Libyen, i Ukraine og mange andre, som jeg kunne nævne. Og det er krige, som den amerikanske sikkerhedsstat har valgt, fordi den amerikanske sikkerhedsstat – der i øvrigt startede i 1945, men især i hyperfart fra 1991 – sagde: »Vi styrer verden, og ingen kan fortælle os, hvad vi skal gøre.« Det er selvfølgelig absurd på ét plan, men det er også tragisk på et andet plan. Det er en fuldstændig vrangforestilling. USA udgør 4,1 % af verdens befolkning. Hvordan skulle vi kunne styre verden? Vi er ét land ud af 193. Hvordan skulle vi kunne styre verden? Men det

har været den amerikanske holdning og den amerikanske deep state. Den amerikanske sikkerhedsstat ser FN som: »Okay, nogle gange kan det være nyttigt, men nogle gange er det en plage, fordi det prøver at fortælle os, hvad vi skal gøre.« USA ser faktisk på FN med stor foragt det meste af tiden. »Lad være med at fortælle os det. Vi behøver ikke engang at ratificere traktater, som resten af verden har skrevet under på,« og så videre. Det er en meget farlig måde at tænke på.

Og den er i stigende grad ude af trit med virkeligheden, for det, som USA's dybe stat eller sikkerhedsstat ikke har bemærket, er, at Kina har indhentet os, og at andre lande er ved at indhente os. USA er ikke så dominerende på noget område – hverken teknologisk, økonomisk eller militært – at de kan hævde, at de er den eneste supermagt, og at de kan gøre, hvad de vil. Så, Mike, min pointe er, at vi er nødt til at tænke dette bedre igennem og så forstå, at det skal ændres.

Der er mange forslag. For eksempel at disse fem lande kunne have vetoet, men at den kunne tilsidesættes. Der er 15 lande i Sikkerhedsrådet, fem permanente og ti roterende. Man kunne forestille sig, at hvis et af de fem lande nedlægger veto, så kunne 11 eller 12 medlemmer af Sikkerhedsrådet tilsidesætte vetoet og sige: »Ja, I nedlagde veto. Men ligesom et præsidentielt veto i den amerikanske forfatning kan tilsidesættes af et superflertal i Repræsentanternes Hus og Senatet. Det samme kunne være tilfældet i Sikkerhedsrådet. Det ville være helt rimeligt. Hvad skete der for eksempel, da der skulle stemmes om at give Palæstina status som stat, hvilket ville være et afgørende skridt for at afslutte denne krig? Selvfølgelig protesterede Israel. Det sidder ikke i Sikkerhedsrådet. Så det havde faktisk ikke noget at skulle have sagt i henhold til international lov. Men USA sagde i Sikkerhedsrådet, at vi vil nedlægge veto på vegne af Israel.

Det er et patetisk eksempel på amerikansk udenrigspolitik, for vi siger, at vi går ind for en palæstinensisk stat. Men når det så kommer til afstemning, siger vi: »Israel, hvad vil du

have? Åh, du vil have os til at stemme det ned? Okay, vi stemmer det ned.« Og vi nedlagde veto. Og det blev ikke tilsidesat. Der var 12 stemmer for en palæstinensisk stat. Der var én stemme imod, USA, og der var to, der undlod at stemme, fordi USA's allierede ikke ønskede at gå imod USA, men de ønskede heller ikke at stemme imod Palæstina. Sikke noget rod. Vi stoppede freden. Der kunne være fred i Mellemøsten, men vi stoppede den.

Det er i den forstand, at FN ikke fungerer lige nu. Langt størstedelen af menneskeheden er ikke USA. Langt størstedelen af menneskeheden ønsker ikke, at USA skal lede. De ønsker, at verden skal fungere i henhold til FN's charter og international lov, uden at ét land kan nedlægge veto mod verdens vilje. Så der er brug for reformer. Men der er den Catch 22, at USA kan blive ved med at sige nej. Og jeg tror, at jeg som amerikaner prøver at sige til andre amerikanere, at det ikke er i vores interesse, at denne idé om at »gøre det alene« ikke gør os mere sikre. Den gør os meget mindre sikre. Og jeg prøver at sige til den amerikanske regering, at al jeres udenrigspolitik gennem alle disse årtier ikke virker.

Der er mistillid til USA over hele verden. USA betragtes som en fare over hele verden lige nu. Det er en forfærdelig situation at befinde sig i. De såkaldte gevinster ved al denne magt – hvor er de? Vi har brugt måske 7 billioner dollars på disse spildte, ubrugelige krige, som ikke har givet nogen resultater, og som har øget den amerikanske statsgæld fra en tredjedel af vores nationalindkomst til 100 % af vores nationalindkomst på bare 25 år. Vi er mindre sikre nu, end vi var før i tiden. Vi har konkurrenter, der kan kæmpe mod os på slagmarken og udnytte os til deres fordel. Hele ideen med amerikansk udenrigspolitik skal gentænkes. Vi burde henvende os til Sikkerhedsrådet for at få kollektiv sikkerhed. Men det gør vi ikke lige nu.

Biden-administrationen har efter min mening været forfærdelig. Det har været en af de værste regeringer, hvad angår

amerikansk udenrigspolitik. Det siger i øvrigt en hel del, for de har alle været dårlige i årtier. Ideen om USA's dominans og om at være den eneste supermagt har været ret konsekvent gennem Clinton, Bush Jr. og Obama, Trump og Biden. Det har været en deep state-udenrigspolitik, ikke noget, der står mellem demokrater og republikanere. Vi har brug for en fuldstændig ændring af synspunktet, for det, vi gør lige nu, fungerer bare ikke.

Billington: Dr. Mahathir pegede på ideen om alliancefrihed som det, der svarer til at sige, at vi ikke kan have det her øst mod vest. I...

Prof. Sachs: Det er i øvrigt en fascinerende pointe, hvis jeg lige må indskyde en pointe. Alt, hvad Ukraine behøvede at gøre og burde have gjort for at være i sikkerhed, er at sige: »Vi er neutrale.«

Billington: Aftalen fra marts 2022.

Prof. Sachs: Præcis. De havde en regering, der ønskede neutralitet i 2014. Viktor Janukovitj var præsident, og USA hjalp med at vælte ham, netop fordi den amerikanske deep state ikke kan tåle neutralitet. De siger: »Åh, hvis du er neutral, er du imod os.« Men neutralitet betyder egentlig bare »lad os være i fred«. Det betyder ikke, at vi er imod nogen. Det betyder, at vi ønsker at have anstændige relationer til alle sider. Og hvis Ukraine i dag, bare i dag, ville sige »Vi er neutrale, vi vil ikke have NATO«, ville Rusland stoppe krigen.

Billington: Jeg tror, du har ret. Den anden ting, Mahathir sagde, var – jeg bragte det på bane, men han svarede – han sagde, at det virkelig er det, BRIKS forsøger at gøre. FN har ikke formået at skabe en alliancefri situation, så det er det, BRIKS forsøger at gøre, at skabe en slags alliancefri proces i verden. Mener du det?

Prof. Sachs: Det, der i bund og grund sker, er, at USA har sine allierede. Og disse allierede forbliver i det store hele

ret tæt knyttet til USA. Hvem er de? Det er USA, Canada, Storbritannien, Den Europæiske Union, Japan, Korea, Australien og New Zealand. Det er stort set, hvad USA kalder sine venner og allierede. Der er også steder, som ikke står på listen, hvor USA har militærbaser. Og det plejer at skræmme livet af værtslandet. De baser kom der af en eller anden historisk grund, men nu er de baser, hvor det amerikanske militær og ofte CIA opererer, og regeringerne i værtslandet er ofte bange: »Hvis vi kommer på tværs af USA, vil de vælte vores regering«, og det sker ret ofte. Så USA har sine allierede. Hvis man lægger befolkningen i USA og dets allierede sammen, er der omkring 450 millioner mennesker i Europa. USA har omkring 340 millioner mennesker. Så det er omkring 790 millioner mennesker. Storbritannien yderligere 60. Så det er 850. Japan har omkring 100 millioner, Sydkorea 50 millioner. Så en milliard. Hvis man runder det op, er USA og dets allierede måske omkring 1,2 milliarder mennesker. Der er 8 milliarder mennesker i verden lige nu. Så det er lidt mere end en ottendedel af verdens befolkning. Kina og Indien har tilsammen 2,8 milliarder mennesker. Så der er allerede tale om næsten 40 % af verdens befolkning. Bare de to. Og de er med i BRIKS. Du tilføjer Rusland, du tilføjer de andre lande, der for nylig er kommet med – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika var de oprindelige fem, og nu er der Egypten og Etiopien, Iran og Emiraterne, så vi er ni. Saudi-Arabien er lidt i tvivl. Jeg er ikke sikker på, om de er med eller ej. Og så er der en lang, lang liste af wannabes. Tyrkiet har ansøgt om at blive en del af BRIKS, hvilket er virkelig interessant, fordi Tyrkiet er et NATO-land. Men Tyrkiet er blevet afvist i så lang tid og behandlet så dårligt af Europa. De siger: »Okay, vi går med i BRIKS.« Så der er en lang venteliste. Jeg mener, at BRIKS i bund og grund repræsenterer det, du sagde. Det er den verden, som »ikke er USA og dets militære allierede«. Så det er det meste af verden. Og USA bliver ved med at sige: »Vi leder verden.« Men se på, hvem der følger USA i denne parade. Det er måske en ottendedel af verdens befolkning, og det er en frygtelig fejlregning. USA tænkte:

»Okay, vi indfører sanktioner mod Rusland, og så knuser vi den russiske økonomi.« Hvad skete der så? Det meste af verden sagde: »Nej tak. Vi vil vedvarende handle med Rusland. Det her er ikke vores krig. Det er jeres krig. Vi er ikke interesserede.«

Så ideen om, at USA leder verden, er virkelig forældet. Den har aldrig været rigtig. Det har altid været en vrangforestilling. Men den er helt forældet lige nu. Og det, BRIKS repræsenterer i sig selv, bare med de ni eller de ti, afhængigt af om Saudi-Arabien er med eller ej, er omkring 46% af verdens befolkning. Det er ca. 36% af verdens BNP, sammenlignet med f.eks. G7-landene USA, Canada, Frankrig, Tyskland, Italien, Storbritannien og Japan, som udgør 29% af verdens BNP. Så BRIKS er en stor gruppe. Det er næsten halvdelen af verdens befolkning. Der er en lang venteliste for at komme med lige nu for andre lande. Det er dybest set de lande, som ikke er USA's militære allierede. Og jeg må sige, at selv NATO-medlemmerne kigger sig omkring lige nu og siger: »Er vi virkelig, virkelig med i dette for amerikansk overherredømme? Er vi virkelig ude efter amerikansk dominans? Er det derfor, vi vil have disse krige? Og er det derfor, vi har krigen i Ukraine?« USA ønsker at have militærbaser ved Ruslands grænse. Rusland sagde nej. Det udviklede sig til sidst til en krig, ikke overraskende. Og indtil videre har de andre NATO-lande stort set sagt ja. »Ja, USA har ret, Rusland tager fejl.« Men bag kulisserne siger de faktisk, at det her er grimt.

Billington: Ungarn sagde i dag, selv før scenerne, at vi aldrig vil tillade, at Ukraine bliver en del af NATO.

Prof. Sachs: Ja, Ungarn og Slovakiet og Kroatiens præsident, og vinderne af alle de seneste valg i Europa er i øvrigt partier, såkaldt højre eller såkaldt venstre – det er ikke engang klart, hvad disse etiketter betyder længere – men imod krigen og anti-NATO, fordi de ikke ønsker at udkæmpe verdenskrige for USA's overherredømme, ligesom USA ikke bør

udkæmpe krige for Israels ejerskab af besatte områder. Disse krige giver ingen mening.

Billington: Apropos Rusland, så blev jeg ret slået af din beskrivelse, da du lavede dette interview med Tucker Carlson, af dette helt utrolige øjeblik, hvor du sad i Kreml over for Boris Jeltsin, da han kom ind og annoncerede afslutningen på Sovjetunionen. Men det mest interessante var, at du sagde, at han derefter spurgte dig: »Hvad vil USA's svar være?« Og du svarede, at du på det tidspunkt troede fuldt og fast på, at USA ville sige: »Godt, vi vil hjælpe jer på alle mulige måder med at blive et normalt land«, som var det udtryk, Jeltsin brugte om det, han ønskede, at Rusland skulle være. Og selvfølgelig fik du ikke det svar i Washington. Hvad skete der, da du kom til USA med det forslag?

Prof. Sachs: Historien er kort fortalt, at jeg gennem mange krumspring blev rådgiver for Polen i 1989, da Polen var i gang med overgangen fra det sovjetiske system til demokrati og markedsøkonomi. Jeg arbejdede både med regeringen, som var den sidste af de kommunistiske regeringer, og med den nye postkommunistiske regering efter valget den 4. juni 1989. Jeg havde en meget central rolle. Jeg var lidt af et barn, men jeg havde ideer, som var nyttige for dem. En af ideerne var f.eks. at eftergive en stor del af Polens gæld, som var opstået under den kolde krig, så Polen kunne få en ny start. Og jeg havde en anden idé om at hjælpe dem med at stabilisere deres valuta for at undgå en høj inflation. Jeg havde en idé om at oprette en særlig fond til at stabilisere den polske valuta, og da jeg præsenterede den for den amerikanske regering i 1989, blev den accepteret inden for otte timer. Jeg sagde, at Polen har brug for 1 milliard dollars, og jeg præsenterede sagen for den nationale sikkerhedsrådgiver, general Scowcroft, en morgen i september 1989. Og sidst på dagen sagde Det Hvide Hus: »Okay, fortæl dine venner, at de har en stabiliseringsfond på 1 milliard dollars.« Så blev Polen stabiliseret, og det blev hurtigt integreret i de vesteuropæiske økonomier. Det var helt

sikkert en vanskelig periode. Det var en tumultarisk tid. Men Polen begyndte at få økonomisk vækst og stabilitet, og det fik vestlig økonomisk hjælp, og det fik eftergivet en stor del af sin gæld.

Gorbatjovs økonomiske rådgiver fulgte med, da han tog til Polen. »Hvad sker der her?« Og så kontaktede han mig og sagde: »Vi vil gerne gøre det samme, hvad synes du om vestlig hjælp til os?« Jeg sagde: »Selvfølgelig, selvfølgelig får vi vestlig hjælp. Gorbatjov er en fredens mand. Han taler om et fælles europæisk hjem. Det er en drøm, som USA har håbet på i årtier. Selvfølgelig vil der være hjælp til Gorbatjov.« Så jeg arbejdede sammen med et lille hold på MIT og Harvard i foråret 1991 om at lave et forslag til en plan for hjælp til Gorbatjovs reformer. Lederen af det, som var den, der var tættest på Det Hvide Hus, på George H.W. Bush, tog planen, som var en meget god og fornuftig plan, med til Det Hvide Hus i foråret 1991. Den blev blankt afvist. »Vi kommer aldrig til at hjælpe Sovjetunionen.« Fuldstændig afvisning. Gorbatjov vendte tomhændet tilbage fra G7-topmødet i 1991, og han blev bortført i et kupforsøg. Og det var stort set enden på hans magt. Og inden for et par måneder var det slut med selve Sovjetunionen.

Prof. Sachs: Det var altså i august. I september var Jeltsin nu den fremtrædende politiker i Rusland, ikke i Sovjetunionen. Hans økonomiske rådgiver ringede til mig og sagde: »Okay, Jeff, kom til Moskva og hjælp os.« Og jeg sagde ja. Så jeg tog til Moskva, og Boris Jeltsin var allerede præsident i Rusland, men Sovjetunionen eksisterede stadig. Og han sagde: »Vi vil gerne være normale. Vi vil bare gerne samarbejde. Vi vil gøre en ende på det kommunistiske system. Vi vil bare være et normalt land med en normal udenrigspolitik« og så videre. Jeg sagde: »Fantastisk, det er utroligt. Vi lever i historiens drømmeverden. Det er ikke engang Sovjetunionen, der kan gøre indsigelse.« Så det skete, at vi i december, midt i december 1991, havde et møde i Kreml, og jeg var leder af delegationen, en lille delegation af vestlige økonomer. Og Jeltsin og hans

økonomiske team skulle mødes med os. Vi sad i et rum i Kreml. Det var under den kolde krig. Det var 45 år siden. Det var dødsfjenden. Og her er jeg, jeg må bare sige, at det var i 1991, så jeg var 37 år gammel. Der står jeg, og Jeltsin kommer gennem dette kæmpe rum i Kreml, og han sætter sig ned ansigt til ansigt og siger bogstaveligt talt med et stort smil på læben: »Mine herrer [for vi var alle mænd], jeg vil gerne fortælle jer, at Sovjetunionen er forbi.« Og at høre dette med egne ører i Kreml. Det var selvfølgelig gennem en tolk, bare for at gøre det klart. Og han pegede på døren bagved, hvor han lige var kommet ud, og sagde: »Ved I, hvem der er i det rum?« Det vidste vi selvfølgelig ikke. Og han sagde: »Lederne af det sovjetiske militær, og de er lige blevet enige om at opløse Sovjetunionen.« Så jeg hørte det med mine egne ører. Det øjeblik, i realtid. Så havde vi et møde på omkring en time, og Jeltsin var helt perfekt. Han sagde: »Vi vil have fred. »Vi ønsker fred. Vi ønsker at afslutte hele denne æra. Vi vil have en normal økonomi. Vi vil have normale relationer med alle. Vi vil have fred med USA.« Så vendte de sig mod mig. Jeg var leder af delegationen, og du ved, at jeg svæver på dette tidspunkt, fordi det er afslutningen på den kolde krig, og du sidder der og ser det i realtid. Og jeg sagde: »Hr. præsident, dette er den mest vidunderlige nyhed. Dette er chancen for fred i vores æra. Vi vil hjælpe dig. Vi er her for at hjælpe dig, hr. præsident. Og jeg er fast besluttet på at tage hjem, tilbage til mit land, til USA, for at viderebringe dit budskab og dine ord om, at Rusland ønsker fred. Rusland ønsker et normalt forhold.« Rusland havde brug for økonomisk hjælp, fordi det er en reel krise lige nu økonomisk. Og jeg forsikrede ham og sagde: »Jeg kan ikke forestille mig det. Selvfølgelig er det den drøm, vi har ventet på i generationer. Muligheden for fred, muligheden for at afslutte den kolde krig.« Jeg troede virkelig på det.

Jeg fløj hjem og tog direkte til Washington og faktisk også direkte til IMF, fordi de var den koordinerende gruppe. Vicedirektøren sagde til mig – en, jeg kendte: »Nej, det

kommer ikke til at ske.« »Hvad mener du med nej?« Og han stod der med et koldt ansigt. Han var en budbringer, der forklarede: »Nej, det kommer ikke til at ske.« Jeg er ret stædig. Ret optimistisk. Man kan sige, at jeg var naiv i det øjeblik, men jeg tænkte: »Du forstår det bare ikke. Den kolde krig er lige slut. Alt det, vi har arbejdet hen imod i årtier. Det er overstået. Skab fred. Giv lidt hjælp.« Og jeg var sikker på, at det ville ske. Og jeg blev ved i januar 1992. Februar 1992. Jeg tror, det var marts 1992. Jeg er ikke helt sikker. Men nogen har for nylig sendt mig båndet, hvor jeg optrådte i MacNeil Lehrer News Hour, på nationalt tv, sammen med den daværende udenrigsminister, Lawrence Eagleburger. Vi var på sammen, og jeg fremlagde sagen. »Selvfølgelig skal vi hjælpe disse mennesker. Er det din spøg? Dette er det største øjeblik for verdensfred, der findes.« Eagleburger sagde: »Nej, nej, det gør vi ikke, og så videre. Vi er nødt til at være meget forsigtige.« Jeg husker ikke præcis hans argumenter, men jeg syntes, det var utroligt frustrerende. Og i slutningen af showet slukkede lyset og kameraerne. Og han sagde meget pænt til mig: »Jeff, kan jeg give dig et lift tilbage til distriktet?« Vi var i Alexandria, Virginia, i PBS-studiet. Jeg sagde: »Ja, hr. minister.« Vi satte os ind i hans bil, og han sagde til mig: »Jeg vil gerne forklare dig noget, Jeff. Du ved, alle de argumenter, du gav. Det er interessant. Men den polske finansminister var her i sidste uge, og han sagde det samme, som du siger. Så jeg vil gerne fortælle dig, at selv om jeg er enig i det, du siger, så skal du vide, at det ikke kommer til at ske.« Jeg var lidt forvirret, for han sagde bare: »Selv om jeg er enig med dig,« og jeg sagde: »Jeg forstår ikke hvorfor.« Han sagde: »Ved du, hvilket år det er?« Jeg sagde: »Ja, det gør jeg. Det er 1992.« Han sagde: »Ved du, hvad det betyder, Jeff?« Jeg sagde: »Mener du, at det er et præsidentvalg?« Han sagde: »Ja, det kommer ikke til at ske.«

Jeg troede alligevel, at det ville ske, fordi det var nødvendigt, at vi ville hjælpe, at vi ville stabilisere, at vi ville have normale relationer. Men der var to måder, hvorpå

det ikke ville ske. Den ene var den kortsigtede politiske betydning. Den anden var meget mere alvorlig, og den forstod jeg ikke rigtig på det tidspunkt, selv ikke mange år efter. Det var netop på det tidspunkt, at [Paul] Wolfowitz og [Dick] Cheney og andre planlagde, hvad de besluttede skulle være USA's overherredømme. De ønskede ikke at hjælpe Rusland. Rusland var stadig en fjende. Rusland var en stor stat. Rusland var en udfordrer. Rusland var en trussel i deres øjne. Så det, de ønskede, var amerikansk magt, amerikansk dominans. Og det var selvfølgelig det, de satte i værk, det, vi kalder de neokonservative. Og de var der allerede i 1992 i Det Hvide Hus. Da Clinton kom til, havde jeg store forhåbninger. »Okay, måske ændrer det sig med Clinton.« Så jeg prøvede en gang til. Men lige før Clinton tiltrådte, skrev eller ringede den person, som havde rådgivet Clinton om russiske anliggender, til mig og sagde: »Jeff, jeg stopper. Jeg vil ikke være en del af administrationen, for de er heller ikke interesserede i at hjælpe.« Jeg sagde: »Nej, det kan ikke passe.« Set i bakspejlet er det fantastisk. Jeg gik ind og mødte det nye hold under Clinton. Jeg forklarede, hvor påtrængende det var at give økonomisk hjælp og at have normale relationer. Det var Strobe Talbott, som var Clintons førende Rusland-rådgiver og Clintons værelseskammerat i hans tid på Oxford. Stedfortræderen var Victoria Nuland, som blev en af de førende neokonservative i de næste 20 år. Clinton havde samme holdning. »Vi har ikke tænkt os at hjælpe. Vi vil udvide NATO.« Så det viste sig, Mike, i løbet af de næste 30 år, at USA ikke havde til hensigt at have et normalt forhold til Rusland. USA ønskede dominans. De ville have dominans gennem NATO-udvidelse. De ville have dominans ved at forlade de forskellige aftaler om kontrol med atomvåben, som Anti-Ballistic Missile Treaty eller Intermediate Nuclear Force Agreement eller Open Skies Agreement. USA sagde: »Vi gør det på vores måde. Vi gør det på vores måde. Vi har ikke brug for disse traktater. Vi har ikke brug for jer. Vi er ligeglade med jeres indvendinger mod NATO-udvidelsen. Vi respekterer jer ikke. Dybest set er det her vores show. Vi fjerner Saddam

Hussein, vi fjerner Bashar al-Assad, vi fjerner regeringen i Afghanistan, vi vælter Muammar Qaddafi, vi vælter Yanukovych. Dette er USA's show, mange tak. Det er ikke FN's charter. Det er ikke gensidig respekt. Det er ikke kollektiv sikkerhed. Det er en USA-ledet verden, det vi kalder den »regelbaserede orden«, som betyder: »Vi styrer, det er ordenen.«

Billington: Et af de vigtigste våben, de brugte i denne proces, var at gøre dollaren til et våben med disse massive sanktioner over hele verden og sekundære sanktioner, og hvad ved jeg, ud over krigene for regimeskift, når sanktionerne ikke virkede godt nok. Men som du sikkert ved, er BRIKS-mødet, som finder sted om bare to uger, ved at formulere nye politikker i denne proces om, hvordan man skal håndtere de kollapsende vestlige økonomier, og hvordan man kan køre et mere fornuftigt system. Putin brugte den 4. oktober disse ord på et møde i det russiske sikkerhedsråd – ikke i økonomigruppen, men i sikkerhedsrådet – hvilket er interessant: »Jeg foreslår, at vi diskuterer foranstaltninger til etablering af et internationalt betalingssystem – en af de største udfordringer, vi står over for.« Og igen, dette var et møde om sikkerhed, hvilket helt sikkert viser, at han ved, at krigspolitikken er drevet af det kollapsende vestlige finansielle system, og at nye systemer er påtrængende nødvendige. Som du lige har beskrevet, har du været dybt involveret i Rusland. Jeg tror, du har haft lignende relationer med Kina og andre nationer om ideer til nye systemer. Hvad forventer du af mødet i BRIKS, og hvad anbefaler du?

Prof. Sachs: Dybest set har USA, som du siger, gjort dollaren til et våben. Og det betyder, at de fleste betalinger for international handel faktisk er denomineret i dollars. De foretages i banker, der har dollarreserver. Og de bruger et clearingsystem, der hedder SWIFT, som er baseret i Belgien. USA dominerer selvfølgelig det system, fordi det er den amerikanske dollar. Fed er den ultimative udsteder af

dollaren. Og geopolitisk kontrollerer USA SWIFT-systemet. Så det, USA har gjort nu i et par årtier med lande, som de ikke kan lide – det er en voksende liste, fordi disse lande ikke kan lide, hvad USA gør – men lande som Iran, Afghanistan, Rusland, Venezuela og andre, som USA sigter mod, er at indføre finansielle sanktioner, der på forskellige måder forhindrer ikke bare USA's handel med disse lande, men ethvert land, der handler med disse lande, som USA sigter mod gennem dette dollarbaserede handelssystem. Så hvis et land vil – lad os sige, at et kinesisk firma vil importere noget fra Rusland – ville man sige, at de er ligeglade med USA's sanktioner. Men det er ikke så enkelt, for når det kinesiske firma vil foretage en betaling, vil det normalt gøre det gennem sin egen bank, som så har et tilsvarende forhold til f.eks. en russisk bank, og betalingen vil blive foretaget. Men den kinesiske bank er typisk en stor bank inden for international handel, og den ville også bruge dollars, selv om det pågældende køb af den russiske vare var denomineret i rubler eller renminbi. Den kinesiske bank ville også være involveret i dollarbaseret handel, for det er sådan, det meste handel foregår. Og så ville USA sige: »Ah, du handler med Rusland,« og banken ville sige: »Ja, men ikke om dig.« »Det er ligegyldigt. Du overtræder vores sanktioner. Så vi afskærer dig ikke kun fra at handle med Rusland, men fra alt, hvad du foretager dig i det internationale system.« Det er de sekundære sanktioner, du taler om. Så det, der sker, er, at selv om lande ikke er enige i de amerikanske sanktioner, selv om de ønsker at holde sig ude af det her, så kan de ikke handle med Rusland lige nu, fordi de banker, som de ville bruge til at foretage betalinger, er sårbare over for de amerikanske sanktioner.

Jeg var for nylig i Mongoliet, som er et land, der ligger mellem Rusland og Kina. Og en stor del af den økonomiske handel foregår naturligvis med Rusland. De kan ikke handle på normal vis lige nu, ikke fordi de ikke vil. Selvfølgelig vil de gerne. De er endda nødt til det. Ikke fordi der ikke er ting at sælge og ting at købe, men fordi bankerne er bange for

at have transaktioner med russiske modparter, fordi USA vil sanktionere bankerne, ikke på disse transaktioner, men på Mongoliets transaktioner med Europa, med USA, med ethvert sted, der bruger SWIFT-kontoen, hvilket er det meste af verdenshandlen.

Så hvad skal Rusland gøre? Hvad skal lande gøre, som ikke ønsker at være sårbare over for amerikanske sanktioner, som i øvrigt er ulovlige i henhold til international lov, fordi man ikke har lov til at gøre dette – USA har ikke lov til i henhold til international lov at fortælle Mongoliet, at de ikke må handle med Rusland. Man kan have sanktioner, men de skal vedtages af FN's Sikkerhedsråd. Det er de eneste lovlige sanktioner. Hvert år stemmer FN's generalforsamling for at sige, at »intet land ensidigt kan fortælle andre lande, hvordan de skal have deres tredjepartshandel«. Det er ulovligt. Men USA gør det alligevel, fordi de er ligeglade med international lov, de er ligeglade med USA's magt. Så hvis lande vil have handel og ikke være underlagt dette ulovlige system, som USA påtvinger de lande, de ikke kan lide, skal de have betalinger, der ikke er i dollar. Det lyder nemt. Og det er nemt i én forstand. Så lad være med at handle i dollars, handel i rubler, handel i renminbi, handel i rupees.

Men problemet er, at man også er nødt til at have banker eller institutioner, som ikke også laver normale dollarforretninger, hvilket de fleste af verdens banker gør, fordi de bliver sårbare over for USA, hvis de omgår USA's ulovlige sanktioner med en del af deres forretning, som ikke er i dollar. Så det korte af det lange, Mike, er, at der er brug for en række banker eller andre relaterede institutioner, som bare ikke har nogen dollarforretning. Det kan være særlige organer, der etableres bare for at sige: »Nej, vi kan ikke lide jeres sanktioner. De er ikke lovlige. Og I kan ikke røre denne institution, fordi den ikke har noget med jeres SWIFT-system at gøre. Så hvordan vil I straffe den?« Jeg tror, at det er den retning, de er på vej i, fordi de faktisk ikke ønsker, at

ét land, eller endda ét land og dets NATO-allierede, skal bestemme, hvordan de handler med andre lande. Hvis USA siger, at det og det land opfører sig dårligt, så tag det med til FN, gå til FN's Sikkerhedsråd og se, hvor langt du kommer. Hvis du vinder en enstemmig afstemning, kan du indføre sanktioner, for FN-sanktioner er helt tilladte. Sikkerhedsrådet har den magt, men du har ikke magt til at gøre det alene.

Billington: Så du er optimistisk med hensyn til, at BRIKS vil komme med en løsning på dette?

Prof. Sachs: Det vil de. Ja, det gør de. For det er ikke et enormt kompliceret teknisk problem. Det er ikke en magisk teknologi, som kun USA har. Nu er der ingen anden måde at handle på end gennem SWIFT. SWIFT-systemet er faktisk lidt forældet i den digitale tidsalder. Den måde, SWIFT foretager clearinger på, er stort set forældet, måske 10 eller 20 år. Og så er der alle mulige tekniske løsninger, som BRIKS kan gøre. Og min opfattelse er, at de vil gøre det, fordi de er nødt til det. De ønsker ikke at leve i et system, hvor USA er i stand til at knuse deres økonomi efter forgodtbefindende. Det virkede ikke med Rusland, fordi Rusland har en meget omsættelig eksport, hovedsageligt olie, som de vedvarende kan handle med, og en stor del af verden vil have deres olie. Og derfor virkede sanktionerne ikke til at knuse deres økonomi. Men da lignende omfattende sanktioner blev indført mod Venezuela for at forsøge at vælte Nicolas Maduros regering tilbage i 2017, især i 2018, knuste det den venezuelanske økonomi, ikke fordi de ikke kunne sende olie, men fordi de ikke kunne få reservedele til at holde olieproduktionen i gang. Og så kollapsede Venezuelas olieproduktion med de amerikanske sanktioner, og den venezuelanske økonomi led et katastrofalt fald. Interessant nok førte det i øvrigt ikke til, at regeringen blev væltet, for sanktionerne har ikke den politiske effekt, som USA drømmer om, at de har. De har bare den grimme effekt, at de forarmer folk og får børn til at dø, fordi de ikke kan få sundhedspleje, fordi hospitalerne ikke

har basale antibiotika og basale materialer på lager. Så de skaber en masse lidelse. De opnår ikke USA's politiske mål. Så det er våben, der rammer helt ved siden af, men som gør enorm skade. De er helt klart ulovlige, men et land som Venezuela kunne ikke komme uden om dem. Rusland var i stand til at omgå dem.

Billington: Ja, det er rigtigt. Jeg vil tage et filosofisk spørgsmål op. I juli offentliggjorde du et forslag til ti principper for evig fred i det 21. århundrede. De begyndte med de fem principper for fredelig sameksistens, som Kina havde foreslået, og som blev vedtaget af den asiatisk-afrikanske konference i Bandung i 1955. De foreslog fem yderligere principper, som bl.a. krævede afskaffelse af oversøiske militærbaser og afslutning af de regimeskiftekrige, vi har diskuteret, tilbageholdenhed med atomvåben og generel nedrustning, tilbageholdenhed med sikkerhedspolitik og reform af FN. Helga Zepp-LaRouche udsendte også, hvad hun kaldte Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Og selv om jeg tror, at hun generelt ville være enig i vigtigheden af dine foreslåede principper, mente hun, at den underliggende årsag til den globale krise, vi står over for i dag, er det moralske og kulturelle forfald i størstedelen af befolkningerne i den vestlige verden, som du selv antydede på en måde.

Prof. Sachs: Ja

Billington: Helga beskæftigede sig med den økonomiske udvikling i alle nationer, herunder uddannelse og sundhedspleje for alle mennesker. Men endnu vigtigere var det, at hun tilføjede en filosofisk pointe. Flere faktisk, men især det 10. princip, som jeg vil læse op: »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed og være den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og

samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.« Så det er hendes 10. princip. Det er noget, som de fleste mennesker kun kan acceptere efter dyb refleksion. Det er ikke indlysende. Men, sagde hun, det er faktisk en rød tråd i alle verdens store religioner, og det er nødvendigt, hvis befolkningerne skal løftes op på et højere niveau af menneskelig kreativitet, hvilket er nødvendigt, hvis der skal findes en virkelig global løsning. Så hvad er dine overvejelser om dette?

Prof. Sachs: Det er næsten et citat af Mencius, som var den førende discipel af Konfucius, selv om han var to generationer væk, men den store geniale tænker, som fulgte efter Konfucius. Han sagde: »Den menneskelige natur er god.« Det var hans argument. Men han havde en pointe. Og jeg tror, det minder meget om det, vi lige har hørt. Han sagde: »Menneskets natur er god, men det betyder ikke, at alle mennesker er gode. Godheden skal dyrkes.« Og han sagde: »Mennesker er som spirer. Frøet har potentiale til at blive en sund plante, men det skal plejes for at udvikle sig på den rigtige måde.« Så at mennesker er gode, betyder ikke, at de automatisk er gode, eller at alle mennesker er gode, men at de har potentiale til at blive gode. Aristoteles havde en lignende pointe. Aristoteles sagde også, at mennesker har potentiale til at være gode og faktisk har en menneskelig natur, der sigter mod det gode. Hans idé var, at vi skal bruge vores hoveder. Vi skal være rationelle. Lære at tænke rationelt og træne os i ikke at lade os rive med af fjendtlige følelser eller af impulser eller instinkter, men lære at tænke. Og det kaldte han praktisk visdom. Og der er et gammelt græsk udtryk for det, der hedder phronesis, som er evnen til at bruge sin fornuft, til at vælge rigtigt, til at skabe fred, til at opføre sig som gode borgere, til at være venner.

Og ligesom Konfucius, Mencius og Aristoteles sagde, så har vi potentialet, men det er ikke garanteret. Der er tydeligvis mange dårlige mennesker, men vi bør dyrke det gode. Så ideen

med en etik er – og jeg tror, det er præcis den udtalelse, du læste – det er ikke at sige, at verden er perfekt og vidunderlig, og at mennesker er gode. Det er for at sige, at vi kan udvikle den gode side af vores menneskelige natur. Vi har dårlige tendenser. Vi har tendenser til at snyde, til at lyve, til at følge impulser, til at blive afhængige af magt eller andre ting. Men vi kan dyrke den gode side med øvelse, med mentorskab, med at læse gode bøger som Aristoteles' *Nikomacheiske Etik* eller Konfucius' *Analekter* og reflektere over, hvad de lærer os. Vi kan blive gode mennesker. Og det var selvfølgelig Konfucius' livsmission at rejse rundt fra rige til rige. Det fungerede ikke særlig godt i hans levetid at forsøge at overbevise herskerne om at være gode mennesker og regere ved hjælp af dyd i stedet for at regere ved hjælp af magt eller grådighed. Men han havde den langsigtede succes, at selv hundreder af år efter hans død opstod der en ny kejser i Han-dynastiet, som sagde, at det var den filosofi, jeg ville følge. Han fik de konfucianske lærde til at komme til sit hof og opbyggede en konfuciansk ledelsesfilosofi i Kina.

Det var allerede for 2.000 år siden, og det har stort set varet indtil i dag. Så i den forstand tror jeg, at ideen om, at vi har brug for en etik for det gode til at understøtte det, vi gør, er meget korrekt og reel. Jeg forsøgte at lave en liste over, hvordan vi kan afslutte disse nytteløse krige ved direkte handling: Stop! USA har 750 oversøiske militærbaser. Er det din spøg? Det er allerede en form for vanvid. Hvordan kan et land have 750 oversøiske militærbaser? Hvem tror de, de er? Hvad er det, vi laver? Hvorfor bruger vi hundredvis af milliarder dollars om året på det? Og derfor siger jeg: Stop det! Stop alle disse CIA-ledede regimeskifteoperationer, som har stået på i årtier, hvor man har disse hemmelige operationer for at vælte regeringer. Det virker ikke. Det destabiliserer lande. Det skaber krige og fare. Meget vigtigt er det, at USA har forladt flere aftaler om kontrol med atomvåben. Vi har dybest set knap nok en ramme for kontrol med atomvåben på nuværende tidspunkt. Og alt tyder på, at vi er på

vej tættere og tættere på atomkrig. Så jeg synes også, at det fortjener påtrængende opmærksomhed. Og så påpeger jeg i slutningen af min liste, at vi faktisk har en masse ting, vi er nødt til at gøre sammen, som vi ikke gør, hvis vi vil have velstand, hvis vi vil have sikkerhed, så er vi nødt til at samarbejde.

Og derfor bør vi også rette opmærksomheden mod win-win-idéer. Nu har Kina i øvrigt fremsat disse fem principper, og jeg tilføjer mine egne fem. Men Kinas fem principper er virkelig attraktive. De starter med gensidig respekt. De opfordrer til ikke-indblanding i andre landes indre anliggender. Det er også en grundlæggende standard i international lov. De opfordrer til win-win-samarbejde. Med andre ord er det kloge konfucianske ideer om, hvordan man kommer overens. Og jeg håber praktisk talt, at landene i FN i betragtning af alle disse krige og katastrofer faktisk vil stemme for en liste som denne i en ikke alt for fjern fremtid. Med andre ord, at man ikke bare reflekterer over det som en kronik eller en tanke, men at man faktisk sammensætter et sæt principper, som i det mindste kan vise verden, at dette er en standard for god opførsel, for statskunst. Det er sådan, vi mener, at lande bør handle, så vi ikke sprænger os selv i stumper og stykker. Jeg tror, det vil gøre en forskel, for selv om ikke alle opfører sig i overensstemmelse med de fastlagte principper, hjælper det folk til at forstå, hvad der er muligt. Jeg håber, at generalforsamlingen vil gøre det på en meget praktisk måde. I det mindste. Jeg prøver at skubbe til pointen, foreslå pointen til regeringerne lige nu.

Billington: Vi afholder en særlig begivenhed den 26. oktober på Manhattan. Hvis du er tilbage i New York, vil jeg opfordre dig til at deltage. Vi får en stor sal. Vi vil forsøge at lave en slags chok-effekt-konference med tusind eller flere mennesker. Det bliver med førende talere af den slags, som vi har haft på vores ugentlige møder i Den Internationale Fredskoalition. Men vi vil også afholde en klassisk koncert

med klassisk musik, inklusive spirituals.

Prof. Sachs: Det lyder fantastisk.

Billington: Musikere som Marian Anderson og andre viste, at Spirituals er mere end folkesange eller noget. De er klassiske af natur. De kommer fra hjertet og sindet. Ideen her er at insistere på, at et højere kulturelt niveau, og især klassisk musik, er afgørende, hvis folk skal ændre den måde, de tænker på. Og du sagde før, at vi er nødt til at få folk til at tænke på en anden måde, og det er hensigten med denne begivenhed.

Prof. Sachs: Jeg er stadig i Europa og rejser, så jeg går glip af det. Men det lyder som en storslået begivenhed. Ja, jeg så forresten i 2017, 2018, da G20 var vært for Tyskland i Hamborg. Angela Merkel opfordrede til en koncert for lederne, og jeg sad tilfældigvis blandt publikum på en balkon lige over verdenslederne fra G20. Og selvfølgelig var det sidste stykke på programmet den aften Beethovens niende med *Ode til glæden*. Du skulle have set verdensledernes ansigter, for selv de mest forhærdede – alle lyste bare op, for det er et universelt sprog. Hvis vi kunne få lidt Beethoven ind i det her, lidt *Ode til glæden*, og »Alle mennesker er brødre«: »*Ale Menschen werden Brüder*«, så virker det. Det rører ved hjertet. Så det er en god idé.

Billington: Hvilket var Beethovens hensigt. Det var det også. Det virkede. Det er derfor, vi kalder os Schiller Instituttet.

Prof. Sachs: Ja, præcis. Og den store *Schiller-ode*. Så det virker virkelig.

Billington: Desværre er det ikke det, vores universiteter lærer deres børn nu om dage. Du er stadig professor på Columbia, tror jeg. Som du ved, var der store fredsdemonstrationer på Columbia i foråret og på mange andre universiteter. Situationen er selvfølgelig blevet langt værre siden da. Og alligevel ser det ud til, at der er meget få protester på universiteterne, selv om de har åbnet op og så

videre. Repræsentant Steve Scalise sagde for et par dage siden, at Kongressen »handler for at stoppe de anti-israelske protester på universiteterne« og sagde til dem, citat: »Jeres akkreditering står på spil. I spiller ikke længere spil, ellers er I ikke længere en skole.« Og han tilføjede: »Vi bringer lovgivning på banen for vedvarende at konfrontere det, for at stå op imod det og for at vise, at vi støtter Israel.« Virker denne undertrykkelse, eller er der andre årsager til, at der ikke har været en opblomstring på universiteterne dette efterår?

Prof. Sachs: De studerende, som krævede retfærdighed for palæstinenserne, fik politiet på nakken. Sådan er det bare. Så de blev arresteret. Det skete sidste forår. Det lukker ned for en masse aktivitet. Universitetet lagde en ekstremt hård linje. Det glemte, at det er et universitet. Det glemte, at det er et fællesskab af studerende og professorer, som ikke kun er et uddannelsesfællesskab, men også et moralsk fællesskab. Det glemte alt det, fordi politiet stort set blev tilkaldt fra starten. Det var forfærdeligt. Og selvfølgelig bliver administratorer over hele landet tyranniseret og kuet af det, Kongressen gør. Ikke bare af Kongressen, men også af deres egne bestyrelser, deres egne donorer og så videre. Jeg er meget stolt af vores studerende. Jeg er meget stolt, når de demonstrerer. Jeg mener, at universiteterne også bør reagere på dette med alle mulige former for forelæsninger og workshops og diskussioner og debatter og lære om historien og bruge universitetets intellektuelle kvaliteter til at hjælpe med at uddanne. Og der er sket meget lidt af det, og det er virkelig en skuffelse.

Billington: Jeg sætter stor pris på det. Jeg tror, det vil have en meget stor effekt i hele verden.

Prof. Sachs: Det er godt at tale med dig om alle disse spørgsmål. Det er en virkelig bekymrende og meget farlig tid.

Billington: Har du nogle afsluttende tanker, som du gerne vil

sende til vores læsere og støtter?

Prof. Sachs: Jeg tror, at alle er nødt til at sige til deres respektive regeringer overalt: Skab fred. Det her er krige. Krigsteoretikeren von Clausewitz sagde, da han skrev sit hovedværk, *Om krig* i 1830'erne: »Krig er politikens fortsættelse med andre midler eller på andre måder.« Så når du ser krig, skal du tænke politik. Når man ser på krigen i Mellempøsten, er politikken der, at Israel har blokeret for en palæstinensisk stat. Og det er vejen til fred. Når man tænker på krigen i Ukraine, er politikken, at USA insisterede på, at Ukraine skulle være med i USA's militæralliance i stedet for at være et neutralt land, hvilket ville have gjort Ukraine sikkert, og hvilket vil gøre Ukraine sikkert nu, når den rette position er indtaget. Så alle disse kampe kan løses gennem fornuftig politik. Og alligevel befinder vi os i en krigsophidsende æra, og det er ekstremt vigtigt, at vores regeringer hører fra os. De lytter ikke, de spørger ikke om vores mening, men vi bør give dem vores mening. Vi ønsker fred. Vi vil have løsninger på dette. Vi ønsker frem for alt at undgå denne meget alvorlige og meget reelle trussel fra atomvåben. Så jeg vil gerne takke dig for det, du gør, og for den diskussion, vi lige har haft. Og folk overalt bør arbejde for fred.

Foto: Wikimedia Commons

Møde 71 i Den Internationale Fredskoalition 11. oktober

2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Tak, fordi I er kommet. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 71. ugentlige møde i træk. Hensigten med denne diskussion er at samle folk fra alle ideologier, så mange nationer som muligt, for at forene os om ægte fred. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Hvis du er med via livestream, vil jeg gerne takke dig for at være med. Hvis du er en del af en anden streamingtjeneste, vil jeg gerne takke de forskellige alternative medier, der har streamet dette møde. Det betyder, at vi har været i stand til at nå ud til omkring 100.000 mennesker; det er meget vigtigt, at vi er i stand til at gøre dette på tværs af mange forskellige sprog og lande.

Vi vil fortsætte med den proces; hvis du gerne vil streame denne video i fremtiden, må du gerne kontakte mig. Det gør vi med glæde. I sidste uge havde vi K-talk radio, som livestreamede dette fra midten af USA, hvilket er meget vigtigt, at det sker. Jeg vil gerne sende en særlig tak til dem for at gøre det i sidste uge.

Vi vil have en generel åbning af mødet med talere, som vi har planlagt, og så vil vi gå over til en diskussionsperiode. Der er sket meget i løbet af de sidste par uger med hensyn til at stoppe tredje verdenskrig. Vi har haft fremragende demonstrationer, og som I kan se, var Scott Ritter en af dem, der afholdt en af disse demonstrationer for at stoppe verdenskrigen. Han kommer i dag for at tale om det og mange andre ting. Vi er virkelig nødt til at mobilisere vores kræfter nu for at forene denne proces og stoppe den kommende krise. Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den

Internationale Fredskoalition, til at indlede os med at tale.
Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først byde jer alle velkommen. Desværre er vi stadig i en situation, hvor de to regionale kriser hver især har potentiale til i værste fald at optrappe til en global atomkrig. Det gør vores indsats så meget desto vigtigere.

Situationen i Ukraine nærmer sig tydeligvis et beslutningspunkt. Lad mig gennemgå det kort. For et par uger siden, da premierminister Starmer besøgte Washington og talte med Biden, var det forventet, at de begge ville give tilladelse til, at Ukraine kunne bruge langtrækkende missiler til angreb dybt inde på russisk territorium, hvilket Starmer stort set allerede var gået med til. Men i sidste øjeblik undlod præsident Biden at indgå denne aftale. Efter at der er gået nogle uger, ser det virkelig ud til, at den mulige forklaring – som jeg naturligvis kun kan fremsætte hypoteser om; men det ser virkelig ud til, at præsident Putin, som var kommet med meget klare advarsler om ændringen i Ruslands atomare doktrin, sandsynligvis kunne have sendt en privat demarche til USA og til dette møde og advaret dem om, hvad konsekvenserne og den russiske reaktion ville være. Under alle omstændigheder resulterede det i, at Biden indtil i dag ikke har givet den tilladelse. Det ser ud til, at der er en fraktionskamp i Washington, hvor udenrigsministeriet og det nationale sikkerhedsråd – det vil sige Blinken og Sullivan – stadig er meget på konfrontationskurs, mens det ser ud til, at militæret, især forsvarsminister Austin og William Burns, sandsynligvis bremser tingene. For militæret – faktisk i alle lande i verden – ved, hvad en krig er; og især hvad en atomkrig er. Så det ser ud til at være det, der stadig foregår, selvom ingen ved, hvor længe det vil vare og så videre.

Men situationen på landjorden i Ukraine vil heller ikke vare længe, for russerne har gjort massive militære fremskridt. Den

ukrainske hær har tydeligvis en ufattelig mangel på soldater; rygterne om, at krigen er tabt, spreder sig overalt. Der er mange mennesker, der deserterer – soldater, der ikke kan se nogen grund til, at de bare skal tage til fronten og dø. Så situationen er meget demoraliseret. Det kan være en af grundene til, at man pludselig kan høre nye toner fra folk som Stoltenberg, der indtil for nylig var generalsekretær for NATO, og som nu er gået på pension.

Men han taler pludselig om den såkaldte »tyske model« for Ukraine. Det, de mener med det, er, at der ville være en aftale, i hvert fald indtil videre, om, at Ukraine skulle gå med til tab af territorium og dybest set tilslutte sig NATO, men i denne brudstykkeform. Men de østlige dele, som så ville forblive hos Rusland, ville ikke blive påvirket af dette NATO-medlemskab. Det er et af de forslag, som ikke vil føre til noget, fordi det ikke tager fat på hovedårsagen til, at Rusland startede den særlige militæroperation i første omgang. Med andre ord tager det sig ikke af Ruslands legitime sikkerhedsinteresser og bekymringer; nemlig ikke at have offensive våbensystemer direkte ved deres grænse. Så det er efter min mening et no-go. Krigen er tydeligvis ved at være slut; der er en fysisk grænse, som er ved at blive nået. Med vinteren på vej er det efter min mening et spørgsmål om uger, før det står helt klart.

Det forhindrer ikke NATO's nye generalsekretær Mark Rutte, som nu er i London for at mødes med Starmer, og Zelenskyj er der også lige nu; sandsynligvis vil de mødes alle sammen. Rutte sagde, at han ville advare NATO om ikke at lytte til russernes sabelraslen; at man ikke skulle tage hensyn til det. Så det er ikke afgjort, men det er meget tydeligt, at det er ved at være slut. Så er spørgsmålet Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for det tyske Bundeswehr, sagde allerede i august sidste år, at vi er ved at nå det punkt, hvor NATO må beslutte sig for enten at tilbyde Rusland en forhandlingsløsning, som er acceptabel for Rusland – hvilket

denne nuværende tyske løsning ikke er; eller optrapning. Og det vil være på bordet.

Der vil måske blive afholdt en fredskonference, som er blevet nævnt her og der i perioden mellem de to præsidenter, eller endda når den nye amerikanske præsident er kommet til. Men igen kommer det til et punkt, hvor man enten virkelig går efter en løsning ved hjælp af diplomati eller optrapning. Hvis man tænker over det, er al denne snak om, at Baerbock siger, at vi er nødt til at ruinere Rusland, ikke bare er Rusland ikke ruineret, dets økonomi klarer sig ganske godt under omstændighederne. I stedet er det Tyskland, der er ruineret, takket være vores udenrigsminister og vores økonomiminister, som begge er fra De Grønne. Det bliver naturligvis ikke let for det samlede Vesten at acceptere, at krigen i Ukraine er tabt, efter det skammelige tab i Afghanistan for et par år siden, og nu er krigen i Ukraine tabt. Det er et yderst anspændt øjeblik.

Den anden store krise, Mellemøsten, er fortsat superfarlig. Verden venter stadig på den såkaldte israelske gengældelse. Det er ikke klart, hvad de vil gøre. Vil de "kun" ramme olieraffinaderierne eller endda atomanlæggene, hvilket ikke ville være muligt uden brug af atomvåben, fordi de iranske atomanlæg ligger dybt inde i bjergene, og selv amerikanske bunkersprængningsbomber er tilsyneladende ikke i stand til virkelig at nå dertil. Hvis det kommer så vidt, vil verden befinde sig i en katastrofe, og Peskov og andre advarer om, at Mellemøsten faktisk befinder sig på randen af en katastrofe. Den iranske udenrigsminister Abbas Araghchi har netop været i Qatar efter at have mødtes med embedsmænd i Saudi-Arabien. Det er meget vigtigt, for hvis Iran og Saudi-Arabien taler sammen, er det meget afgørende. Araghchi advarede også om, at Israel trækker hele regionen ind i en katastrofe. Naturligvis foregår folkedrabet i Gaza og Libanon. Libanon er i en næsten lige så forfærdelig situation som Gaza. Men det vil vi snart høre mere kvalificerede folk tale om.

Jeg kan kun nævne en sidste ting vedrørende den såkaldte »enhed« i EU. Der var et utroligt skænderi mellem Ungarns premierminister Orbán og Ursula von der Leyen, formanden for EU-Kommissionen. Hun sagde utrolige ting om Orbán. Orbán beskylder nu EU's ledelse for at planlægge et regimeskifte mod Ungarn for at indsætte en regering, som vil trække Ungarn ind i krigen mod Ukraine. Det, der sker i den såkaldte europæiske »union«, er et tegn på, at den institution måske ikke er i så god form meget længere.

Alt dette betyder, at vi er nødt til at nå frem til et nyt paradigme; vi er nødt til at kæmpe meget hårdt for den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred, for jeg tror ikke, at nogen anden løsning vil afhjælpe faren for den geopolitiske konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden side. Jeg vil gerne stoppe her på dette punkt.

SCOTT RITTER: Mange tak, fordi jeg måtte komme. Desværre tror jeg, at jeg vil fortsætte tendensen med at indgyde frygt i hjerterne på alle, der lytter, for I bør være meget bange. Jeg vil bare starte med at sige, at verden ikke er et mere sikkert sted, end den var, sidst jeg talte; faktisk er den endnu farligere. Situationen i Ukraine manifesterer sig vedvarende på en måde, som placerer os på tærsklen til en øjeblikkelig atomkrig; det er ikke noget, der ligger ude i fremtiden. Et pennestrøg, der autoriserer langtrækkende våben bygget af NATO og USA, målrettet af NATO og USA, til at blive affyret mod Rusland, vil skabe et russisk svar, der vil føre os til en krig mellem Rusland og NATO, som vil føre os til en atomar udveksling, som vil føre os til en generel atomkrig, som vil dræbe os alle.

Hvis I ikke har læst den, vil jeg råde alle til at gå ud og købe en kopi af Annie Jacobsens bog, {Nuclear War: A Scenario}. Jeg købte den i søndags; jeg læste den to gange på samme dag, og jeg vil læse den igen, for jeg er nødt til at få budskabet ind i hver eneste celle i min krop om, at vi alle

vil dø, hvis der bliver atomkrig. Og hvis vi ikke ændrer den politik, vi har i dag, vil der komme en atomkrig; så din død er uundgåelig. Jeg taler til døde mennesker. Normalt er det et normalt udsagn; vi vil alle dø, ingen af os er udødelige. Men jeg taler til mennesker, der vil dø en unaturlig død. Hver eneste person, der lytter her, vil dø en unaturlig død, hvis vi tillader, at denne politik fortsætter.

Men det er blevet endnu farligere, for noget, der ikke er blevet omtalt i pressen, er, at Iran nu er en atommagt. Iran har ikke indrømmet det med så mange ord, men flere udtalelser fra højtstående iranske embedsmænd har bekræftet, at den fatwa, der har eksisteret siden ayatollah Khomeinis tid, kan omstødes under visse omstændigheder. En af disse omstændigheder er, at når fjenden forsøger at bruge en type våben mod dig, kan du bruge den type våben mod fjenden. Israel har atomvåben; Israel truer med at angribe Irans faciliteter til atomvåben. Som Helga nævnte, er disse faciliteter, mange af dem, ikke egnede til konventionelle angreb, så hvis du truer med at angribe faciliteterne for at fjerne dem, truer du med at bruge våben, der er i stand til at udføre den mission; hvilket betyder, at du truer med at angribe Iran med atomvåben. Det er en kendsgerning; det er ikke til debat.

Spørg Donald Trump, hvorfor han ændrede den amerikanske atomare opstilling, da han var præsident. Grunden er, at han var nødt til at indarbejde to nye kategorier af atomvåben, som var i stand til at ødelægge Irans atomanlæg. Den ene er en B-61-bombe, som er en tyngdekraftsbombe, der nedkastes af visse amerikanske fly, herunder B-2-bombeflyet. Denne B-61-variant blev tilpasset til at være en bunker-buster, til at have gennemtrængningsevne, der var specielt designet til at ødelægge Irans underjordiske atomanlæg. Vi byggede våbnet, vi indsatte våbnet, og vi har planer om at bruge våbnet. Så når man hører kandidaten Donald Trump sige, at Israel bør ramme Irans atomanlæg, så siger han, at Israel bør bombe Irans atomanlæg. For den eneste måde, man kan ramme Irans atomanlæg

på, er ved at bruge et atomvåben. Og han kan ikke påberåbe sig uvidenhed om sagen, for han har personligt underskrevet tilpasningen af USA's atomvåbenplan til at omfatte atomvåben, fordi det er de eneste våben, der kan slå de atomanlæg ud. Så han opfordrer Israel til at angribe Iran med atomvåben.

I maj sidste år sagde Irans tidligere udenrigsminister, som i dag er et højtstående medlem af Expediency Discernment Council, et højtstående beslutningsorgan i den iranske regeringsstruktur, som ifølge den iranske forfatning har mandat til at rådgive den øverste leder, at selv om denne fatwa eksisterer, så er den reversibel, og under visse omstændigheder kan Iran overveje at stræbe efter et atomvåben. Dette blev gentaget af en højtstående officer i den iranske revolutionsgardes kommando sidste sommer, som sagde, at hvis Israel angriber Iran med et atomvåben, vil Iran udvikle en atomvåbenkapacitet. Det iranske parlament har debatteret spørgsmålet og har sendt en anbefaling til den øverste leder om at trække sig ud af ikke-atomartraktaten og begynde at bygge atombomber. Iranerne er igen gået ud og har sagt, at hvis Israel truer dem med et atomangreb, så vil Iran bygge et atomvåben. Israel har truet Iran med et atomart angreb.

Erklæringer af denne art fremsættes ikke i et vakuum, hvilket betyder, at folk, der opererer på niveau med de mennesker, jeg taler om, og som citerer fatwaer udstedt af den øverste leder, ikke fremsætter disse kommentarer uden videre. Faktisk kunne ingen af dem komme med den kommentar, medmindre den var godkendt af den øverste leder. Og den øverste leder er ikke ude på at udsende modstridende oplysninger. Det, der foregår, er Irans version af deklaratisk politik. Iran gør verden opmærksom på, at de har kapacitet til atomvåben. Hvis Israel angriber dem, vil Iran bruge denne atomare kapacitet som gengældelse mod Israel. Tre eller fem iranske atomvåben rettet mod Israel vil ødelægge Israel for evigt. Og vi ved ikke, hvor det bærer hen derfra. Vi er meget tæt på en atomkrig i Mellemøsten, meget tæt.

Hvor vil den føre os hen? Det ved jeg ikke. Vladimir Putin har lige mødt med den nye iranske præsident i Turkmenistan. Rusland har talt om at indgå sikkerhedsaftaler med Iran. Iran er nu medlem af BRIKS-fællesskabet. Jeg kan forestille mig, at de taler om, hvad der sker, hvis Israel angriber Iran med atomvåben. Hvad vil Ruslands svar være? I betragtning af det hjertelige forhold, håndtrykket, smilene, var det ikke nogen svær samtale for nogen af dem. Det indebærer, at Rusland har givet Iran visse forsikringer.

Det betyder, at hvis Israel angriber Iran, vil Rusland have Irans ryg, når de svarer atomart mod Israel. Hvad ville USA gøre i det tilfælde? Nu ser vi et scenarie, hvor situationen er ved at komme ud af kontrol og bevæger sig væk fra en regional atomar konflikt til potentialet for en global atomar konflikt. Mine damer og herrer, vi har aldrig været tættere på en atomar undergang, end vi er i dag. Nu har vi det fra to fronter. Og USA har siden Barack Obamas tid sagt, at hvis Iran udvikler atomvåben, vil USA reagere militært. Iran har udviklet atomvåben; hvad vil USA gøre? Donald Trump siger, at det aldrig vil ske. Det er sket, og han er en af hovedårsagerne til, at det er sket, fordi han trak sig ud af Joint Comprehensive Plan of Action [JCPOA], som var et traktatlignende instrument, der lagde visse begrænsninger på Irans program.

Den tillod våbeninspektører at være i Iran og overvåge programmet for at sikre, at Iran ikke omdannede et civilt projekt til et militært projekt. Men fordi vi [USA] trak os ud, var europæerne aldrig ihærdige med at gennemføre aftalen, og Iran var i stand til at trække sig – juridisk set – fra sine forpligtelser under JCPOA til det punkt, hvor der i dag ikke er nogen JCPOA. Iran beriger uran uden begrænsninger. De har beriget op til 60 %. Det er nok til, at det kan retfærdiggøres, fordi de bruger de 60 % til at producere brændselsplader, som bruges i en forskningsreaktor. Men mængden er langt større, end hvad der er nødvendigt for at

producere brændsel. Det betyder, at Iran vil være i stand til at tage dette 60 % berigede uranhexafluorid og bruge det som råmateriale i avancerede centrifugekaskader, som allerede er på plads i underjordiske anlæg, og hurtigt omdanne 60 % til 96-98 %. Det kan ske i løbet af få dage. Som jeg sagde, har Iran allerede evnen til at omdanne dette uranhexafluorid til metal; de producerer metalplader til deres eksisterende forskningsreaktor i Teheran. De kunne producere uranmetallet i tilstrækkelige mængder til at skabe kritisk masse og generere fission.

Det er alt, hvad der er nødvendigt for en anordning af kanontypen. Iran har ikke brug for en raffineret testmekanisme. USA byggede faktisk to bomber, som blev brugt mod Japan under Anden Verdenskrig. Den ene var Fat Man, den anden var Little Boy. Fat Man var den version, der blev testet i Alamogordo den 16. juli 1945. Det var et plutoniumbaseret våben, der brugte et raffineret implosionsapparat. Det skulle testes, fordi det hele var teoretisk. Uranvåbnets design behøvede ikke at blive testet, fordi det er meget enkelt; det er ikke raffineret. Hvis man har tilstrækkeligt med højt beriget uran, kan man bygge et kanondesign, der kan generere en ladning på 15-20 kiloton. Det er det, jeg tror, iranerne vil bygge; det er let at anvende på de missiler, Iran har. Iran har vist, at deres missiler kan ramme Israel uden frygt for at blive opfanget. Iran vil være i stand til at sende missiler med atomart sprænghoved mod Israel, og der er intet, Israel og USA kan gøre for at forhindre det. Det er et helt nyt paradigme lige nu, som udfordrer alle røde linjer over hele linjen.

Hvordan vil USA reagere? Indtil videre har vi undgået at sige, at vi vil deltage i et israelsk angreb mod Iran, fordi vi forstår, hvor eksplosivt det er. Men hvis Irans erklærede politik ser ud til at pege på eksistensen af et atomvåbenprogram, vil USA så nu sige: »Vi vil hjælpe Israel«? Det eneste, det gør, er at garantere Israels udslettelse som

moderne nationalstat, og det bringer også titusinder af amerikanske tropper i fare. Hvilket betyder, at hvis Iran truer amerikanske tropper, vil det ifølge vores atomdoktrin være en tilstrækkelig begrundelse for USA til forebyggende at bruge atomvåben mod Iran. Hvis vi bruger atomvåben mod Iran, kan vi utilsigtet eller med vilje fremprovokere et russisk svar. Nu er vi alle døde.

Kan du se, hvordan det fungerer? Det er den verden, vi lever i. Det er en verden, som vi måske ikke lever i meget længere. Afstemningen den 5. november betyder noget. Men den betyder kun noget, hvis vi kan få kandidaterne til at forpligte sig til politikker, der taler om at gå væk fra atomvåben, i stedet for at fordoble den dumme, promoverende eksisterende politik, der fører os mod atomkrig. Så det kræver, at alle rejser sig og giver deres mening til kende. Jeg ved, at Diane Sare holder et arrangement i New York City den 26. oktober. Dagen efter er der brunch i New York City, hvor vi har paneler, der diskuterer dette. Vi vil reklamere for det, men jeg vil opfordre alle til at deltage i arrangementet i New York City den 26. oktober og derefter deltage i brunchen den 27. oktober. Styrk dig selv med viden og information, og gå så ud og stem derefter. Hold folk ansvarlige før valget, og hold dem, der vinder, ansvarlige efter valget. Hvis vi ikke gør det, vil vi, sådan som den menneskelige natur er, sandsynligvis ende i en atomar konflikt, før året er omme. Så er denne samtale ligegyldig.

Mange tak for invitationen. Det har været en fornøjelse at tale med jer.

ZEPP-LAROCHE: Scott, det er lykkedes dig at skræmme livet af mig. Vi forsøger at følge med i udviklingen af efterretninger, især naturligvis før sådan et møde. Og jeg var klar over, at den mulighed eksisterede, men jeg var ikke klar over, at det var lykkedes Iran at udvikle denne kapacitet. Hvis det, du siger, er tilfældet, er vi i totalt alarmberedskab.

Er der nogen måde, hvorpå det kan komme frem for

verdensoffentligheden? For eksempel ved at bede FN's Sikkerhedsråd om at holde et særligt møde? For jeg tror, at vi kan advare verden, men hvis det kommer så vidt, tror jeg, at det vil kræve en institution som FN's Sikkerhedsråd at alarmere verden. Hvad siger du til det?

RITTER: For det første har Iran ikke formelt erklæret eksistensen af et atomvåben. Irans atomkraft er vedvarende under overvågning og inspektion af Det Internationale Atomenergiagentur. Det, jeg siger, er, at Iran ved at komme med erklæringer af denne art er i stand til at forvandle disse erklæringer fra teori til virkelighed næsten øjeblikkeligt; det er ikke et stort teknologisk spring at have en atomar anordning minus det fissile materiale klar til affyring. Jeg tror, at Iran har dette; alle antydninger gennem deres udtalelser tyder på, at de er klar til at reagere med det samme. Iran – før de rent faktisk kunne have en erklæret atomkapacitet, ville Iran sandsynligvis være nødt til at trække sig ud af traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Det er noget, som det iranske parlament opfordrer den øverste leder til at gøre lige nu.

Når de kommer med den udmelding, kan Iran lukke ned for IAEA's overvågning – den har ikke længere nogen juridisk gyldighed. Iran kan så straks begynde at omdirigere det lavt berigede 60 % uran til urankaskaderne. Bogstaveligt talt vil de i løbet af en dag eller to have nok fissilt materiale til at omdanne det til metal og sætte det i et sprænghoved. Så på mindre end en uge kan Iran gå fra en politisk beslutning til et brugbart våben. Hvis du giver dem to uger, vil de have 3-5 brugbare våben. Det er der, vi er lige nu. Men FN's Sikkerhedsråd kan ikke handle ud fra en teori, fordi IAEA ville blive tilkaldt og sige, at der ikke er tale om omdirigering af materiale. Det rejser også spørgsmålet om, hvad der udløser denne trussel, og svaret er Israel. Det sidste, USA ønsker, er, at Israels atomvåben skal diskuteres i Sikkerhedsrådet.

Så det er problemet. Vi har et Israel, der har denne

tvetydighed omkring sin atomvåbenkapacitet. Alle ved, at de har dem; alle ved, at de er der, men ingen taler om det. Faren ved denne våbenkapacitet er blevet åbenlys, for tidligere talte man kun om Samson-muligheden: Det vil sige, at hvis Israel bliver løbet over ende, vil Israel bruge disse våben til at tage alle med i faldet. Men nu har vi en situation, hvor Israel bogstaveligt talt taler om et angreb mod Irans atomare kapacitet, som ikke involverer, at Israel bliver løbet over ende. Det er en reaktion på et problem, som Israel skabte ved at myrde en højtstående Hamas-embedsmand i Teheran på dagen, hvor den iranske præsident blev indsat; ved at myrde Hassan Nasrallah; ved at angribe det iranske konsulat i Damaskus. Dette er et problem, som Israel selv har skabt, og nu har det manifesteret sig på en måde, hvor Israel truer med at angribe Iran, hvilket kun kan lade sig gøre med atomvåben. Atomvåben, som Israel endnu ikke officielt har erklæret at være i besiddelse af.

Det er det virkelige problem her. For at løse dette problem er vi nødt til ikke kun at tale om at gå væk fra alt, hvad der kan udløse Israels potentielle brug af atomvåben, men vi er nødt til at tage fat på den destabiliserende virkelighed, som Israels atomvåben er. For de atomvåben har nu manifesteret sig i et årsag-virkning-forhold til Iran, som vil få Iran til at trække sig ud af NPT og producere sine egne atomvåben. Hvis Iran trækker sig ud af NPT, har Saudi-Arabien antydnet, at de vil søge deres egen uafhængige atomare afskrækkelse; Tyrkiet har sagt det samme. Nu har vi en region helt ude af kontrol, hvilket gør muligheden for atomkrig endnu mere sandsynlig.

Så vi er nødt til at begynde at tale om nedrustning. Vi er nødt til at begynde at tale om at puste liv i Joint Comprehensive Plan of Action igen. Men JCPOA kan ikke længere kaldes Iran Nuclear Deal. For at være levedygtig skal JCPOA indebære, at Iran og Israel går med til gensidige inspektionsordninger, der fører til en garanti for, at ingen af nationerne har atomvåben. Israels atomvåben kan ikke få lov

til at eksistere; de er et eksistentielt spørgsmål for verden, for regionen og for Israel. For hvis Israel bruger atomvåben mod Iran, vil Israel ophøre med at eksistere. Det er et 100% garanteret resultat, der vil ske.

Selv hvis de ikke angriber atomanlæg, hvis de bare begrænser deres angreb til oliefaciliteter eller andet, har Iran sagt, at de vil affyre over 1.000 konventionelle missiler mod Israels kritiske infrastrukturmål. Det betyder, at de vil ødelægge alle kraftværker, alle vandrensningsanlæg, alle eldistributionsanlæg, al kritisk infrastruktur til energiproduktion, olie og gas. Og Israel vil blive kastet tilbage til stenalderen. Hvis Iran foretager den slags angreb, træder Samson-muligheden i kraft, og Israel vil svare igen med atomvåben. Det vil føre til, at Iran udvikler atomvåben og indsætter dem mod Israel i løbet af meget kort tid.

Vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og det bliver ikke nemmere af, at Benjamin Netanyahu og Joe Biden nærmest råbte og skreg. Når du taler om et skænderi, troede jeg, at du ville tale om den telefonsamtale, som Biden havde med Netanyahu. Biden sagde dybest set til Netanyahu, at han skulle droppe sin uansvarlige holdning til Iran, og Netanyahu bad ham om at stikke piben ind. Så nu ser man for eksempel, at folk spørger, hvorfor den amerikanske FN-ambassadør pludselig udtalte sig til fordel for to FN-resolutioner om Palæstina? Den ene en våbenhvile, den anden øjeblikkelig afsendelse af humanitære varer. Det er to resolutioner, som USA tidligere har været imod. Den amerikanske FN-ambassadør har udtalt sig kraftigt imod dem. Men nu er hun fortalende for dem. Hvorfor gør hun det? Fordi Biden lovede Netanyahu, at hvis han afstod fra at angribe Iran, ville USA ikke kun yde militær støtte i hidtil uset omfang, men vi ville også støtte Israel diplomatisk, da de aldrig vil frygte noget fra FN. Netanyahu har ignoreret Bidens råd, så nu får Biden Netanyahu til at betale en pris.

Jeg tror ikke, det vil lykkes at gøre andet end at skubbe

israelerne endnu tættere på at træffe beslutningen om at angribe Iran. Vi befinder os i en meget farlig situation, fordi USA ser ud til at have mistet evnen til at presse Israel til at foretage handlinger, der er gode for USA. Hvis Israel ikke tager imod nogen vejledning, betyder det, at det ikke handler om, hvad der er godt for Israel, men hvad der er godt for Benjamin Netanyahu. Og han er villig til at ofre hele Israels befolkning, over 100 millioner mennesker i regionen, fordi han ønsker at gå over i historien som en stærk mand, der reddede Israel. Men han bliver manden, der ødelagde Israel og tog regionen med sig i faldet.

Afsluttende bemærkninger

Det forekommer mig, at eftersom jeg har en tendens til at være enig i det, Scott sagde, som jeg sagde, enten 100% eller i det mindste meget højt oppe over 90%. Da dette er et spørgsmål om liv eller død for hele den menneskelige art, tror jeg, at vi er nødt til at gøre det til et helt særligt fokus. Vi fra Schiller Instituttet vil virkelig forsøge at verificere, hvad Scott sagde, ved at sætte et totalt laserlignende fokus på at forsøge at gøre historien absolut vandtæt, hvilket jeg tror, den stort set allerede er, eller i nærheden af. Så må vi mobilisere på det. For hvis det er sandt, når vi måske ikke frem til 5. november; så alvorligt er det.

Vi bør lave en liste over alle de politikere i USA, som offentligt har talt for en krig mod Iran. For det er højst sandsynligt dem, der allerede er i gang med at grave din grav. Så det bør vi gøre. Så synes jeg også, at vi skal gå ud med denne historie; tage Scott Ritter-videoen og sende den rundt til alle de mennesker, vi nævnte før. Og med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt man kan stole på det, Scott Ritter sagde, at der er et element af tillid i forhold til USA eller ej, så er det et meget kompliceret spørgsmål. For der er dem, der siger, at USA er kontrolleret af den zionistiske lobby; men der er også dem, der siger, at det er USA, der bruger Israel som en håndgranat til at opnå, hvad de nu end ønsker at

opnå på et givet tidspunkt. En af disse personer var min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Hvis man faktisk ser på den komplicerede grænseflade mellem det religiøse element – det er ikke for sent at gå ind i det, men der er hele dette meget ladede spørgsmål om religiøse overbevisninger, Harmageddon, hvem der vil tjene på det. Det er alt for omfattende til, at vi kan komme ind på det lige nu.

Men jeg tror, at spørgsmålet om, hvad operationens egentlige karakter er? Er det USA, der bruger Israel? Er det et scenarie med en løsrevet allieret, hvor det bare ser ud til, at Israel er ved at løsrive sig fra USA's kontrol? Det er bestemt et stort spørgsmål. En ting, som jeg synes er meget klar, er, at hvis der er nogen magt i verden, som kan stoppe dette, så er det USA. USA har alle midlerne, deres hangarskibe i regionen, forsyningslinjerne med våben, pengene; der er så mange flaskehalse. Jeg tænker, at det kræver en nærmere undersøgelse, men jeg tror, at det første spørgsmål er, om vi er så tæt på, som Scott siger, så bør vi virkelig gå i gang med en total mobilisering. Jeg tror, vi hellere må komme i gang, for det er ikke sikkert, vi når frem til den 5. november.

I mellemtiden skal du fortsætte med at organisere dig for IPC. Tag til koncerten i New York den 26. oktober. Gør det til et internationalt samlingspunkt. Hvis du har en musikalsk eller politisk begivenhed, som du kan knytte til, så det bliver et internationalt ekko af den 26. oktober, så gør det til et samlingspunkt for hele verden, så den vågner op til denne fare. For jeg tror, at alle de andre fredsgrupper, jeg kender til, stadig ser det som en slags tidløs ting at være imod krigen og vise, at man er for fred. Det er alt sammen velmenende, men det er ikke nok. For hvis vi er på en nedtælling, hvor vi er en dag eller to væk, før Iran kan opsigte NPT og derefter gå i gang med et atomprogram, så er vi virkelig på kanten af at miste alt.

Så hold øje med, hvad vi udsender i de kommende dage, for vi

vil helt sikkert undersøge, hvad Scott sagde, og du kan forvente, at vi vil udsende noget længe inden det næste IPC-møde.

Døden opsluges af sejren

Dennis Speed

Den 11. oktober 2024, (EIRNS) – »*Die alten, bösen Lieder, Die Träume bös' und arg, Die lasst uns jetzt begraben, Holt einen grossen Sarg.*« (»De gamle, onde sange, de ondskabsfulde og onde drømme, lad os begrave dem nu; hent en stor kiste.« – Heinrich Heines ord og deres musikalske version af Robert Schumann falder en ind, når man ser den alt for velkendte dans mellem Macron og Zelenskyj, Zelenskyj og Washington, Zelenskyj og forskellige nationer i Syd- og Østeuropa osv., der lader som om de ikke ved, at krigen i Ukraine er så godt som tabt. De taler om, at de fuldt ud støtter »sejr for Ukraine« i dets krig, der ikke kan vindes, mod Rusland, velvidende at de lyver og snart vil blive opdaget – men fortsætter ufortrødent alligevel.

Om dem og deres forgængere i historien, udtrykte profeten Hoseas i Det Gamle Testamente det godt: »For de har sået vinden, og de vil høste hvirvelvinden.« Hvad angår diktatorernes efterkommere og dem med et despotisk tankesæt, som Platon skildrede grækeren Thrasymachos i sin dialog *Republikken*, de »stærke mænd« i evige krige og konflikter, tænker de sig aldrig om to gange og undskylder heller aldrig. Det er nytteløst at spørge dem, hvad deres mål er. Netanyahus mål er f.eks. at gøre præcis det, han gør. Der er ingen grund til at spørge: »Hvad forsøger Israel at opnå?« De, der sår vinden, høster hvirvelvinden.

Nero'er, som tror, at »tyranni betyder, at man aldrig behøver at sige undskyld«, bliver før eller siden knust af naturlove, som pludselig dukker op i en eller anden form – for eksempel i form af en uventet, ukontrollerbar orkan af varierende form eller funktion. Det kan være orkanen med den ubetalelige transatlantiske gæld på mere end 2 billioner dollars. Det kan være orkanen af en ny pandemi. Det kan være en egentlig orkan, eller to, eller flere.

Det siges for eksempel, at Biden pludselig ikke kunne tage til Tysklands Ramstein-militærbase den 12. oktober, hvor mange troede han ville meddele, at det nu var okay for Ukraine at bruge amerikanske våben til at slå dybt ind i Rusland, på trods af Vladimir Putins klare advarsler siden den 25. september om, hvad den beslutning kunne betyde – inklusive civilisationens endeligt. Bidens administration sagde, at han ikke ville tage til Tyskland på grund af orkanen Milton. I en vis forstand kan det meget vel være sandt. Kombinationen af Helene/Milton-orkanen har afsløret for USA's befolkning og verden, at USA i øjeblikket har indsat sin nationalgarde i upassende tjeneste i krige, der ikke kan vindes, i udlandet, »for USA's nationale sikkerhed«, blot for at lade stakkels amerikanere derhjemme drukne og dø i hundredvis.

Hvad betyder det for den amerikanske befolknings overlevelsessevne i tilfælde af et atomart angreb? Hvad siger det om USA's reelle fysiske og fysisk-økonomiske tilstand? Og hvad betyder det for fornuften i den nuværende herskende angloamerikanske elites »unipolære« udenrigspolitik, især med hensyn til den nye Globale Majoritet, som snart samles i Kazan til BRIKS-topmødet?

Uanset hvad de, der opfatter sig selv som verdens vigtigste aktører, tror der er ved at ske i Ukraine, Sydvestasien eller Stillehavet, er der en anden, højere magt på spil – og det er ikke den globale opvarmning. Vi lever nu i en tid, hvor kraften i sande ideer, i »dybe og lidenskabelige forestillinger om mennesket og naturen«, når de anvendes mod

en tilsyneladende overvældende materiel, » verdslig« kraft, kan sejre – hvis man tror på, har adgang til og nægter at forråde fornuftens kraft.

EIR's interview den 6. oktober med den tidligere malaysiske premierminister Mahathir bin Mohamad, som sad på posten i sammenlagt 24 år, 1981-2003 og 2018-2020, vil minde dem, der engang vidste det, og informere dem, der endnu ikke har opdaget det, om, at det ikke kun er muligt at stå imod rovgriske finansfolk som George Soros for at forsvare sit land – men at det også er muligt at besejre dem. Dette er afgørende for at forstå, hvorfor en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som er indeholdt i Helga Zepp-LaRouches ti principper, og som er baseret på en højere ordens menneskeopfattelse, der ikke er begrænset af geopolitik, ikke blot er " sandsynlig"; det er snarere den eneste politik, der muligvis vil fungere i de nuværende "globale styrkeforhold".

Den 19. september 1997 bragte den *asiatiske Wall Street Journal* en historie, »LaRouche Report Helps Feed Malaysian Attacks on Soros«, som begyndte således: »Da premierminister Mahathir Mohamad for nylig beskyldte finansmanden George Soros for at lede spekulative angreb på sydøstasiatiske valutaer, var Malaysias regeringsvenlige presse hurtigt ude med artikler, der tilsvinede den amerikanske milliardær. Noget af deres bitterhed kom tilsyneladende fra en usædvanlig kilde: en publikation drevet af Lyndon LaRouche Jr. ... » *Wall Street Journal Europe* bragte en forsidehistorie med titlen »Malaysias Mahathir finder mærkelig kilde til Soros-kampagne – Asiens medier benytter den amerikanske konspirationsteoretiker Lyndon LaRouche Jr.«

Da premierminister Mahathir ankom for at tale om morgenen den 20. september 1997 ved Verdensbankens årsmøde i Hongkong, var der placeret et eksemplar af *Wall Street Journal Asia* på hvert sæde blandt de 3.000 fremmødte. Mahathir gik frem, som han havde tænkt sig. Han forsvarede ikke kun de foranstaltninger til valutakontrol og bankregulering, som Malaysia havde

indført for at beskytte sig mod Soros' spekulationer. Han talte også om, hvad han kaldte »prosper-thy-neighbor«, hvad han også kaldte »win-win-strategier«. »Hvis man undrer sig over, hvad der menes med velstand for sin nabo, vil jeg gerne forklare igen, at det ganske enkelt betyder, at hvis man hjælper sin nabo med at få det godt, vil man få det godt sammen med ham. Når lande er velstående, bliver de mere stabile, og folk behøver ikke at emigrere til ens land. » Et netop afsluttet interview fra den 6. oktober 2024 med den 99-årige tidligere premierminister Mahathir, »vidnet til et århundrede«, kan nu ses på Schiller Instituttets hjemmeside.

Foto: Wikimedia Commons

**Invitation til Den
Internationale
Fredskoalitions Zoom møde:
Én løsning til at stoppe to
regionale kriser fra at føre
til tredje verdenskrig.
Fredag den 11. oktober kl. 17
eller senere**

Den Internationale Fredskoalition #71

Én løsning til at stoppe to
regionale kriser fra at føre
til tredje verdenskrig

Den Internationale Fredskoalition

Fredag den 11. oktober kl. 17 dansk tid

Klik her for at tilmelde dig, så du kan modtage et Zoom link.
Del venligst med dine kontakter.

Invitation (Ikke korrekturlæst)

af Dennis Small, EIRNS

»Vi befinder os i to regionale kriser, som kan føre til en global optrapning«, der ender i en regulær verdenskrig, advarede Helga Zepp-LaRouche lytterne i dag på sit ugentlige Dialogue-webcast. »Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemøsten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen,« sagde hun, både for at forstå dem og for at løse deres underliggende årsag.

»Med hensyn til Ukraine«, rapporterede Zepp-LaRouche, »blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have talt om, udskudt« – med henvisning til mødet i Ukraine Defense Contact Group, som var planlagt til at finde sted på Ramstein-flybasen i Tyskland den 12. oktober, hvor briterne og andre havde håbet at kunne presse præsident Biden til endelig at gå med til at affyre NATO-langdistancemissiler fra Ukraine dybt ind på russisk territorium. Præsident Putin har gjort det klart, at et sådant angreb kunne få Rusland til at påberåbe sig sin reviderede

doktrin for atomart forsvar.

Selv om Biden aflyste sin rejse, og Ramstein-mødet blev udskudt, var det blot en udskydelse af sagen, muligvis i yderligere en uge frem til et planlagt NATO-forsvarsministermøde i Bruxelles, hvor spørgsmålet måske vil blive taget op igen. Men den centrale krise består: Ukraine bliver besejret på slagmarken af Rusland, og det har bragt os til det punkt, mindede Zepp-LaRouche lytterne om, som den tidligere tyske Bundeswehr-general Harald Kujat »havde advaret om for et år siden: at NATO vil komme til det punkt, hvor de skal beslutte sig for enten at have en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland ... eller gå efter en optrapning.«

»Jeg er bange for,« fortsatte hun, »at vi befinder os i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig.«

Situationen i Sydvestasien er uden tvivl endnu tættere på generel krigsførelse, hvor land efter land går op i flammer på grund af Israel. Premierminister Netanyahu er nu klar til at angribe Iran – enten dets oliefelter og anden vital infrastruktur eller, hvis Biden går med til en direkte amerikansk militær rolle, Irans atomprogram.

Det er i sandhed »at lege med ilden«, som den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov advarede alvorligt om i et interview med Newsweek den 7. oktober. I en uventet udvikling samme dag meddelte Kreml, at præsident Putin ville mødes med Irans præsident Pezeshkian fredag den 11. oktober i Turkmenistan – selv om de to allerede havde planlagt at mødes mindre end to uger senere, på BRIKS-topmødet i Kazan den 22.-24. oktober.

Hvorfor dette hastværk? Velinformerede medier og andre kilder rapporterer, at formålet med det tidligere møde kan være at underskrive en større sikkerheds- og forsvarsaftale mellem de

to lande, som der er fuld enighed om, og som forventedes at blive underskrevet i Kazan. Vil Israel – og dets sponsorer og hjælpere i London og Washington – forstå budskabet og genoverveje deres planer om at angribe Iran med fuld kraft? Eller vil de også være villige til at risikere atomkrig i dette område?

Vi kender ikke svaret på det spørgsmål.

Men vi ved, hvad der skal til for at få menneskeheden ind på en helt anden kurs, herunder at erstatte det bankerotte Wall Street/City of London-finanssystem med en ny udviklings- og sikkerhedsarkitektur, der tjener alle nationers reelle behov.

Dette centrale politiske spørgsmål blev taget op i et ekstraordinært interview, som EIR's redaktionsmedlem Mike Billington gennemførte den 6. oktober med den 99-årige tidligere premierminister i Malaysia og verdens ældste statsmand, Dr. Mahathir bin Mohamad. Med veltalenhed og klarhed bemærkede Dr. Mahathir: »Det ser ud til, at den vestlige alliance hele tiden har brug for en fjende ... Holdningen er, at krigen [mod Rusland – red.] vil løse dette problem, men krig vil ikke løse problemet. De vil føre til større krige, til en tredje verdenskrig. Det er det, jeg frygter.«

Løsningen, sagde Dr. Mahathir, er, at en alliancefri politik skal erstatte paradigmet øst mod vest. »Verden er stadig opdelt i to konfronterende blokke, Øst og Vest. Og andre lande føler, at de bliver presset til at slutte sig til den ene eller den anden. Men disse lande ønsker ikke at blive involveret i konfrontationen mellem USA og Kina og Rusland. Derfor er der igen behov for at tænke på alliancefrihed, som var det, der blev foreslået af Sukarno,« Indonesiens præsident, som var en af grundlæggerne af den Alliancefrie Bevægelse i 1955.

Mahathir fortsatte: »Vi ønsker at se en stabil verden, hvor vi

kan vokse gennem handel med hele verden ... Vi har ikke brug for nogen blokke i øst eller vest, men vi har brug for en verden, hvor alle er lige.«

Vigtige uddrag af Dr. Mahathirs interview vil blive præsenteret på den Internationale Fredskoalitions kommende møde nr. 71, fredag den 11. oktober, for at hjælpe med at forme deltagernes overvejelser om en mobilisering, der kan trække menneskeheden tilbage fra randen af atomkrig – i en fart.

Global krig eller universel fred – hvem skal beslutte det?

Ugentlig dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 9. oktober 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 9. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, det ser ud til, at der er en debat i gang blandt det etablisement, som driver det, russerne kalder den »kollektive Biden«, om, hvad der skal ske med Ukraine. *Financial Times* rapporterede om en »skiftende stemning« i Washington og i europæiske hovedstæder, hvor nogle er begyndt at anerkende, at Ukraine ikke kan vinde. Zelenskyj har netop meddelt, at han aflyser sin fingerede »fredskonference« i november, og i går aftes blev det så meddelt, at Bidens rejse til Tyskland, hvor han efter planen skulle lede et møde i Ramstein Ukraine Contact Defense Group, er blevet aflyst, angiveligt for at håndtere de forventede skader fra orkanen Milton. Der er skepsis over for dette, fordi han ikke virkede særlig involveret i skaderne fra orkanen Helene.

Men i betragtning af denne udvikling har vi vores første spørgsmål: »Hvad er efter din mening betydningen af hans ændrede planer? Og er det muligt, at der er ved at opstå en splittelse i Biden-administrationen og i NATO over planerne om at blive ved med at støtte kampen mod Rusland til den sidste ukrainer? Og hvis det er tilfældet, viser det så ikke, at nogle har konkluderet, at Vladimir Putin ikke bluffer?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er endnu større end det, for mens de vestlige medier stadig forsøger at holde befolkningen i uvidenhed, tror jeg, at der i magtens korridorer er en erkendelse af, at vi sidder på to regionale kriser, som kan udvikle sig til en global optrapning. Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemøsten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen, for – jeg mener, lad os tage den ene efter den anden, men hvad angår Ukraine, så blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have deltaget i, udskudt – det er ikke klart, hvornår det blev det. Men Jens Stoltenberg, den netop afgangede, tidligere NATO-generalsekretær, foreslår nu, hvad der svarer til det, de kalder det tyske forslag, som ville være ideen om, at der vil være en aftale med Rusland, hvor tilbuddet ville være, at Ukraine ville tilslutte sig NATO, men kun den vestlige del,

mens den østlige del ville blive behandlet som G.D.R. [Østtyskland] i 1956, da Vesttyskland sluttede sig til NATO. Det er helt udelukket. Rusland vil aldrig acceptere det, men det afspejler det faktum, at de seneste rapporter viser, at de russiske fremskridt på slagmarken er så betydelige, og at situationen i den ukrainske hær er, at de simpelthen ikke har soldater nok, der er rapporter om en generel demoralisering, mange mennesker deserterer. Så det er generelt kun et spørgsmål om tid, hvornår det her slutter, for der er simpelthen ikke mere kampkraft blandt ukrainerne. På det tidspunkt er vi ved det punkt – og vi er faktisk ved det punkt – som den tidligere generalinspektør for Bundeswehr, general Harald Kujat (ret.), advarede om allerede i august for et år siden, nemlig at NATO vil træffe en beslutning om enten at finde en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland, hvilket den nuværende løsning ikke gør, eller at gå efter en optrapning. Og det er det spørgsmål, der ligger lige for.

Og der er helt klart en kamp om det, hvor det ser ud til, at militæret i USA, som ved, hvad konsekvenserne er, er mere på den side, der vil afslutte dette eller gå efter en diplomatisk løsning, mens den mere politiske del dybest set siger: »Nej, lad os gøre det muligt for ukrainerne at bruge langtrækkende missiler dybt ind på Ruslands territorium,« selv om det er blevet klart defineret som den ultimative røde linje; det er derfor, Putin har ændret Ruslands atomare doktrin. Så jeg er bange for, at vi med hensyn til Ukraine sidder i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig, eller til endelig at nå frem til en fredsløsning, hvor sidstnævnte desværre ikke er så meget i højsædet.

Hvis du nu kombinerer det med situationen i Mellempøsten, så lad mig bare give dig nogle af elementerne: Jeg kan kun råde jer til at se en video, som blev lagt ud i går af en platform, der hedder »Dialogue Works«. Og der havde værten oberst

Lawrence Wilkerson med, den tidligere stabschef for Colin Powell (2002-2005), da han var USA's udenrigsminister under Irak-krigen. Og hvad oberst Wilkerson præsenterer der, kan jeg kun råde jer til at lytte til: Det hele er måske ikke 100 % verificeret, men for dem af jer, der normalt aldrig får nogen reel dækning af begivenhederne, er det en øjenåbner. Han starter med en kort præsentation af en video, som tilsyneladende er lavet i Tyrkiet, og som i sig selv er et absolut must at se; den har et scenarie, hvor man i år 2040 16-årsdagen for folkemordet mod Gaza, dokumenterer rundt omkring i verdens byer, i Seattle, i Berlin, i Paris, i Seoul, ligesom der er udstillinger af de rædsler, der skete i Gaza i år, og mange børn spørger deres bedsteforældre: »Hvor var du, da det her skete?« Det er meget bevægende, og billederne er faktisk ganske passende. Så se venligst denne to minutter lange video.

Og så går oberst Wilkerson ind i de mulige scenarier, og han rapporterer, at der er en massiv debat i USA lige nu mellem dem, der siger, at USA bør stille sig på Israels side, hvor Israel er ved at gengælde mod Iran – dette er nu ikke i videoen, men jeg siger det – der er en debat, skal Israel »kun« (i anførselstegn) ramme Irans olieraffinaderier eller gå til angreb på de atomare anlæg, som Donald Trump havde foreslået i en ufattelig udtalelse? Det er meget klart, at Irans atomanlæg ligger i bjergene, og de er skjult dybt inde i bjergene, og den eneste måde, man kan ødelægge dem på, er med atomvåben. Jeg ved ikke, om Trump ved det, eller om han blot siger det letsindigt, men det er utroligt.

Så det, oberst Wilkerson siger, er, at der er en debat mellem dem, der siger, at Israel skal gøre det alene, eller at USA skal være på Israels side. Under alle omstændigheder ser vi på afgrunden. Hvis det sker, risikerer vi en generel krig i Mellemøsten, som vil involvere alle kræfter. For hvis man begynder at angribe Iran så massivt, vil det hele naturligvis gå op i flammer, og alle de arabiske stater – de arabiske

stater har netop dannet en ny alliance, hvor de siger, at de vil holde sig neutrale og ikke blive involveret i nogen konflikt på USA's side, hvis der kommer et angreb på Iran. Det er et helt nyt element i situationen, fordi afstanden mellem Israel og Iran er meget stor, og det kræver optankning både ved angreb ind i Iran og for fly, der flyver ud, og det kan ikke lade sig gøre uden amerikansk assistance.

Så hvis man ser på disse to situationer, og jeg tror virkelig, at man skal se på dem sammen, det absolutte point of no return i forhold til Ukraine og så for det andet den absolutte krudttønde af en situation i Sydvestasien, så tror jeg, at det, vi i Schiller Instituttet hele tiden har sagt, er, at vi er nødt til at stoppe dette; vi har brug for en fuldstændig ændring. Folk er nødt til at sige, at vi er på randen af Tredje Verdenskrig, og at vi absolut er nødt til at gå i en anden retning ved at gå i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som stopper geopolitik og erstatter den med ideen om samarbejde. Så jeg tror, at det i virkeligheden er det, vi kigger på.

SCHLANGER: Nu har vi flere spørgsmål om både situationen i Ukraine og Mellemøsten fra en fredsaktivist i Storbritannien. Han skriver: »Starmer og hans regering bevægede sig hurtigt efter sin valgsejr for at optrappe konflikten mellem NATO og Rusland. Men med meningsmålinger, der viser et stort fald i støtten til ham, hvad tror du så, at de kloge slyngler i City of London har som tilbagefaldsplan?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, om de har en nødplan. Briterne er kendt for altid at satse på alle sider samtidig. Men jeg tror lige nu, at ideen om at blive ved med at skubbe på denne optrapning, jeg kan kun sige, at det bedste, der kunne ske, er, at det internationale samfund i stedet for at følge mediernes linjer og de løgne, der bliver fortalt, burde starte en undersøgelse af, hvorfor krigen i Ukraine stadig foregår? Hvorfor blev den fredsmulighed, der eksisterede i marts 2022, den såkaldte Istanbul-løsning, som begge sider, Ukraine og

Rusland, var enige om, saboteret gennem Boris Johnsons rejse til Kiev, og at alle de mange mennesker, der er døde siden, mere end 500.000 mennesker på den ukrainske side og også mange mennesker på den russiske side, alt sammen står for Boris Johnsons og briternes regning: Og det bør undersøges. Så kunne man måske ændre verdensopinionen.

SCHLANGER: Helga, vi har et spørgsmål her om situationen i Tyskland. Nogen skrev ind: »Jeg så Schiller Instituttets arrangement om truslen mod Tyskland den 2. oktober, hvis det accepterer USA's tilbud om amerikanske atomare langdistancemissiler, som kan ramme Rusland, og var meget imponeret over videoen. Ved du, om den blev set i Tyskland? Er der modstand blandt tyskerne mod, at Scholz-regeringen accepterer amerikanske atommissiler?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den er voksende. Det er endnu ikke nok, men det er derfor, vi har lavet dette særlige program med den tidligere amerikanske ambassadør i Sovjetunionen Jack Matlock, atomarteksperten Ted Postol og andre eksperter: Rainer Rupp, Wolfgang Effenberger, oberst Alain Corvez (pensioneret). Og vi forsøger lige nu at cirkulere disse videoer, især den fra Matlock og Postol, fordi de er fremragende amerikanske eksperter – Matlock, en højtstående diplomat, som var øjenvidne til afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening; og Postol, fordi han sandsynligvis er en, hvis ikke verdens *førende* ekspert i atomvåben, og han kom med en meget, meget dramatisk pointe om, at Tyskland vil ophøre med at eksistere, hvis det nogensinde kommer til en egentlig krig. Og jeg kan kun bede jer, vores seere, vi har lagt disse to videoer ud som uddrag fra hele konferencen, fordi de fleste mennesker ikke har tid til at se hele programmet: Hjælp os med at få disse to videoer ud på den maksimale måde. Vi lægger linkene under dette program, og til at sende det ud til alle, du kender, for den eneste måde, jeg kan håbe, vi kan stoppe denne fare på, er, hvis alle borgere på planeten bliver klar over, hvad konsekvenserne af en

atomkrig er, og så dybest set går på gaden og laver andre aktioner for at fortælle regeringerne, at de skal væk fra denne konfrontationskurs. Så jeg tror, der er andre mennesker, der mobiliserer. Ved demonstrationen i Berlin den 3. oktober var der en betydelig demonstration – ikke stor nok, men betydelig – og flere mennesker udsendte en ny Berlin-appel, hvor de krævede, at disse langdistancemissiler absolut ikke må installeres i Tyskland. Så der er folk, der bevæger sig, men jeg synes, det er meget langt fra den grad af presserende behov, som jeg mener, der er nu, og de langtrækkende atomare missiler er bare en afledning af det, vi står over for lige nu. Så jeg kan kun bede jer om at hjælpe os med at distribuere disse to videoer så vidt muligt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en studerende i Californien. Hun skriver: »Biden, Harris og Blinken bliver ved med at sige, at de arbejder hårdt for at forhindre, at der udbryder en regulær krig i Mellemøsten. Men det ser ud til, at Netanyahu enten ignorerer dem, eller også siger de én ting offentligt – nemlig ingen storkrig – mens de privat støtter hans planer om at knuse Hamas og Hizbollah og gå efter Iran. Kan USA stoppe Israels aggression, eller kontrollerer Israel USA's politik?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er meget langt fremme nu, og det er ikke så klart, om vi ser på scenariet med en »udbryderallieret«, hvor visse kræfter i USA foregiver at være i opposition til Israel, og så gør Israel alligevel, hvad det vil – det er en mulighed. Det kan også være, at Netanyahu lige har kaldt sin forsvarsminister Gallant tilbage, som skulle være taget til USA for at diskutere alt dette. Nu har han lige lavet en utroligt usandfærdig video.

Så jeg tror, der er den debat, jeg nævnte før: Skal USA gå sammen med Israel som gengældelse mod Iran, og hvad bliver omfanget af denne gengældelse, som jeg vil antage, at USA forsøger – hvis de beslutter sig for at gå sammen med Israel – som jeg sagde, kan Israel ikke rigtig gøre det uden USA på

grund af logistik og forskellige satellitoplysninger og anden logistisk støtte.

Så jeg tror, at det eneste, der kan stoppe dette, er, hvis USA eftertrykkeligt siger: »Ikke flere våben, ikke flere penge. Og om nødvendigt endda fortælle Israel, »at vi har midlerne til at fortælle jer, at I ikke skal gøre det.« Jeg tror ikke, at stemningen er sådan, især ikke i valgkampen, men USA er helt klart det eneste land, der kan gøre det. Men jeg tror, at hvis nok mennesker indser, at vi er på nippet til at se en ildstorm, der kan få hele Sydvestasien til at styrte i grus, så må folk kræve det! Det er den vigtigste pointe.

SCHLANGER: Der var faktisk en opfølgning på det fra Jim Hogue, som er en langvarig kontakt, der rejser spørgsmålet: »Hvordan kan vi med rimelighed diskutere situationen i Israel, før vi har lært, hvad der virkelig skete den 7. oktober 2023? Var det en plan fra Netanyahus side? Var det en fejl, en sikkerhedsbrist? Har du nogen tanker om det?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det i en vis forstand er et spørgsmål til historikere, fordi vi lige nu befinder os midt i en optrapning. Og med hensyn til det, Israel gør i Gaza, er linjen selvfølgelig, at det bare er en reaktion på den 7. oktober 2023. Jeg mener, alle mennesker i regionen, araberne, andre islamiske lande, de forskellige såkaldte »neutrale lande«, de ved alle, at det, vi ser udspille sig lige nu, er en tragedie, som i virkeligheden startede med Balfour-erklæringen og hele konfliktens historie lige siden. I Tyskland må man ikke engang diskutere det, så jeg vil begrænse mine bemærkninger til, at folk skal forsøge at få et altomfattende billede. Men jeg tror, at det eneste, man kan gøre lige nu, er at stoppe kampene, at bringe – jeg tror, det var den danske statsminister, der foreslog, at det internationale samfund skulle håndhæve tostatsløsningen – det vil sige håndhæve den, hvilket betyder FN's blå hjelme eller noget i den stil. Men spørgsmålet er i virkeligheden, at det internationale samfund ikke bare kan se til, for det vil

eksplodere! Jeg tror, at det eneste land, der virkelig kan stoppe det uden en større krig, er USA. Og det betyder, at hele ansvaret ligger hos den nuværende regering og enhver anden regering, der kommer til.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om situationen i Europa. »Vestlig politik giver ofte bagslag, som f.eks. sanktionspolitikken mod Rusland, som skadede Europa mere end Rusland. Den Europæiske Union lægger nu op til en handelskrig mod Kina. Hvem vil blive mest skadet af en handelskrig, EU eller Kina?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at de begge ville lide, og det er en fuldstændig idiotisk politik. Heldigvis er mange industrifolk begyndt at sige fra. I Italien er stålsektoren og i Tyskland er bilsektoren endelig begyndt at sige, at sådanne sanktioner ville være at skyde sig selv i knæet. Men jeg tror, at det større billede er, at det ikke kan adskilles – det er ikke kun sanktionerne, for tolden og dette er bare en del af, at man i Vesten forsøger at gå efter et globalt NATO, erklære Rusland, Kina og dermed hele det Globale Syd for fjenden og forsøge at afkoble sig fra Kina, eller som de eufemistisk kalder det i EU, at »de-risk«, hvilket er latterligt – det er det samme som at afkoble sig. Og hvis det blev gennemført, ville det føre til en opdeling af hele verdensøkonomien i to helt separate blokke: en Global NATO-blok, som ville være et forsøg på at inddæmme Rusland, Kina og den Globale Majoritet, hvilket er umuligt; eller vi får landene i det kollektive Vesten til at samarbejde: Og jeg mener, at det er dagens mest påtrængende krav!

Folk er nødt til at blive aktive, for vi sidder på randen af en eksplosion af den internationale situation, som jeg er meget bange for ikke kan bringes under kontrol igen, når den først er gået et skridt videre. Så jeg tror, at de mennesker, der har en vis indflydelse og magt, skal begynde at handle nu, og folk, der tror, at de bare er almindelige mennesker, tror jeg, at det eneste, der er tilbage for dem, er at gå på gaden

og gøre det klart, at de ikke støtter dette, og at regeringerne ikke har nogen ret til at gøre, hvad de gør lige nu, hvis de er på denne konfrontationslinje.

Det handler ikke kun om toldsatserne. Det er en del af en meget større geopolitisk konfrontation, som skal stoppes.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om det kommende BRIKS-topmøde den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland, fra en podcaster i Cameroun. Hun skriver: »Jeg er begejstret over udsigten til, at flere afrikanske lande, som Algeriet eller Nigeria, bliver BRIKS-medlemmer. Men jeg er nysgerrig over noget, du har sagt, fru LaRouche, nemlig at det ikke ville være svært for USA at arbejde sammen med BRIKS. Jeg ser ingen tegn på, at der er nogen interesse blandt ledende personer i USA for at samarbejde med og støtte et multipolært system. Hvorfor siger du, at det ville være let?«

ZEPP-LAROUCHE: Fordi Kina mange gange har givet tilbuddet og sagt, at BRIKS, og før det, Bælte- og Vej-Initiativet, er åbent for samarbejde for alle lande! Da Obama for flere år siden mødtes med præsident Xi Jinping, da Obama stadig var præsident, tilbød præsident Xi udtrykkeligt USA at samarbejde. Så derfor siger jeg, at det ville være meget nemt, og jeg tror, at selv om situationen med Rusland lige nu er på et absolut, historisk lavpunkt, så er det bare russernes erkendelse af, at der ikke er nogen interesse fra USA's eller andre vestlige landes side i overhovedet at tale sammen. Det er derfor, den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, lige er rejst! Du ved, det er utroligt: Han forlod sin post, og der er ingen afløser. Så det afspejler tydeligvis det faktum, at Antonov – og han havde sagt det før gentagne gange – at ingen i Washington ønskede at tale med ham! Her har du den russiske ambassadør i Washington, og han er nødt til at udtrykke sin frustration over, at han ikke har nogen at tale med? Jeg mener, hvad skete der med diplomatiet?

Så det er derfor, svaret skal komme fra andre kræfter, som

guvernører, lovgivere, borgmestre. Jeg mener, det amerikanske folk er ikke nødvendigvis på samme kurs som denne konfrontation med at erklære alle for fjender, og USA står lige nu over for nogle meget, meget alvorlige problemer. Jeg mener, den nuværende krise i nogle af staterne langs sydøstkysten, North Carolina, South Carolina, Florida, Georgia, hvor orkanen Helene sandsynligvis allerede har kostet 1.000 mennesker livet! Det er endnu ikke det officielle tal, men det anslås, at der under murbrokkerne sandsynligvis er så mange mennesker, der er døde. Og hundredtusinder af mennesker har mistet deres hjem, og hvad er nu regeringens reaktion? De tilbyder 750 dollars til folk, der har mistet alt! Og det skaber stor vrede blandt folk – der er ikke længere noget budget til FEMA, Federal Emergency Management Agency; og nu forventes den nye orkan Milton at gå i land i Florida i dag. Det kan blive den værste orkan i 100 år.

Og det, det i høj grad afspejler, er ikke »global opvarmning« eller nogen af de historier, der bliver bragt på banen, men det faktum, at USA har nedprioriteret infrastruktur i meget lang tid, og at der ikke har været nogen forberedelse på naturkatastrofer, som vi har set det i Tyskland eller mange andre steder. Så det, det afspejler, er et kollaps i infrastrukturen som en del af kollapset i USA's fysiske økonomi, og det er kun den ene side, kollapset i den fysiske økonomi; og så har du på den anden side det forestående sammenbrud i det finansielle system, som kan ske når som helst, udløst af selv den dumme hændelse. Så der er god grund til, at USA og Tyskland, hvis økonomi er i frit fald, ændrer politik og går tilbage til et perspektiv med samarbejde, teknologisk innovation, investeringer og simpelthen bringer verden i orden!

Det er udelukkende de finansielle magthavere, der er så optaget af at opretholde deres bankerotte finansielle system, som samtidig tjener på disse krige, herunder de nuværende krige.

Så jeg tror, vi har en utrolig eksistentiel, civilisatorisk krise, som bør fange opmærksomheden hos virkelig alle borgere på planeten.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål. Du har lige nævnt den orkan, der er ved at ramme Florida i eftermiddag. Nogen skriver ind: »Tampa, som er hjemsted for Centcoms logistiske knudepunkt for alle operationer i Stillehavet og Mellemøsten,« og spørger, om orkanen Milton vil have indflydelse på Netanyahus planer?

ZEPP-LAROUCHE: Vi kan allerede se, at mødet i Ramstein, i Ramstein-taskforcen, er blevet udskudt, fordi præsident Biden siger, at han er nødt til at blive i USA for at deltage i den igangværende katastrofe. Nu siger jeg det kun halvt i spøg, men halvt i alvor: Måske havde Sankt Peter en vis passion for det, der sker på Jorden, og han sendte disse orkaner for at fortælle folk, at de skulle tage sig sammen, ligesom faraoerne måtte for at blive ramt af plagerne. Nu er jeg kun halvt seriøs, men der er måske et vist element af sandhed i det, for så vidt som man ikke kan overtræde det fysiske univers' love i længere tid, uden at universet slår igen. Dette kaldes »naturlov«. Det viser, at der er en højere lovmæssighed i skabelsen, hvis man vil, i det fysiske univers, som siger, at hvis man ikke investerer i det, der beskytter mennesker, så er det resultatet. Så i en vis forstand kan man tage det som en advarsel fra oven.

SCHLANGER: For dem af jer, der er geografisk udfordret, er St. Petersburg en by meget tæt på Tampa, og den forventes også at blive ramt meget hårdt af stormfloden.

Okay, Helga, jeg har et spørgsmål til dig fra en kontroversiel historiker på mit netværk, som er forfatter, og han siger: Han er uenig med dig i, at USA var antikolonial. Han siger, at det aldrig har været antikolonialt. Det har været i kolonikrige siden dets grundlæggelse. Og han siger: »For eksempel er Monroe-doktrinen et imperialt krav om amerikansk suverænitet over Syd- og Mellemamerika.« Og han henviser dybest set til,

hvad *New York Times* gjorde med sit »1619-projekt«. Hvad ville du svare ham?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det er sandt. For det første skal man se på John Quincy Adams, forfatteren til Monroe-doktrinen: Han var meget, meget klar over, at det ikke var USA's formål at føre krige i udlandet og »jage udenlandske monstre«. Og han var fortalere for en udenrigspolitik, hvor USA skulle være en republik blandt andre og forsøge at skabe en alliance af suveræne stater. Uafhængighedskrigen var imod hvad? Den var mod det Britiske Imperiums forsøg på at beholde sin koloni, og da uafhængighedskrigen brød ud, var det eftertrykkeligt en antikolonialistisk krig, hvilket drev George III til vanvid. Jeg mener, at briterne på det tidspunkt mistede fatningen, og de har ikke genvundet meget af den siden, over tabet af deres største og mest elskede koloni! Og på samme måde var Monroe-doktrinen ikke, hvad folk gør den til i dag, men hvad var Monroe-doktrinen imod? Den var imod blækspruttens arme, der rakte ind i Latinamerika af hvem? Hvad var de europæiske lande på det tidspunkt? Det var alle imperier! Det var ikke nationalstater, det var imperier – Metternich, efter Wienerkongressen; briterne, franskmændene, hollænderne, alle var et imperium.

Så jeg mener, at det virkelig er en fordrejning af historien, som ikke bør stå ved magt, for denne idé om, at USA altid har været ond, er meget populær, men den yder ikke retfærdighed, for USA var europæernes projekt om at skabe en republik. Og hvis man ser på Uafhængighedserklæringen, er det et dokument, som er gyldigt. Derfor gjorde jeg det til Schiller Instituttets grundlæggende dokument, men jeg ændrede bare nogle få ord for at gøre det gældende for hele verden: »Disse rettigheder er uomstuelige.« Og jeg tror, jeg ændrede i alt seks ord; hvor der står »koloni«, sagde jeg »udviklingslande« for at gøre det anvendeligt. Og jeg mener, at den idé om suverænitet, om hengivenhed over for det fælles bedste, som findes i den amerikanske forfatning, og især i forfatningens

indledning, var den mest avancerede forfatning på det tidspunkt, og den repræsenterer et fuldstændigt vendepunkt.

Briterne forsøgte at ødelægge det i krigen i 1812 ved at alliere sig med Sydstaterne i borgerkrigen, og da de indså, at de ikke kunne generobre de amerikanske kolonier med militære midler, begyndte de at undergrave det ved at overbevise det amerikanske etablissement om at vedtage modellen for det Britiske Imperium som det fælles grundlag for en unipolær verden, og det er det, vi ser på frem til i dag.

Så hvis man ser på USA's historie, var det en kamp mellem at være en republik og at være et imperium, og desværre synes det nuværende etablissement at mene, at de har det bedre med at være et imperium. Men det er ikke USA's sande identitet.

SCHLANGER: I et sidste spørgsmål vender vi tilbage til spørgsmålet om BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober, og spørgsmålet er: »Hvor vigtigt er det, at Tyrkiet ønsker at blive medlem af BRIKS?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget betydningsfuldt! For det viser tidens tendens. EU har givet Tyrkiet den kolde skulder i mange år nu, og frustrationen i Tyrkiet over det faktum er vokset. Og nu er der med BRIKS et ægte alternativ. Bælte- og Vej-Initiativet, projekterne for den nye silkevej, hvor Tyrkiet historisk set har været i en vigtig geografisk position som knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa. Og jeg tror, at med Tyrkiet som en del af NATO har de indtil videre sagt, at de vil være begge dele, en del af BRIKS og en del af NATO, men det skaber et meget interessant spørgsmål, for med de nuværende udsigter for NATO er det praktisk talt umuligt. Så det betyder, at enten vil de smide Tyrkiet ud, eller også vil de acceptere den tyrkiske model for at omdanne NATO til ideen om at samarbejde med BRIKS. Under alle omstændigheder skaber det et enormt pres på alle på den rigtige måde!

SCHLANGER: På fredag, den 11. oktober, har du endnu et Zoom-

opkald fra Den Internationale Fredskoalition. Det er blevet et vigtigt center for diskussion og dialog i mangel af regeringsinstitutioner, der tager disse ting op. Hvad er planen for denne fredag?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi meget, meget seriøst vil forsøge at få talsmænd og talere til at tale om de to kriser, som jeg nævnte før. Jeg tror, at behovet for at få folk til virkelig at forstå situationens alvor gør, at vi har brug for alle de kræfter, der overhovedet kan være der. Så vær med til dette møde. Jeg har ikke den fulde liste over talere endnu, men jeg er helt sikker på, at folk vil bruge denne platform til at slå alarm, som er mere påtrængende end nogensinde før.

SCHLANGER: Helga, du har råbt vagt i gevær, og folk lytter. Jeg ser frem til at se dig på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg håber, vi ses på fredag.

Orkanen Milton, atomkrig og fysisk virkelighed

af David Shavin (EIRNS) – 8. oktober 2024

Lørdagens opgør i Ramstein i Tyskland i den ukrainske forsvarskontaktgruppe har lige fået trukket tæppet væk under sig. Tidligt i eftermiddag udsendte Det Hvide Hus en kortfattet meddelelse om, at præsident Biden har aflyst sin rejse. Den officielle årsag er, at der er brug for ham til at håndtere orkanen Miltons forestående landgang i Florida.

Storbritanniens premierminister Keir Starmer var kommet til Det Hvide Hus den 13. september for at fastslå Bidens åbne

tilsagn om at bruge vestlige langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland. Derefter havde Biden mødtes med Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj for kun 12 dage siden, hvor det heller ikke lykkedes ham at sikre Bidens klare tilsagn. Zelenskyj skulle ikke kun mødes med Biden igen på lørdag, men også tale til Ramstein-gruppen om sin »sejrsplan«. Tirsdag aften den 8. oktober er det uklart, om Ramstein-mødet den 12. oktober vil finde sted.

Både den 12. september og den 25. september, dvs. lige før Starmer og Zelenskyjs besøg i Det Hvide Hus, havde Moskva gjort sig umage med at erklære højt og tydeligt, at hvad der stod på spil var udløsningen af en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland, et atomart opgør.

Tidligere i dag, før meddelelsen fra Det Hvide Hus, havde den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i utvetydige vendinger gentaget den nye russiske politik på det atomare område, som var blevet præsenteret af præsident Vladimir Putin. Han afviste på forhånd enhver formulering, farvning eller omformulering af optrapningen af NATO's stedfortrædere og erklærede blot angående en beslutning fra Ramstein-gruppen om »dybe angreb«, at: »Så snart denne beslutning er taget, hvis det er tilfældet, vil vi få det at vide, og det beredskab, som Vladimir Putin nævnte, vil allerede være i aktion,« udtalte han til tv-stationen Channel One.

Også i morges sagde den russiske viceudenrigsminister, Alexander Grushko, som fører tilsyn med forholdet til Europa og NATO, til det statslige nyhedsbureau RIA Novosti, at Moskva opfatter, at NATO øger atomvåbnenes rolle i sin strategi, og at Rusland opdaterer sin atomdoktrin for at sende et signal, »så vores modstandere ikke har nogen illusioner om vores parathed til at sikre Den Russiske Føderations sikkerhed med alle tilgængelige midler.« Hans udtalelse fulgte efter det russiske forsvarsministeriums meddelelse den 7. oktober om, at den strategiske missilformation i Novosibirsk, der er udstyret med Yars atomare ICBM'er, er blevet indsat på

kamppatruljeruter.

Man kan og bør håbe, at den fysiske virkelighed af en atomkrig, ligesom den af en omfattende orkan, kan ryste nationerne i Vesten ud af deres afhængighed af grådighed, magt, sex og vold. Det var ikke tilfældet med Helenes ødelæggelse af Asheville, North Carolina, eller med Ruslands udvikling af f.eks. hypersoniske missiler.

Trangen til at knuse Rusland vil ikke forsvinde, før Vesten tager en »kold tyrker« mht. sin afhængighed af hypersonisk gambling – tusinder af milliarder af dollars i finansielle »derivater« (et smart ord for den gamle mafia-agtige »tal«-svindel, der er gået amok). I USA kunne en »kold tyrker« blive udløst af at skulle genopbygge Asheville eller for den sags skyld New Orleans – eller Baltimore, Detroit og alle andre byer, der er blevet ødelagt af orkanen fra finansielle derivater. Der er simpelthen ingen anden udvej end at skulle forholde sig til virkeligheden.

Glem 12-trins-metoden. Det er tid til at tage fat på de Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, som om ens liv afhang af det. Helga Zepp-LaRouche, forfatteren til denne metode, tager imod spørgsmål live den 9. oktober kl. 11.00 ET (kl. 17 dansk tid) i sit ugentlige strategiske webcast med titlen: »Global krig eller universel fred – hvem skal afgøre det?«

Foto: Wikimedia Commons

Ny dansk afsløring om mulig

amerikansk militær forbindelse til Nord Stream- sabotagen

MICHELLE RASMUSSEN, EIRNS

KØBENHAVN, 7. oktober 2024 (EIRNS) – Det store danske dagblad Politiken havde i anledning af toårsdagen for Nord Stream-sabotagen den 26. september 2022 en artikel, der afslørede en mulig amerikansk militær forbindelse, som tyske medier og RT har taget op. Politikens reporter Hans Davidsen-Nielsen, som har fulgt denne historie, tog til Christiansø, den østligste del af Danmark i Østersøen øst for Bornholm og tæt på de steder, hvor Nord Stream-eksplosionerne fandt sted. Her interviewede Davidsen-Nielsen havnefoged John Anker Nielsen.

Her er et citat fra Politikens artikel, som kan findes her:

»I de første par dage måtte havnefogeden efter eget udsagn »ikke sige noget«. Men i dag kan John Anker Nielsen afsløre, at han fire-fem dage før Nord Stream-sprængningerne var ude med redningstjenesten på Christiansø, fordi der var nogle skibe med slukkede radioer. Det viste sig at være amerikanske flådefartøjer, og da redningstjenesten nærmede sig, fik de besked fra Søværnets Operative Kommando om at vende om.

»Derfor tror havnefogeden på den teori, som bl.a. den amerikanske stjernejournalist Seymour Hersh har fremsat uden nogen form for dokumentation: at USA stod bag sabotagen. Amerikanerne har de her små ubemandede ubåde, som kan løse enhver opgave, har John Anker Nielsen fået at vide.

»Havnefogedens familie har boet på Christiansø i syv generationer, og han kender alt til vejr- og vindforholdene i Østersøen. På den baggrund giver han ikke meget for teorien om en yacht og nogle ukrainere, der dykker ned til 80 meters

dybde.”

Seymour Hersh skrev i februar 2023, at sprængstoffer blev anbragt på rørledningerne af amerikanske dykkere i forbindelse med NATO-flådeøvelsen Baltops-22 tre måneder forinden og detoneret af nordmændene.

Både de danske og svenske myndigheder afsluttede deres undersøgelser for flere måneder siden med den undskyldning, at det var uden for deres territorialfarvand, og at ingen af deres borgere var involveret. De tyske myndigheder fortsætter deres efterforskning og støtter teorien om den private ukrainske yacht.

Foto: Freemalaysiatoday

LaRouches diplomati for fysisk økonomi kan besejre krigspartiet

Dennis Speed

Den 7. oktober 2024

Når du læser dette den 7. oktober, kan Israel meget vel have gennemført et angreb på nationen Iran »som gengældelse« for Irans angreb i sidste uge på israelske militæranlæg. Hvilke våben vil de bruge, og med hvilket formål? Uanset om det bliver i dag eller senere, er hensigten at føre krig.

Men lige så ildevarslenende som situationen i Sydvestasien er, så overvej Ukraine, hvor nogle parlamentariske embedsmænd opfordrer Ukraine til at angribe Hviderusland. Ruslands

Dmitrij Medvedev har allerede reageret. »Så vil Alexander Grigorievich [Lukashenko, Hvideruslands præsident] have fuld grund til at bede Rusland om at bruge de taktiske atomvåben, der er udstationeret i Hviderusland.«

Denne dag, den 6. oktober, er verden meget, meget anderledes, end den ser ud til. Et eksempel: For at forstå den faktiske, usagte dynamik, der ligger til grund for trefrontskrigen i Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet, en krig, som »det globale NATO« udkæmper mod verden, skal man lægge mærke til den korte offentlige erklæring, som Vladimir Putin kom med, da han åbnede et møde i det russiske sikkerhedsråd den 4. oktober: »I dag foreslår jeg, at vi diskuterer foranstaltninger til at etablere et internationalt betalingssystem. Vi er alle klar over, at dette er en alvorlig opgave i det nuværende miljø og en af de største udfordringer, vi står over for. Overordnet set skrider arbejdet støt fremad, men det er vigtigt at tage fat på eventuelle problemer hurtigt og planlægge de skridt, der er nødvendige for at overvinde de vanskeligheder, der skabes for os uden for vores grænser.«

Et internationalt betalingssystem som det primære emne på et møde i det russiske sikkerhedsråd? Ikke Ukraine? Ikke det russiske forsvarsbudget? Ikke det amerikanske valg? Ikke Sydvestasien? Ikke nogen af de ting, som folk i den transatlantiske verden med andre ord er blevet forledt til at tro, at Putin, »krigsforbryderen«, ville tale om? Måske har den transatlantiske verden og dens efterretningstjenester mistet grebet om virkeligheden. Er det på grund af den geopolitiske uigennemsigtighed i deres analytiske aksiomer fra tiden efter Den kolde Krig? Faktisk diskuterer Putins russiske sikkerhedsråd, hvad de ved er det egentlige *casus belli* for den transatlantiske verden: det uundgåelige offentlige, »officielle« kollaps af deres allerede i realiteten kollapsede gældsstruktur på 2 billioner dollars.

For forvirrede beslutningstagere synes deres analytiske dilemma at falde ind under det, som Lyndon LaRouche,

grundlægger af *Executive Intelligence Review* i 1974, engang kaldte »det usammenlignelige«. Noget, som man enten ikke tidligere vidste eksisterede, eller som man burde have vidst, men ikke havde overvejet kunne eksistere, vender ved sin »umulige« eksistens op og ned på hele ens ramme for at forstå noget som helst. Hvad nu, hvis man f.eks. ser på verden i dag og konkluderer, at der er to helt forskellige ideer om fysisk økonomi og dermed om varig menneskelig overlevelse, som verden nu står over for – og at de ikke er »kapitalisme vs. kommunisme«, »det kinesiske kommunistparti vs. verden«, »autokratierne vs. demokratierne« eller andre fjollede, binære, parvise sportslege?

Den ene globale intention, uanset dens nationale regeringsform, søger at opretholde en ubetalelig gæld og at udtrække forskellige ressourcer fra militært relativt svagere lande ved at affolke dem under dække af »retsstatsprincippet«. Den anden globale intention, uanset dens nationale regeringsform, er engageret i en politik for "win-win" økonomisk samarbejde og udvikling, der er til gavn for alle, blandt suveræne, uafhængige nationalstater, som hver især befinder sig på forskellige niveauer og i forskellige hastigheder af økonomisk og politisk udvikling. Både Ukraine og Israel er på linje med den første holdning. BRIKS-landene, sammen med en lang række nationer i det Globale Syd, er på linje med den anden. Det første system, det oligarkiske eller »britiske« system, drives af City of London og dets partner på Wall Street. Det andet, der lige nu er bedst repræsenteret i kombinationen BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika), var faktisk engang kendt som »det amerikanske økonomiske system«, men kan ikke kaldes det nu, da det nuværende politiske etablissement i USA ikke blot har forrådt og afvist det, men fører kampagne mod det ved at føre kampagne mod BRIKS (som i tilfældet med Argentina og i en anden forstand Iran).) Dette er Alexander Hamiltons og Friedrich Lists amerikanske system, ikke Mike Bloombergs »angloamerikanske system«; systemet med Lincolns

transkontinentale jernbane, ikke Bidens »Build Back Better«.

Realiseringen af de antikoloniale principper i Hamiltons system for fysisk økonomi blev opnået og overgået i den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches økonomiske værk. I 1976, da LaRouche stillede op som præsidentkandidat for United States Labor Party, førte han kampagne for præsidentposten på det niveau, som verden burde forvente og kræve af en amerikansk præsidentkandidat. Siden han forlod den præsidentielle scene i 2004, altså for tyve år siden, er præsidentens magt i forhold til valget og de amerikanske borgeres generelle velfærd faldet sørgeligt. For at genoplive det sande amerikanske præsidentsystem, udstyret med et verdensøkonomisk alternativ, må vi referere til det amerikanske system som Lyndon LaRouches fysiske økonomi.

LaRouche brugte sine avancerede forestillinger om fysisk økonomi, især hans ideer om »potentiell relativ befolkningstæthed« og »øget energigennemstrømningstæthed« i arbejdsstyrken – for eksempel laserværktøjsmaskiner, der ville revolutionere produktionen på samlebåndet – til at foreslå en økonomisk politik for verdens genopbygning og udvikling. Dette var det Amerika, som verden længtes efter at se, men det var i modstrid med planerne hos Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og George Herbert Walker Bush, som hadede LaRouche.

For den genopdagelse og genoplivning af »det amerikanske system« i 1970'erne, som kom til udtryk i LaRouches arbejde, i hans medarbejder W. Allen Salisburys arbejde, forfatter til bogen *Borgerkrigen og det amerikanske system*, og i LaRouches foreslåede laseranvendelser af energitætte processer til både at omstille den amerikanske arbejdsplads og til at løse problemet med et globalt forsvar af den nationale sikkerhed mod atomvåben, blev LaRouche udpeget til »særbehandling«. I 2004 afslørede LaRouche det:

»Den 6. oktober 1986 kom en egentlig hær på mere end fire hundrede bevæbnede personer til byen Leesburg, Virginia, for at foretage en razzia på *EIR* 's og dets medarbejderes

kontorer, og de blev også sat ind på en anden, mørkere mission. De lokaler, jeg boede i på det tidspunkt, blev omringet af en bevæbnet styrke, mens fly, pansrede køretøjer og andet personale ventede på ordren til at gå i gang med at skyde. Heldigvis skete drabet ikke, fordi en person med højere autoritet end chefen for justitsministeriets kriminalafdeling, William Weld, beordrede angrebet på mig afblæst. De styrker, der var klar til at rykke ind mod mig, min kone og en række af mine medarbejdere, blev trukket tilbage om morgenen.«

Dette mordforsøg på LaRouche for 38 år siden er det rette udgangspunkt for at forstå nutidens kriminelle politik for statsstyrede snigmord. Julian Assanges erklæring i Strasbourg i Frankrig i sidste uge fortæller, at »det er nu offentligt kendt, at CIA under (tidligere CIA-direktør Mike) Pompeos udtrykkelige ledelse udarbejdede planer om at kidnappe og myrde mig på den ecuadorianske ambassade i London og give tilladelse til at gå efter mine europæiske kolleger og udsætte os for tyveri, hackerangreb og plantning af falske oplysninger.« Det er den samme Pompeo (daværende udenrigsminister), som den 15. april 2019 sagde til en gruppe studerende på Texas A&M University : »Hvad er kadetmottoet på West Point? 'Du skal ikke lyve, snyde eller stjæle, og du skal ikke tolerere dem, der gør det'? Jeg var direktør for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... «

Så selv om snigmord angiveligt blev forbudt i USA ved forskellige love i 1970'erne og 80'erne, er det i stigende grad den anvendte, endog foretrukne metode til »regeringsførelse«, som anglofæren ønsker at benytte sig af – regeringførelse ved hjælp af mord. Husk titlen på en artikel i *Foreign Policy* den 30. juli 2024: »Ville USA overveje at snigmyrde Putin?« Husker I de to mislykkede mordforsøg inden for to måneder mod tidligere præsident Donald Trump, som vendte tilbage til stedet for den afværgede forbrydelse ved en demonstration med deltagelse af titusinder i Butler, Pennsylvania, lørdag den 5. oktober?

Et »attentaternes USA« tilranede sig det amerikanske præsidentskab den 22. november 1963 med drabet på og mørklægningen af drabet på USA's præsident, John. F. Kennedy. En række mord fulgte, bl.a. på Malcolm X, Martin Luther King og præsidentkandidaten Robert Kennedy. Lige efter det begyndte FBI og andre agenturer at myrde amerikanske borgere, som i deres mord på den 21-årige Black Panther-leder Fred Hampton i Chicago den 4. december 1969. Og mens senator Frank Churchs udvalgs undersøgelser af CIA førte til udstedelsen af en række bekendtgørelser – E0 11905 i 1976, E0 12036 i 1978 og E0 12333 i 1983 – der specificerede, at »enhver, der er ansat af den amerikanske regering«, havde forbud mod at deltage i og udføre spionage, at deltage i eller på anden måde hjælpe med mord – fortsætter mordet på politiske modstandere, som det næsten skete for Lyndon og Helga Zepp-LaRouche i 1986, og som næsten skete for Donald Trump i Butler, Pennsylvania i juli, og lidt senere den 15. september i West Palm Beach, Florida. Netanyahus myrderier er blevet støttet og derfor opmuntret af både de republikanske og demokratiske kandidater. At disse mord på Hamas-ledere i Gaza medfører »følgeskader« i form af tusindvis af kvinder og børn, er, som Dr. Mark Perlmutter bemærkede, en løgn. Hamas-medlemmerne er følgeskader i den systematiske ødelæggelse af hospitaler, skoler og moskeer i Gaza, nu i Libanon og snart i Iran.

Diskussionen i det russiske sikkerhedsråd understreger imidlertid, hvorfor Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur må blive det moralsk overlegne udgangspunkt, hvorfra afviklingen af »Bæstets internationale snigmordbureau (inklusive dets morderiske økonomiske malthusianske befolkningsreduktionskrige) kan opnås. Global økonomisk udvikling er en realitet. På slagmarken i Sydvestasien må LaRouches Oase-plan, hvor upraktisk den end kan synes i øjeblikket, fortsat have overtaget hvorfra vi kæmper og får verden til at følge efter. Vi må insistere på, at den eneste løsning imod krig er fred gennem økonomisk udvikling, ikke

mord.

Helga Zepp-LaRouche og andre taler til Den Internationale Fredskoalition, nr. 70, 4. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 70. møde i træk, 70 uger i træk. Tak til alle, der har været med indtil nu. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i dag, sammen med mine medordførere Dennis Speed og Dennis Small.

Grunden til, at vi har skabt denne Internationale Fredskoalition, dette forum, er at samle og forene fredsbevægelser fra hele verden: På trods af folks ideologier, på trods af folks uenigheder, er vi nødt til at samle den internationale fredsbevægelse, hvis vi vil stoppe en atomkrig. Jeg er sikker på, at mange af jer, der er med os i dag, er med os, fordi I ved, at vi er så tæt på det, samtidig med at vi står over for et forfærdeligt folkemord i Palæstina. Endnu en gang tak til alle jer, der har arbejdet utrætteligt for at få denne sammenslutning til at fungere.

Vi vil have en række talere i dag fra hele verden, som vil gennemgå, hvad der sker. Vi har en række beretninger om konflikter. Vi kommer fra en uge med mindst tre store demonstrationer – to i USA, en i Sverige og mange flere, tror jeg, i Tyskland. Så vi vil få mange rapporter om IPC's

aktiviteter og deltagerne i dem. Også interventioner, som folk foretager.

Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen.

Det er, som om vores indsats kan være prisværdig, men jeg tror, at alle i denne samtale nok deler følelsen af, at begivenhederne udvikler sig hurtigere i retning af en potentiel atomkrig, end vores hidtidige indsats har kunnet bremse dem eller endda vende dem. Hvis folk har et mere optimistisk syn, må de meget gerne fortælle mig det. Men lige nu sidder vi på randen af en regulær krig i Mellemøsten. Det mener også Fyodor Lukyanov, som er en meget kendt russisk analytiker, kommentator og meningsdanner, og som mener, at Mellemøsten er på randen af en regulær krig. Det er meget svært at forestille sig, hvordan det skal stoppes i sidste øjeblik, men det er det, vores opkald handler om. Det, der skete, var, at Iran den 1. oktober – endelig, efter to måneders ventetid siden drabet på Hamas-lederen Haniyeh – sendte 400 missiler mod Israel. Israelerne sagde, at det var meget ineffektivt. Iranerne hævdede, at 90 % af missilerne kom igennem. Det er meget svært at verificere dette uafhængigt. Det ser ud til at være klart, at et stort antal af disse missiler kom igennem, hvilket betyder, at Iron Dome ikke er helt vellykket, og hvordan skulle den egentlig kunne være det?

Det forventes, og man kan næsten sige, at verden venter på det minut for minut, at Israel naturligtvis vil foretage et modangreb på Iran. Biden-administrationen sagde, at de tror, at en fuld krig stadig kan undgås. Tilsyneladende godkendte præsident Biden ikke, at Israel ville angribe de iranske atomanlæg, hvilket ville være den mest alvorlige optrapning, men kun gå efter oliefelter eller raffinaderier i Iran. Og så

er spørgsmålet naturligtvis, hvad den iranske reaktion vil være: Hvis Iran så laver et modangreb mod Israel, og Israel slår endnu mere igen, så er vi på en meget kort optakt til den absolutte katastrofe.

Den iranske udenrigsminister er netop ankommet til Beirut, hvor der gøres en massiv indsats for at finde en efterfølger til Nasrallah.

Israelerne har tilsyneladende sendt endnu et angreb mod flere boligblokke, hvor Hizbollah-ledelsens møde formodes at finde sted. Alt dette er ikke helt verificeret endnu, fordi det foregår i en krigszone, så du kan forestille dig, hvor anspændt situationen er.

Under alle omstændigheder har den russiske regering opfordret alle sine borgere til at forlade Israel, så længe der stadig er mulighed for at tage et fly, hvis de bekymrer sig om deres liv og sikkerhed. Og generelt kan jeg kun sige, at alt virkelig er ved at forberede sig på en optrapning af situationen. Naturligtvis ligger de amerikanske hangarskibe stadig i regionen med mange krigsskibe som en klar afskrækkelse mod Iran. Og naturligtvis Iran, som hidtil har forsøgt at undgå en generel krig, fordi jeg tror, at den nuværende ledelse klart har signaleret, at de forstår, at der ikke kan være nogen vindere i en generel krig i Mellemøsten.

Jeg tror, at den nye bog, som er skrevet af den israelske journalist Gideon Levy, {The Killing of Gaza: Rapporten om en katastrofe}. Jeg har kun læst en rapport af en stor journalist, Chris Hedges, som blev genoptrykt i {Consortium News}, der rapporterer, hvordan denne israelske journalist var en af de få journalister, der udtalte sig på denne måde. Levy rapporterer om effekten af alle disse drab i Gaza, på Vestbredden og i Libanon, ikke kun på palæstinenserne, men også på israelerne, og siger, at dette fører til mental ødelæggelse af Israel og Palæstina, og at Israel har mistet sin medmenneskelighed, og at det største problem er, at alle de mennesker, der ser på, både i Israel, men naturligtvis også

det internationale samfund, som bare trækker på skuldrene over det, der sker, især i Gaza, efter at der er gået et år, at dette truer med at føre til kollektivt selvmord i Israel; og man kan tilføje, i betragtning af det eksplosive potentiale og faren for, at atomvåben i sidste ende kan blive brugt i Mellemøsten, hele den menneskelige civilisations kollektive selvmord. Så alvorligt er det.

Naturligvis er den anden store krise omkring Ukraine ikke mindre, måske mindre i overskrifterne, men det er også en igangværende optrapning der. Det ser ud til, at det ukrainske luftvåben forsøgte at ramme atomkraftværket i Kursk – uden held, men der var åbenbart et sådant forsøg. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, udsendte en meget alvorlig erklæring om, at Biden-administrationen ville skubbe verden ud i en atomar katastrofe. Dette blev rapporteret i russisk tv, og han rapporterede også om personlige trusler mod ham selv og andre russiske diplomater.

Generelt er krigshysteriet i Vesten ubrudt. Der er nogle få undtagelser som Ungarn, Slovakiet, Georgien, Serbien og nogle stemmer her og der. Men generelt er EU's politik stadig at gå i krig med Rusland engang i fremtiden. Der er kommet en ny EU-kommissær for forsvar og rumfart: Hans navn er Andrius Kubilius. Han opfordrer til, at EU øger sin militære produktion, og at der straks skal ske etablering af en europæisk forsvarsunion. Han er på samme linje som den tyske forsvarsminister Pistorius, nemlig at en krig med Rusland om 6-8 år er uundgåelig. Hvorfor skubber de til konfrontationen nu, hvis EU og de europæiske nationer ikke er »krigsklare«? Det er alt sammen fuldstændig irrationelt. Og som vi har diskuteret mange gange, er den egentlige årsag hverken situationen i Mellemøsten eller i Ukraine, selv om der er detaljer, som angiver de udløsende faktorer og årsager osv. Men den virkelige grundlæggende konflikt, som vi tydeligvis ser gå ind i sin sidste fase, er, hvad der vil ske med det kollektive Vesten, hvis neoliberale system tydeligvis er ved

at kollapse, da økonomien i Tyskland er i frit fald; og frygten for, at landene i det Globale Syd danner et alternativ med BRIKS+, det Globale Syd, som i mellemtiden repræsenterer næsten 90 % af den menneskelige befolkning. Og de er fast besluttede på ikke at gå ned med Vesten. Alligevel er det klart, at hvis det kommer til en atomkrig, kan det blive hele menneskehedens skæbne.

Vi havde en meget vigtig begivenhed, som jeg absolut ikke vil undlade at nævne: Den 2. oktober havde vi et arrangement arrangeret af Schiller Institutet med så ekstraordinære eksperter som Jack Matlock, tidligere amerikansk ambassadør i Moskva ved afslutningen af den kolde krig. Han fortalte, at der ikke var noget, der hed en uprovokeret krig fra Ruslands side. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at man har nutidige vidner, som står frem og fortæller sandheden, for krigsførelsen og hvem, der kontrollerer fortællingen, bliver mere og mere voldsom. Og desværre er nogle mennesker på venstrefløjnen opportunistiske og taler ikke sandt. Han redegjorde for, hvordan vi egentlig kom hertil, 34 år efter den tyske genforening, som vi »fejrede« i går. Derefter blev han naturligtvis efterfulgt af en førende ekspert i atomvåben, Ted Postol, som gav en absolut hårrejsende redegørelse for, hvad der vil ske, hvis det kommer til atomkrig. Ikke for at afvise de andre talere, men især på grund af de to ekstraordinære oplægsholdere, vil jeg opfordre IPC-deltagerne til ikke bare at se denne video, men til at hjælpe med at sprede den over hele verden. For folk er nødt til at vågne op og forstå, hvad en atomkrig vil gøre. Det mindste, der vil ske, er en ødelæggelse af meget, meget store dele af den menneskelige civilisation og i værste fald alt menneskeligt og andet liv på planeten, og det er den risiko, vi står over for.

Jeg tror, det er den umiddelbare situation, vi står over for lige nu. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at høre de forskellige vidner rapportere om graden af mobilisering mod dette. I går var der en relativt stor demonstration i Berlin,

men sammenlignet med det, vi ser, er det meget, meget langt fra det, der skal til for at stoppe det. For kun hvis disse demonstrationer bliver så store, at regeringerne må frygte, at de vil blive skubbet ud af embedet, hvis de ikke reagerer på kravene fra folk på gaden, har de nogen chance for at stoppe denne truende katastrofe. Lad os diskutere alt dette og lave en virkelig seriøs brainstorming om, hvordan vi som Den Internationale Fredskoalition kan optrappe vores indsats for virkelig at stoppe denne ubeskrivelige fare.

{{Bemærkninger under diskussionen:}}

[til Imam Elahi] Jeg vil gerne udtrykke min sympati med dig og naturligvis med alle de mennesker, der befinder sig i denne utrolige situation. Jeg håber, at dine ord er med til at ryste verdens samvittighed, for det er ikke kun i Mellemøsten. For hvis vi ikke stopper dette, vil det være på verdensplan, hvad du refererede til med pastor Martin Niemöller, at de først kom efter socialisterne, så efter sigøjnerne, så efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig: Det er verdens tilstand lige nu.

Jeg vil bare sige: Lad os ikke opgive håbet om, at vi kan ændre situationen. For det, Sara [Madueño] fortalte om før, er et andet system allerede i gang med at blive bygget. Jeg har en fornemmelse af, at vi står over for en stor omvæltning, en stor katastrofe. Det ser ud, som om man ikke kan forhindre det i at ske, og man kan kun håbe, at det ikke er den sidste, virkelig store atomare katastrofe, som eliminerer alt liv på Jorden. Men jeg mener, at vi absolut bør fortsætte med den optimisme, at vores metode med dialog mellem de store religioner, dialog mellem de store kulturer, hvor vi insisterer på ikke-vold, er den stærkeste metode. Så hold fast i jeres overbevisning, og opgiv ikke håbet...

[svar på spørgsmål] Meget kort, jeg er meget taknemmelig for dette spørgsmål, for jeg synes, det peger i den rigtige retning, som jeg eftertrykkeligt vil tilføje til de principper, der blev nævnt tidligere, som ikke at anerkende

territorium og de forskellige principper, der blev nævnt før: At jeg tror, vi er nødt til at tilføje et par ting, som for eksempel fredens fjender, og det er nødt til at blive defineret. Men jeg tror, at hvis man bare tænker på, at det nu er internationalt anerkendt og etableret, at der i marts 2022, der var et par dage efter udbruddet af den særlige militæroperation, var en aftale mellem både Ukraine og Rusland om en diplomatisk løsning på krisen, som blev forhandlet i Istanbul. Og det ville have været fuldt ud muligt at afslutte krigen, redde omkring 500.000 ukrainske liv og jeg ved ikke, hvor mange russiske liv, og hvordan blev det ødelagt? Det ved vi godt: Det var Boris Johnson, som fløj ind fra London til Kiev og fortalte præsident Zelenskyj, at han skulle blive ved med at kæmpe, at han ikke skulle gå med til forliget, fordi han så ville have opbakning fra NATO og hele Vesten.

Det og mange, mange andre hændelser, hvor en diplomatisk løsning allerede var ved at blive underskrevet og gennemført, og så kom der en eller anden indgriben, mange gange fra briterne, som ansporede til det, og krigen fortsatte. Og jeg mener, at vi absolut må indføre en ny kategori af »fredsfjender«, og vi må diskutere en måde, enten i FN-processen eller i en eller anden form, hvorpå dette kan forbydes! Med andre ord må vi skabe en bevidsthed blandt verdens befolkning om, at der findes sådanne fjender af fred, og fordi folk ellers bliver ved og ved, og folkedrabet fortsætter, og mordene fortsætter, og elendigheden fortsætter, og de mennesker, der faktisk er dem, der personligt og konkret anstifter det, bliver aldrig stillet til ansvar.

Jeg har ikke et færdigt svar på, hvad der er den korrekte diplomatiske procedure – skal det være folkeafstemninger, skal det være i de nationale parlamenter, skal det gå til FN's Generalforsamling? Det skal afklares og diskuteres. Og jeg vil også invitere rigtige juridiske eksperter, som sikkert har tænkt over det, [der er] en masse diskussion om behovet for at reformere FN, så det kan løse mange af de problemer, som ikke

er håndterbare lige nu, men jeg synes, det er et meget værdifuldt punkt.

{Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at i betragtning af tingenes tilstand, som virkelig er oprørende, når man ser på nyhederne, internetdækningen. Men taleren fra Palæstina sagde, hr. Kuttab, at folk i Beirut sidder der lige nu og venter på det ene angreb efter det andet, uden noget sted at tage hen. Og mens jeg kiggede, kom der rapporter om, at israelerne igen havde foretaget nogle meget hårde angreb, som tydeligvis var rettet mod Hizbollahs generalsekretær Nasrallahs efterfølger. Folk sidder bare der, som om de venter på døden. Og jeg vil virkelig også minde folk om at tage imam Elahis ord fra Dearborn til sig, for vi er nødt til at få folk til at vågne op! Folk er følelsesløse over for det folkemord, der foregår. Det er næsten, som om alle følelser er blevet dræbt, og tingene bare sker, og du ser på det, og den moralske ligegyldighed kan vi ikke tolerere.

Ellers kan jeg kun sige, at jeg ikke tror, vi har udtømt alle muligheder, for jeg vil give dig et eksempel: Ved fredsdemonstrationen i Berlin i går var der en usandsynlig taler, nemlig [Peter] Gauweiler fra CSU. Det er på det politiske spektrum i Tyskland mere på højre side. Han sagde, at han var lidt genert, selv om han ikke er genert, men det var hans første tale til en fredsdemonstration i hans liv. Og så citerede han Franz-Josef Strauss. De af jer, der har været med i et stykke tid, vil huske, at han var en meget, meget skarp figur – hadet af mange, men han var en figur, han var en rigtig karakter. Han var en politiker, som de bør være. Man kan måske ikke lide, hvad de siger, men han var ægte i forhold til de kunstige figurer, vi har mange af i dag. Og Gauweiler citerede Strauss, og han lød som fra venstre – til venstre for Baerbock, til venstre for Scholz. Det viser bare, hvordan det politiske spektrum er forsvundet. Under alle omstændigheder pegede han på en meget interessant ting, nemlig at det, den tyske regering faktisk gør med den tyske hær, er ulovligt og

forfatningsstridigt, fordi den tyske forfatning kun definerer den tyske hærs opgave til at forsvare landet – ikke til at være involveret i internationale angreb og så videre. Så da han er advokat, er jeg sikker på, at han nok skal finde på en strategi for at gøre det til et stærkere emne. Og jeg tror også, at mange forfatninger eller lovgivninger har ganske gode love, som er helt tilstrækkelige til at imødegå det, der foregår på nuværende tidspunkt.

Men jeg vil virkelig opfordre folk: Se, det, der sker lige nu, er så utroligt, ikke bare hjerteskrærende, men det er selvmorderisk, det driver civilisationen mod et kollektivt selvmord, og i lyset af det, så hav modet til at handle. I går blev det foreslået, at vi måske skulle opfordre til demonstrationer hver anden uge. Straks kom argumentet om, at det er for meget, det er så dyrt at have højtaleranlæg og store telte. Måske er det ikke det, der er brug for. Måske skulle vi bare opfordre folk til at samles hver anden uge uden alt det her, bare samles på en markedsplads i din by. For jeg tror, det kræver en mobilisering. Jeg tror, at vi nu er fire uger fra det amerikanske valg, og jeg er bange for, at det er de mest afgørende uger i vores levetid, i menneskehedens historie. Og vi er nødt til på en eller anden måde at bringe alt i kraft, hvad vi kan. Eller måske kan vi ikke få det organiseret denne gang, men jeg vil gerne begynde at cirkulere denne idé om at holde dette hver anden uge på torvet, uanset hvor du er.

For det andet vil jeg gerne gentage det: Vi er nødt til at have diskussionen om den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For efterhånden som kriserne i Mellemøsten og Ukraine udfolder sig – og man kunne tilføje situationen i Fjernøsten omkring Kina og Filippinerne og Det Sydkinesiske Hav og Taiwan – tror jeg absolut ikke, vi kommer ud af det, hvis vi ikke har en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser. Det er ikke en utopisk idé: Jeg tror, det er en

opskrift på overlevelse. Så hjælp os med at udbrede denne idé.

Jeg synes, BRIKS er på en god vej. Der er en masse diskussion om det kinesiske forslag om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ, som skal ses i sammenhæng. Det er bare en anden måde, som kommer fra kineserne, og som går i samme retning, som vores forslag om den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur også udtrykker, hvilket i høj grad også altid har inkluderet ideen om en dialog mellem kulturer og civilisationer. Så hjælp os med at få det på dagsordenen. Og lad os forsøge at gøre den næste IPC-begivenhed til en meget stærk begivenhed, for vi er nødt til at ryste verdens befolkning til at gribe ind på enhver mulig måde for at stoppe det skrækshow, der udfolder sig for øjnene af os.

Sidste chance for at forhindre tredje verdenskrig! Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

ikke korrekturlæst

Torsdag den 3. oktober 2024, EIRNS

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 3. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os

dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

I dag er det den 3. oktober 2024: I Tyskland er det *Tag der Deutschen Einheit* eller den tyske enhedsdag, og det kommer vi til om lidt, Helga, da du kan bidrage med en ægte eksperts vurdering af, hvad der skete for 34 år siden, og hvordan en stor mulighed gik tabt på det tidspunkt. Men til at begynde med har vi flere spørgsmål fra seere, der reagerer på din advarsel i løbet af de sidste par uger om, at vi er på vej mod en mulig tredje verdenskrig, især i betragtning af den optrapning af kampene, der foregår nu i Sydvestasien, det såkaldte »Mellemøsten«. Det gængse spørgsmål er: Er vi allerede i 3. verdenskrig? Hvis ikke, hvad kan der så gøres for at forhindre den? Og en, der stillede disse spørgsmål, spurgte også: »Hvorfor hepper det amerikanske etablisement på Israel, når det burde være tydeligt, at Netanyahus mål er at bringe USA ind i denne krig mod Iran?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et meget godt spørgsmål, for jeg tror, at vi skridt for skridt nærmer os tredje verdenskrig, og jeg tror, at den seneste udvikling, at der var et israelsk angreb på den russiske militærbase i Latakia i Syrien, efter at et iransk fly angiveligt var landet der, viser, at vores advarsler ikke har været det mindste overdrevne. For hvis du nu har et forsøg på at angribe en russisk base i Mellemøsten. Jeg mener, vi er meget, meget tæt på, at andre magter, atomare magter, bliver trukket ind i denne konflikt, og mange, mange eksperter i forskellige lande siger alle de indlysende ting: Nemlig at Netanyahu tydeligvis satser på at kunne trække USA ind i en kamp mod Iran. Biden blev i går spurgt, om USA ville gå med til et israelsk angreb på Irans atomanlæg, og Biden sagde: »Nej.« Men scenariet for optrapning er der allerede helt klart. Man ville få et israelsk modangreb mod måske Irans oliefelter, olieraffinaderier; så ville Iran gengælde det mod Israel, og så ville israelerne ramme Irans atomfaciliteter,

fordi hele propagandaen fra en hel fløj af krigshøge har været, at Iran nu er meget tæt på at have sin egen atombombe, måske en eller to uger væk. Det er meget svært at vurdere, men Israel har atomvåben. Og jeg tror, vi er så tæt på en sådan eksplosion.

Hvis den russiske militærbase i Syrien nu bliver angrebet, viser det, hvordan en lille optrapning virkelig kan få de andre atommagter til at involvere sig, hvis optrapningen fortsætter.

Så vi er tæt på Tredje Verdenskrig, det er der ingen tvivl om. Det eneste spørgsmål er, hvorfor USA ikke stopper Israel, for det er meget indlysende, at USA er den eneste magt, der kan gøre det. USA har siden Hamas' angreb på Israel den 7. oktober for et år siden meget hurtigt opbygget en militær tilstedeværelse i hele regionen, i Middelhavet, i Golfen; der er faktisk flere hangarskibsgrupper med destroyere og andre krigsskibe i regionen, naturligvis som en afskrækkelse – jeg siger »afskrækkelse« i anførselstegn – over for Iran. Men dybest set skaber det en situation, hvor Israel føler, at de kan gøre, hvad de vil, fordi USA ikke stopper dem. Faktisk har USA for nylig givet dem en meget stor sum penge til våbenkøb.

Jeg tror, at det eneste, der kan gøres, er, at hele verden taler imod denne fare. Jeg tror, at fredsbevægelsen i alle lande, i USA og i Europa, må gå på gaden. Der har lige været en demonstration i Berlin med et sted mellem 20-30.000 mennesker. Det er godt, men det er slet ikke nok til at præsentere det stærke budskab, der er brug for. Jeg mener, at landene i det Globale Syd skal sige fra, og det haster, for hvis det kommer til en atomkrig, vil alle være involveret. Og selv om den videnskabelige debat måske ikke er helt afgjort, om en global atomkrig vil blive efterfulgt af en atomvinter, vil det radioaktive nedfald være tilstrækkeligt til at dræbe alle mennesker og sandsynligvis meget af livet i det hele taget på planeten.

Så vi leger virkelig med en utrolig trussel mod menneskehedens eksistens, og jeg tror, at alle – lande i det Globale Syd, fredsbevægelsen i Vesten – skal blive stærkere og stærkere meget, meget hurtigt, for jeg tror, at vi virkelig befinder os i en utrolig stor fare.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche: Hun har taget initiativ til et ugentligt møde om fredagen i Den Internationale Fredskoalition. Hvis du kan deltage, er det kl. 11.00 Eastern Time [17.00 CET]. Det har fået større og større betydning, fordi de mennesker, der kommer, får deres stemme hørt.

Helga, vi har fået en e-mail fra en seer fra Brighton i Storbritannien, som spørger, hvorfor USA tager imod råd fra briterne om Ukraine? Han henviser især til dækningen i *The Economist* og *Financial Times*. Men han sagde: »Vi kan ikke engang få vores hangarskibe ud af tørdokken. Hvorfor skulle USA lytte til Starmer eller Lammy?« Med henvisning til premierministeren og udenrigsministeren.

Og i forbindelse med det er der et spørgsmål fra en anden seer i Storbritannien, som spørger: »Hvem træffer de endelige beslutninger om Ukraines anmodning om at bruge amerikanske og britiske missiler til at ramme mål inde i Rusland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, man er nødt til at se på historiens lange linjer for at forstå, hvorfor USA gør det og lytter til briterne igen og igen. Og jeg tror, at svaret skal findes i, at da de amerikanske kolonier udkæmpede den første krig mod kolonialistisk undertrykkelse, nemlig det Britiske Imperium, skal det bemærkes, at den amerikanske revolution var den første antikoloniale krig! Det er vigtigt for at forstå, hvad der kan gøres i dag. Så var det britiske imperium dybest set ikke enig i det, og de forsøgte med alle midler at ophæve det, først med militære midler i krigen i 1812, borgerkrigen, hvor det Britiske Imperium allierede sig med Konføderationen, og så til sidst, da de indså, at kolonien ikke kunne generobres med

militære midler, var der en hel indsats fra Fabian Society, fra forskellige andre britiske foretagender, for at overbevise det amerikanske etablissement om, at de skulle adoptere modellen fra det Britiske Imperium for et fælles styre. H.G. Wells skrev om det i sin bog *The Open Conspiracy*, som blev udgivet i 1928, hvor det er beskrevet i detaljer. Og jeg tror, at hvis man ser på, hvordan f.eks. amerikanske præsidenter har vandret tilbage til Storbritannien – dronningen er død nu, men før ville et møde med dronningen være et passende udtryk for politisk styre i det 20. og 21. århundrede, at man stadig har monarkier, hvor nogle mennesker, de blåblodede, aristokraterne, tror, at de er en højere art end almindelige mennesker. Den idé, den idé om at tilhøre en oligarkisk elite, tror jeg på en eller anden måde er indgået i idéen om at styre verden baseret på det særlige angloamerikanske forhold og idéen om den »regelbaserede orden«, som dybest set er et oligarki, der forsøger at bevare overherredømmet over alle institutioner i verden, hvilket tydeligvis ikke længere er muligt, fordi vi har nået en multipolaritet for meget længe siden.

Så jeg tror, at den amerikanske elites tendens til at lytte til briterne skyldes, at det ikke er fremmed for deres egne hensigter, og da briterne er mere erfarne efter flere århundreders kolonialisme, kommer de naturligvis igen og igen med ideer til, hvordan man kan optrappe. Og lige nu var Starmers besøg i Det Hvide Hus den 13. september bare et nyt udtryk for, at det igen og igen er briterne, der ønsker at anspore amerikanerne til at optrappe i denne krig mod Rusland.

Men efter min mening er der en vis tryghed ved det særlige forhold, og det giver en fortælling om den unipolære verden, som styres af angelfæren. Så jeg tror, det er noget, der kun kan løses ved, at flere mennesker bliver samfundsborgere, ved at flere mennesker tager ansvar for, hvad deres lande gør. Men jeg tror, vi er et sekund før midnat.

SCHLANGER: Og den anden del af det spørgsmål var: »Hvem

træffer den endelige beslutning om Ukraines anmodning om at tillade amerikanske og britiske missiler at blive skudt ind i Rusland? Det blev stoppet af Biden på mødet den 13. september og derefter igen i FN, men Blinken og andre sagde, at det stadig er på bordet. Så hvem træffer den endelige beslutning?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det er denne »kollektive Biden«, som han er blevet kaldt på det seneste, da det stod klart, at folk i hans nærmeste omgivelser, herunder i det demokratiske parti, ikke mente, at han var i stand til at stille op til præsidentvalget igen, så de satte Kamala Harris på den position. Men det rejser naturligvis det store spørgsmål: »Hvem styrer USA?« Og det er ikke kun nu, men i mange år, og folk har altid besvaret det spørgsmål ved at sige, at det er »den dybe stat«. Men jeg tror, det er det permanente bureaukrati, det er folk, som er blevet uddannet til at sidde i disse stillinger. Jeg tror, at valgene er meget mindre vigtige, end folk tror, fordi ideen om at flytte unge ledere, om at pleje folk i stillinger og derefter sørge for, at de er der, især i krisetider, har været navnet på spillet i lang tid. I Frankrig blev det kaldt synarkiet. I USA er det et permanent bureaukrati.

Og der er kampe: Det ser ud til, at militæret og Pentagon har været hovedårsagen til, at denne beslutning ikke blev annulleret, men i det mindste udskudt. Men der er andre, som presser på, og jeg tror, at udenrigsministeriet spiller en meget fremtrædende rolle. Så den endelige beslutning ser desværre ikke ud til at ligge hos præsidenten.

SCHLANGER: Jeg nævnte i begyndelsen, at det i Tyskland i dag er 34-årsdagen for genforeningen af Tyskland. I havde et arrangement i går, som nu er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside og YouTube-kanal: »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur«, som havde et meget ekstraordinært panel og en diskussion. Hvad er dine tanker om, hvorfor dette er så vigtigt et spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Det, vi forsøgte at gøre i går, og jeg kan kun opfordre jer, vores seere og lyttere, til at se denne video, fordi det er meget klart, at Tyskland spiller en meget specifik rolle. Folk som Ray McGovern og Scott Ritter var allerede for længe siden af den opfattelse, at hvis Tyskland ikke ville gå med i den nuværende NATO-krigspolitik, så kunne det ikke lade sig gøre. Naturligvis viser den nuværende regering absolut ingen tilskyndelse til at gøre noget andet end det, London og Washington fortæller dem, men det er derfor, vi havde dette ekstra program i går, fordi vi havde den tidligere ambassadør Jack Matlock, som var ambassadør i Moskva på tidspunktet for afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening. Han er et øjenvidne, og han talte faktisk utroligt åbent om, hvad han mener om den nuværende politik. Så havde vi Ted Postol, som efter min mening er Vestens førende ekspert, som holdt et hårrejsende oplæg om, hvad en atomkrig vil betyde for Tyskland. Og så havde vi mange andre anerkendte talere fra Frankrig og Tyskland. Alt i alt var det en ekstraordinær åben og virkelig den slags diskussion, som folk ikke kan høre – jeg lyttede i dag til talerne ved demonstrationen i Berlin, som var meget gode. Men det, folk er nødt til at vide, er, hvad vi præsenterede i går: For jeg er helt sikker på, at hvis folk virkelig fik en sanselig idé om, at hvis der kommer en atomkrig, har Tyskland ikke en snebolds chance i helvede. Det ville fordampe stort set øjeblikkeligt. Og jeg tror, det er det, folk er nødt til at forstå.

Så vi diskuterede det også ud fra spørgsmålet om, hvordan det kunne gå så galt så hurtigt? For kun 34 år siden, i dag, var der den tyske genforening. Det var naturligvis ikke Berlinmurens fald, som skete tidligere, den 9. november 1989, men den 3. oktober var dagen for den officielle traktat, som gav Tyskland de facto suveræniteten. Det står i aviserne, at Tyskland har fået ret til suveræniteten. Men det blev naturligvis aldrig realiseret politisk. Og dog foreslog vi dengang en løsning, som ville have været det økonomiske

udviklingsgrundlag for en fredsorden i det 21. århundrede. Vi kaldte det dengang den produktive trekant. Den blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, udvidede vi det til at blive Den Eurasiske Landbro, som var ideen om at forbinde det økonomiske område i Europa, befolknings- og industricentrene, med dem i Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi præsenterede det for forskellige regeringer. Den eneste regering, der reagerede, var Kina, og jeg vil sige, at hvis man ser på Bælte- og Vej-Initiativet og Den Nye Silkevej i dag, kan man finde mange af de oprindelige ideer i vores forslag fra 1991 eller endda 1989.

Så vi diskuterede, at det var en fantastisk chance! Det, hr. Matlock illustrerede, var, at der ikke var nogen trussel! Sovjetunionen i den sidste periode og det tidlige Rusland var ikke en trussel mod Vesten. Så det ville have været meget nemt at skabe en fredsorden, og den chance blev fuldstændig ødelagt af den virkelig dårlige idé om at udvide NATO mod øst, hvilket der ikke var nogen grund til. Matlock sagde, at det var østeuropæerne, der krævede at blive en del af NATO. Jeg ved, at mange mennesker siger det, men fra mange, mange kontakter i Letland, Estland, Polen og andre østeuropæiske lande ved jeg, at – jeg mener, selvfølgelig har de til dels historiske grunde – men grunden til, at det skete, er, at mange af lederne i disse lande havde deres karriere i eksil, i Storbritannien, i USA, og så kom de tilbage og blev præsidenter og ministre. Og så faldt alt naturligvis i tråd med kravet om en udvidelse af NATO.

Så jeg synes, det er en tragedie: For man havde chancen for at skabe en fredsorden, for at overvinde ideen om, at man skal løse konflikter med krig. Og nu er vi på randen af tredje verdenskrig. Så jeg synes, det er legitimt og faktisk helt nødvendigt at se på, hvad der gik galt, og så drage konklusionerne og forsøge at rette op på det, for det er stadig muligt. Den nye økonomiske verdensorden, som er ved at

opstå fra landene i det Globale Syd og BRIKS, er den eneste måde, hvorpå vi kan undgå tredje verdenskrig, hvis vi får Europa og USA til at stoppe den geopolitiske konfrontation og begynde at signalere, at de er klar til at samarbejde. Jeg kan ikke se nogen anden vej ud af denne krise.

SCHLANGER: Vi har en opfølgning på Tyskland. »De Grønne og De Liberale [FDP] er gået kraftigt tilbage ved tre nylige delstatsvalg.« Det er de to andre partier, som er en del af den nationale regeringskoalition med Scholz. Og spørgeren siger: »De fortjener at være i tilbagegang.« Men efter hans mening synes de kristelige demokrater [i oppositionen] under Friedrich Merz at have en lignende politik om Ukraine og NATO og EU som koalitionen, og de vil aldrig acceptere en alliance med hverken Wagenknecht-partiet [Bündnis Sahra Wagenknecht] eller Alternativ for Tyskland (AfD). For mig ser det ikke ud til, at der er en løsning. Men hvordan kunne det gå så galt i Tyskland?»

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Jeg synes, det er et rigtig godt spørgsmål. Jeg tror, man skal mindst 200 år tilbage for at finde svaret. For hvordan kunne Tyskland, som var på toppen af den historiske kultur i forhold til den universelle historie, i den tyske klassiske periode, hvordan kunne det gå ned, først til nazitidens rædsler, og så efter et vist opsving efter Anden Verdenskrig, hvor Tyskland gjorde fremskridt i mange henseender, økonomisk, politisk, kulturelt, og nu, hvor det er nede i hullet igen?

Det ville kræve en meget lang diskussion: Jeg tror, at den kulturelle indflydelse fra romantikken, som begyndte at ødelægge den klassiske periode, Schopenhauers pessimisme, ungdomsbevægelserne før Første Verdenskrig, alt dette var påvirkninger, som udhulede den tyske kultur. Men man må ikke glemme, at det var Wienerkongressen, den orden, som blev indført af det internationale oligarki; i en vis forstand havde befrielseskrigene praktisk talt ført til en forening af en nationalstat, baseret på monarki, men et konstitutionelt

monarki. Men Wienerkongressen bragte ikke engang det forslag på bordet, som faktisk var blevet udarbejdet af von Stein og Scharnhorst.

Så der er altid dette internationale oligarki. I tilfældet med Wienerkongressen var det briterne, Castlereagh; det var franskmændene, Talleyrand. Der var faktisk en sammensværgelse for at udslette disse ideer fra den franske revolution, men endnu vigtigere den amerikanske revolution, ideerne fra 1789, som den konservative revolution var organiseret imod. Jeg har skrevet flere artikler om det, så hvis du vil læse mere om det, kan du kigge i vores arkiver.

Og det var en stor faktor, men uden briternes rolle i orkestreringen af de forskellige konflikter før Første Verdenskrig ville det naturligvis ikke have ført til Første Verdenskrig, og så var Versailles-traktaten naturligvis så uretfærdig, og den skabte forudsætningen for Anden Verdenskrig. Derefter besættelsen efter krigen og den form for paradigmeskifte, som de bevidst fremkaldte via Kongressen for Kulturel Frihed. Desuden var der en masse lignende påvirkninger, f.eks. fra Rom-klubben. Så jeg kan kun komme ind på disse forskellige påvirkninger, men vi har forsket meget i det, og det er vigtigt at studere det, for jeg tror, at den eneste måde, hvorpå Tyskland nogensinde kan komme tilbage til sine positive traditioner, er, at vi må genoplive kendskabet til de mest ædle ideer: dem i musikken hos Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms; i litteraturen, i filosofien, Nikolaus af Cusa, Leibniz, Kepler; i litteraturen, Lessing, Schiller, Goethe, Möricke, Heine. Og inden for videnskaben kan man finde lignende store tænkere, Riemann, Gauss, Einstein: Det skal genoplives! Vi har produceret så meget som folk.

Men vi er blevet angrebet, tror jeg, af det internationale oligarki, netop af den grund. Fordi Wilhelm von Humboldt, som kun var undervisningsminister i en meget kort periode, men som udviklede Humboldts uddannelsessystem, som var og er et af de

bedste uddannelsessystemer i verden, fordi hans idé var, at hver elev skulle blive et geni, hver elev skulle have et smukt sind: Hvis det var blevet den politisk generelt accepterede idé, ville oligarkiet være forsvundet.

Så jeg tror ikke, at svaret på dit spørgsmål er enkelt, men man kan finde det, og man kan handle ud fra det.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, og hun ved, hvad hun taler om.

Helga, der er et slags taktisk spørgsmål fra D-, som er aktivist i fredsbevægelsen. Han spørger: »Kan Schiller Instituttet udarbejde en liste over fredsdemonstrationer i USA, Storbritannien og Europa og offentliggøre dem, så vi kan fortælle folk om dem?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi gør det vedvarende. Jeg kan kun gentage, hvad Harley lige har sagt: Deltag i Den Internationale Fredskoalition, som holder sit næste møde i morgen [kl. 11 ET] kl. 5 centraleuropæisk tid, for det er altid der, vi diskuterer de mest umiddelbare farer for verdensfreden, og i morgen kan du være sikker på, at vi vil have flere højtstående talere om krisen i Mellemøsten og om situationen i Ukraine. Og til sidst laver vi altid en liste med forslag, og jeg vil med glæde tage dit forslag op om at diskutere på forhånd, så vi kan komme med forslag til, hvad vi skal gøre i den næste periode. For jeg tror, at mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter, afhængigt af hvordan det vil gå, indtil den næste præsident er i Det Hvide Hus – og selv da er faren naturligvis ikke ovre – men jeg tror, at perioden mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter den nye præsident, der kommer ind i Det Hvide Hus, efter min mening er *den* farligste periode, vi nogensinde har haft i hele menneskehedens historie, og derfor er sådan en liste med demonstrationer helt og aldeles tiltrængt.

SCHLANGER: Og du kan finde invitationen til at tilmelde dig Den Internationale Fredskoalition og få linket til Zoom-opkaldet på [Schiller Instituttets IPC-side](#).

Vi har endnu et spørgsmål fra en kontakt i Afrika, som skriver: »Jeg sætter virkelig pris på, at du taler om vigtigheden af det Globale Syd og BRIKS, vigtigheden af Bælte- og Vej-Initiativet for at overvinde den bevidste underudvikling af det Globale Syd. Hvad tror du, der vil ske på BRIKS-topmødet, og hvorfor tror du, at Macron virker så interesseret i BRIKS, og at franskmændene har bedt om at komme med som observatører?«

ZEPP-LAROUCHE: Macron har tydeligvis brug for noget, for det går ikke så godt for ham i Frankrig, og hvis man ser på hans seneste år i embedet, ville han altid tage på en eller anden spektakulær udlandsrejse, som da han tog til Kina for nogle år siden, og han holdt en smuk tale. Og jeg sagde allerede: »Åh, wow. Hvis han gør det, han lover der, vil det virkelig være en revolution.« Og vores kolleger i Frankrig advarede mig allerede dengang og sagde: »Han er meget dygtig til at holde smukke taler, men lad os se, hvad han gør.« Og desværre var der ingen opfølgning. Og efterfølgende er Frankrig blevet smidt ud af Vestafrika, stort set for altid.

Så jeg tøver med at lægge for meget håb i den slags udmeldinger. Måske bliver han ikke engang inviteret, for den sags skyld.

Men jeg tror, at BRIKS-topmødet i Kazan bliver supervigtigt, fordi det er det sted, hvor de nu ni BRIKS-lande mødes; der er en liste med, tror jeg, 13 lande, som gerne vil være nye medlemmer, og endnu en anden række af lande, som seriøst ansøger om medlemskab.

Så det vil helt sikkert være en meget stærk demonstration af, at et nyt økonomisk system er ved at tage form. Jeg vil ikke forvente totale mirakler derfra, for først og fremmest er

mange af BRIKS-landene under enormt pres og angreb, hvad angår finanspolitik og pengepolitik. Men jeg er også sikker på, at det vil være en demonstration af, at et alternativ baseret på de fem principper for fredelig sameksistens er ved at opstå. Og som jeg sagde før, er vi nødt til at overbevise alle lande i verden om, at i stedet for at bekæmpe denne nye formation, er det en model for samarbejde baseret på lighed, ikke-indblanding i den andens anliggender, respekt for det andet sociale system og forskellige kulturer. Så jeg tror, det vil være en meget kraftfuld intervention, for jeg kan kun forestille mig, at lederne af BRIKS, de lande, der allerede er med i BRIKS, absolut vil stå sammen og udvise det lederskab over for verden, som Vesten desværre mangler fuldstændig på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Vi fik et spørgsmål fra James H, som henviser til det, du sagde tidligere om, at Israel har angrebet en russisk base i Syrien. Og han siger, at Ukraine og Israel efter hans mening er forbundet i det globale strategiske krigsbillede. Vil du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. For det er meget klart, at både Ukraine og Palæstina-Israel har historiske årsager til konflikterne, som i mange tilfælde går årtier tilbage. Men den måde, det udspiller sig på lige nu, er i begge tilfælde ikke et regionalt anliggende, men en del af den geopolitiske konfrontation mellem de lande, der er allieret i NATO og desværre EU, som insisterer på, at deres unipolære verdensorden, deres såkaldte »regelbaserede orden«, skal forblive den dominerende dynamik i verdenspolitikken. Og dette er rettet mod de lande, der opfattes som lederne af den Alliancefrie Bevægelse, som oplever en renæssance i form af BRIKS, genoplivningen af Bandung-ånden, og derfor, selv om disse to kriser kan se separate og forskellige ud, er det meget tydeligt forbundet, hvis man ser på, hvem der har en interesse i at fremme konflikten, og hvem der bliver kasseret som kanonføde.

SCHLANGER: Som vi nævnte tidligere, har vi det næste møde i Den Internationale Fredskoalition i morgen, Zoom-opkaldet kl. 17.00 centraleuropæisk tid; kl. 11.00 østlig tid. Nogen kommentarer til det?

ZEPP-LAROUICHE: Det er virkelig skræmmende, og hvis man ikke er bange, er man ikke i den virkelige verden. Alle de førende eksperter, vi arbejder med på dette tidspunkt – så ekstraordinære kommentatorer og aktivister som diplomater som Jack Matlock, Ted Postol, Scott Ritter, Ray McGovern. I går havde vi Rainer Rupp og Wolfgang Effenberger, Alain Corvez og mange andre eksperter på IPC-møderne: De er alle overbevist om, at vi er nødt til at skræmme jer endnu mere, for den største fare lige nu er selvtilfredsheden hos størstedelen af befolkningen og propagandamaskinen, som forsøger at fortælle jer: »Åh, der er ingen grund til bekymring. Rusland vil ikke gøre noget. Putin bluffer bare. Hvis han bare opgraderer Ruslands atomare doktrin, skal du ikke bekymre dig, russerne er bange for at gøre noget”: Denne kombination af selvtilfredse mennesker og løgnagtige politiske fortællinger er den største fare, fordi de er værre end at gå i søvne ind i en potentiel tredje verdenskrig – vi galopperer ind i en! Og nogle mennesker har øjnene vidt åbne, bortset fra at de kigger på deres smartphone i stedet for på virkeligheden!

SCHLANGER: Jeg tror, at det påhviler os alle at sørge for, at vi er logget ind i morgen til IPC-samtalen. Det er kl. 11.00 østlig tid i USA; kl. 17.00 centraleuropæisk tid. Så, Helga, jeg ser frem til at se dig i morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, værsgo at slutte jer til os.

BRICS-konferencen i Peru giver optimisme om opbygning af et nyt udviklingsparadigme

Dennis Small

På engelsk:

Resumé:

Oct. 3, 2024 (EIRNS)—The optimism was almost palpable in the audience of over 500 students, professors, diplomats and others who gathered in the auditorium of the Central Library of San Marcos University in Lima, Peru, to discuss the role of the BRICS in “Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multipolar World.” The event, one of the nearly 200 official BRICS events organized internationally under Russia’s rotating presidency of the BRICS in 2024, was sponsored by the Russian embassy in Peru, San Marcos University, and the Schiller Institute-Peru. It was addressed in person by the ambassadors in Peru of BRICS nations Russia, Brazil, China, Egypt and India, and remotely by South Africa’s ambassador in Chile. And it featured remarks by the President of San Marcos University (the oldest university of the Americas, founded in 1551), Jeri Ruffner; Russia’s BRICS sous-sherpa, Pavel Knyazev; Viktoria Panova, the head of the BRICS Russian Expert Council; Helga Zepp-LaRouche, the founder of the Schiller Institute; and many other international experts from India, Egypt, Brazil, Italy, and Peru.

The event was a {statement}: The BRICS, which is growing in numbers of members, represents the aspirations of the Global Majority. The disorder, instability, poverty and war in the world today must be ended, and replaced with new institutions that meet the needs of our people. We represent different cultures and civilizations—but that is not a weakness; it is

our strength. We are optimistic about the potential to change the world!

This was the underlying message of nearly every speech delivered at the Lima event.

“The BRICS has really become the core of the changing world order,” Dr. Panova stated. “We are doing things nobody expected us to do.” She directly addressed the hundreds of students present in the Lima auditorium, and those listening online in Spanish and in English simultaneous interpretation: “I’m speaking to you now from our ongoing [BRICS International School] that has been happening since 2017. In fact, I hope that your students, your youth will be participating in the next ones. This school now encompasses not just BRICS members, but 36 countries altogether... There is certainly a group of countries that is very much supportive of a fair international system, and that could work together” to make that goal a reality.

China’s ambassador to Peru H.E. Song Yang also suggested there was room in the BRICS for Peru and many other countries, noting with a smile that the BRICS does not yet have a Spanish-speaking member. He emphasized that, in a world of growing disorder and conflict, the BRICS is playing a stabilizing and positive role. And he said that the needed changes include a reform of the international financial architecture, and establishing a system of security for all nations, because “security is indivisible, and no one nation has the right to seek security at others’ expense.”

Two of the Peruvian speakers—Luis Vásquez, representing Lyndon LaRouche’s {EIR} magazine; and Walter Heredia, Peru representative to the BRICS Municipal Forum—called explicitly for Peru to join the BRICS. Vásquez elaborated on the kinds of great infrastructure projects that are needed to pull nations out of poverty, such as linking Peru’s massive Chancay port

project, now nearing completion with Chinese help, to other South American nations through a bi-oceanic high-speed rail corridor, connecting the Atlantic and Pacific coasts of the continent. Vásquez also emphasized that a global financial reorganization is required to rid the world of the \$2.1 quadrillion speculative bubble, and identified Lyndon LaRouche's 1975 [International Development Bank] proposal as a model to be studied.

India's Ambassador H.E. Vishvas Vidu Sapkal emphasized that the BRICS New Development Bank is the best example of the successes the group has already achieved, with more to come. The Indian expert who later addressed the event, Nilanjan Ghosh, Director of the Center for New Economic Diplomacy, placed particular emphasis on the way India's scientific and R&D capabilities can be of use to all the BRICS nations, at a time when innovation and technological advance is central to development.

Italy's Michele Geraci, former Undersecretary of State at the Ministry of Economic Development and the architect of his country's 2019 agreement to join China's Belt and Road Initiative (which was subsequently abandoned by the current Meloni government), focused the audience's attention on the way China's development strategy is playing a major role in helping lift African nations out of poverty, by helping build infrastructure and investing in job-creating manufacturing enterprises there. Geraci made a sharp political point directed to European nations as well. "Instead of having poor migrants that come to our European countries and become marginalized ... the role of China, and the Belt and Road in Africa, is to create those economic development opportunities so that people no longer migrate."

But it was left to Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche to present the broadest strategic challenge to the audience in Peru and beyond (Read her full speech below):

“The tension in the world affairs has never been stronger in human history,” she began. “On the one side, the genocide happening in front of the eyes of the world public and the terrifying threat of the possible extinction of mankind in a global nuclear war; and on the other side, the concrete perspective for the creation of a new economic system, where the aspiration of the Global South nations for development, prosperity and a fulfilled life for all of its citizens is about to come true. This tension characterizes the end of the epoch of colonialism, which started about 500 years ago, and is now about to end—one way or another.”

Zepp-LaRouche noted that “the effort by the BRICS and nations aspiring to become BRICS members has already evoked the ‘Spirit of Bandung,’ meaning a tremendous sense of optimism that economic independence can finally be accomplished.” She then quoted from Indonesian President Sukarno’s historic speech at the Bandung Conference in 1955:

“What can we do? We can do much! We can inject the voice of reason into world affairs. We can mobilize all the spiritual, all the moral, all the political strength of Asia and Africa on the side of peace. Yes, we! We, the people of Asia and Africa, 1.4 billion strong, far more than half the human population of the world, we can mobilize what I have called the Moral Violence of Nations in favor of peace. We can demonstrate to the minority of the world which lives on the other continents that we, the majority, are for peace, not for war, and that whatever strength we have will always be thrown onto the side of peace.”

Other distinguished speakers at the Peru conference included: Igor Romanchenko, Russia’s ambassador to Peru; Clemente Baena Soares, Brazil’s ambassador to Peru; Ahmed Bakr, Egypt’s ambassador to Peru; George Monyemangene, South Africa’s ambassador to Chile; Marta Fernández, head of Brazil’s BRICS Policy Center; and Carlos Aquino, the Director of the Center

for Asian Studies at San Marcos University.

Helga Zepp-LaRouche Addresses Conference on the BRICS in Peru

Oct. 3, 2024 (EIRNS)—“The BRICS: Development Strategies and Cooperation Mechanisms in a Multipolar World”; Conference, Lima, Peru, October 3, 2024

Helga Zepp-LaRouche: Dear conference participants, Ladies and Gentlemen:

The tension in the world affairs has never been stronger in human history: On the one side the genocide happening in front of the eyes of the world public and the terrifying threat of the possible extinction of mankind in a global nuclear war, and on the other side the concrete perspective for the creation of a new economic system, where the aspiration of the Global South nations for development, prosperity and a fulfilled life for all of its citizens is about to come true. This tension characterizes the end of the epoch of colonialism, which started about 500 years ago, and is now about to end—one way or another.

As Russian Foreign Minister Lavrov recently said: The level of conflict on Occupied Palestinian Territory and in the Lebanese-Israeli border region is unprecedented, destabilizing the entire Southwest Asia and North Africa. According to two American surgeons who just returned from Gaza, Dr. Mark Perlmutter and Dr. Feroze Sidhwa, the level of suffering surpasses that of any other war zone they have ever worked in. The defiance of the powers that be to respect the rulings of the highest courts of this world, is encouraging a war drive, aimed to engage Iran and even the U.S. into the conflict, which would rapidly expand into a world war.

Equally at the cusp of global conflict is the situation between NATO and Russia, where President Putin just announced

a proposed change in the Russian nuclear doctrine, stating for the first time, that Russia could respond with nuclear weapons to an overwhelming conventional military attack coming from a non-nuclear country, if that attacking country was backed by a nuclear power. This is the Russian reaction to a long line of provocations from the West, starting with the broken promises to President Gorbachev at the end of the Cold War, never to expand NATO one inch to the East, through the Western-backed Maidan coup in 2014, and the delivery of ever-more powerful weapons to Ukraine, until the very recent threat to allow Ukraine to use these weapons for strikes “deep into the territory of Russia.” The announcement of the new Russian nuclear doctrine is literally the last warning, before the apocalypse could descend on humanity.

The effort by the BRICS and nations aspiring to become BRICS-members has already evoked the “Spirit of Bandung,” meaning a tremendous sense of optimism that economic independence can finally be accomplished. But at the same time it is more than appropriate to also remind ourselves of the warnings of President Sukarno in his historic speech at the Bandung Conference in 1955, which sounds totally prophetic for the crisis we face today:

Sukarno said: “Today the picture is more black. War would not only mean a threat to our independence, it may mean the end of civilization and even of human life. There is a force loose in the world whose potentialities for evil no man truly knows. Even in practice and rehearsal for war the effects may well be building up into something of unknown horror.

“Not so long ago it was possible to take some little comfort from the idea that the clash, if it came, could perhaps be settled by what we called ‘conventional weapons’—bombs, tanks, cannon and men. Today that little grain of comfort is denied for us. It has been made clear that the weapons of ultimate horror will certainly be used, and the military planning of nations is on that basis. The unconventional has become

conventional, and who knows what other examples of misguided and diabolical scientific skills have been discovered as a plague on humanity.

“And do not think that the oceans and the seas will protect us. The food that we eat, the water that we drink, yes, even the very air that we breathe can be contaminated by poisons originating from thousands of miles away. And it could be that, even if we ourselves escaped lightly, the unborn generations of our children would bear on their distorted bodies the marks of our failure to control the forces which have been released on the world.

“No task is more urgent than that of preserving peace. Without peace our independence means little. The rehabilitation and upbuilding of our countries will have little meaning. Our revolutions will not be allowed to run their course.

“What can we do? The peoples of Asia and Africa wield little physical power. Even their economic strength is dispersed and slight. We cannot indulge in power politics. Diplomacy for us is not a matter of the big stick. Our statesmen, by and large, are not backed up with serried ranks of jet bombers. What can we do? We can do much! We can inject the voice of reason into world affairs. We can mobilize all the spiritual, all the moral, all the political strength of Asia and Africa on the side of peace. Yes, we! We, the people of Asia and Africa, 1.4 billion strong, far more than half the human population of the world, we can mobilize what I have called the Moral Violence of Nations in favor of peace. We can demonstrate to the minority of the world which lives on the other continents that we, the majority, are for peace, not for war, and that whatever strength we have will always be thrown onto the side of peace.”

These were the words of President Sukarno. That is exactly the most urgent thing you, the peoples of the Global South, who have long become the Global Majority of 7.2 billion people,

which according to Chatham House represent 88% of the human population, absolutely must do: You must make your voice unmistakably made clear, so that the populations of the collective West, who are still condoning the policies of their governments can not help but being woken up to the immediate danger we all are in.

Fortunately the way out of this present existential danger is also right in front of us. President Sukarno had warned in the same speech: "Colonialism has also its modern dress, in the form of economic control, intellectual control, actual physical control by a small, but alien community in a nation." The BRICS nations are working to make the New Development Bank, headquartered in Shanghai, the "great development of the Global South," as President Lula da Silva of Brazil had put it. That bank has the potential of becoming the basis for a new credit system, which eventually will be the coordination center for a system of national banks of all sovereign countries of the Global South, issuing vast, long-term credit lines and low interest rates, which can finance the development of all countries of the developing sector into modern industrial and agricultural states.

There is a major effort underway, to shape the design of the New Development Bank according to the original first proposal to replace the IMF/World Bank system with an "International Development Bank," first proposed by the American economist and statesman Lyndon LaRouche, in 1975. After meeting a significant number of leaders of the developing sector in Bagdad, he issued this document "[How the International Development Bank Will Work](https://larouchepub.com/eiw/public/2022/eirv49n20-20220520/eirv49n20-20220520_026-how_the_international_developmen-lar.pdf)," which subsequently was studied by all governments of the Non-Aligned Movement and whose demands were expressed in the final communiqué in the summit in Colombo, Sri Lanka, in the following year. LaRouche wrote in this proposal:

“To this end, we have already identified—in consultation with some of the world’s leading professionals and relevant governmental agencies—several major specific development projects which can readily (over a five- to ten-year period of development) yield a massive increase in the output and social-productivity of world agriculture, and thereupon premise the infrastructural basis for massive industrial development. We have similarly determined the feasibility of controlled thermonuclear fusion reaction technology within the horizon of such development programs, such that no long-term ‘energy crisis’ could exist except through massive incompetence by leading agencies.”

At that time, there was a major backlash against the leaders of the Non-Aligned Movement, several of whom were destabilized and driven out of office. But today the existence of the BRICS and a growing number of nations aspiring to become members have the historic momentum on their side, to indeed end colonialism for good and establish a just new world economic order, which enables every country on the planet to flourish.

The effort to create a new economic system must go hand-in-hand to establish [a new global security and development architecture](<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), which takes the interest of every single country into account, in order to overcome the poison of geopolitical thinking once and for all. The historic model for this is the Peace of Westphalia, which ended 150 years of religious warfare in Europe, and which brought the warfighting parties together, who realized that nobody would enjoy a victory, because they all would be dead if they continued the fighting. And how much more this is true today in the era of thermonuclear weapons! Out of Westphalia came the principle, that peace is only possible, if one considers the interest of “the other,” and emphatically all “others”!

In order to overcome all forms of geopolitics all

international relations must be based from now on, on the Five Principles of Peaceful Coexistence and the UN Charter, as well as a dialogue of civilizations aimed at the renaissance of the best traditions all of mankind has produced so far. By unleashing the creative potential of every human being on the planet, we will be able to overcome oligarchism and colonialism forever and bring forth the innate good of human nature through the development of all potentialities of all people.

We are at the ultimate crossroad of humanity. Never before have we been tested for our moral fitness to survive as just now. Let us uphold the principle of non-violence in the tradition of Mahatma Gandhi and Martin Luther King, but let us mobilize the “Moral Violence for Peace” of President Sukarno!

Let us all bring out the best in us and create a true community of the shared future of humanity!

Invitation til Den Internationale Fredskoalition møde den 4. september 2024 kl. 17: Slut med æraen af MAD-ness

Zoom linket er her.

Talerlisten: Col. Richard Black, Jonathan Kuttub, Imam Elahi og andre.

Invitation skrevet af Dennis Small

Ikke korrekturlæst

Den 2. oktober 2024.

Verden står nu på randen af en amerikansk-russisk atomkrig, der ikke kun udløses på det ukrainske område, men også i Sydvestasien.

Onsdag den 2. oktober mødtes det israelske kabinet for at diskutere, hvordan det vil gengælde Irans missilangreb den 1. oktober. Senere på dagen meddelte premierminister Benjamin Netanyahu kontor, at han sent onsdag ville tale med præsident Joe Biden for at koordinere de næste skridt, der skal tages. Tidligere havde USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan advaret om, at det ville få »alvorlige konsekvenser« for Iran, og at USA vil »arbejde sammen med Israel«. »Det lyder ildevarslende som en trussel om en fælles amerikansk-israelsk militæraktion mod Iran«, muligvis mod Teherans atomprogram, rapporterede *Financial Times*' chefkomentator for udenrigsanliggender, Gideon Rachman, med tilfredshed.

Tilfredshed, fordi det i årevis har været Londons »Great Game«-politik at bruge Israel som en brik til at trække USA ind i en ildkamp mod Iran, som så ville sende hele Sydvestasien op i flammer. Den deraf følgende fare for optrapning til en fuldskala atomar konflikt mellem supermagterne burde ikke behøve nogen uddybning: Israel er selv en atomar magt, og Iran, som blev medlem af BRIKS i 2024, er også ved at underskrive en »omfattende strategisk partnerskabsaftale« med Rusland, som blev godkendt af præsident Putin personligt i midten af september i år.

Det britiske oligarki lægger ikke skjul på deres »prognose« for, hvad de forventer, der skal ske i Sydvestasien. Den 30. september rapporterede *The Economist*: "Efter halshugningen af Hizbollah kan Iran kappes om en atombombe... Amerika og Israel har længe lovet, at Iran ikke vil få lov til at bygge en

bombe. Især Israel ser ud til at have detaljerede efterretninger om udviklingen i Irans atomprogram. Hvis det opfangede tegn på, at Iran var ved at overskride en tærskel, kunne det meget vel angribe iranske atomanlæg.”

Den 1. oktober fortsatte *The Economist*: »Det igangværende iranske angreb ... giver Israel en begrundelse for at håndtere Irans atomare trussel.«

Og den anglofile Heritage Foundation udgav den 1. oktober en rapport med overskriften »Iran Is Inching Toward a Nuclear Weapons Breakout: What Does This Mean for the United States?«, som argumenterede for, at »USA skal udstyre og styrke sine regionale partnere og allierede til at konfrontere Iran ... og – om nødvendigt – udvikle og opretholde de kapaciteter, der er nødvendige for at ødelægge Irans atomare kapacitet.«

Hvor fører sådanne scenarier hen? Til atomkrig.

En betydelig del af det officielle Washington er godt klar over, at den nuværende politiske kurs for Sydvestasien (for ikke at tale om Ukraine) hurtigt vil blive atomar, hvis man fortsætter. Nonproliferation Policy Education Center rapporterede om Iran-Israel-krigsspil, som de afholdt i slutningen af 2023 – med 35 deltagere fra republikanske og demokratiske kongresmedarbejdere, embedsmænd og analytikere fra den amerikanske regering, førende akademiske forskere, eksperter i national sikkerhed og mellemøstlige tænketanke samt amerikansk militærpersonale – som fandt, at *alle scenarierne* »hurtigt blev atomare«.

Og alligevel holder de kursen. Faktisk var det allerførste spørgsmål, der blev stillet ved vicepræsidentdebatten den 1. oktober, designet til at stille begge kandidater op bag Londons politik om at orkestrere et fælles amerikansk-israelsk angreb mod Irans atomprogram. Hverken Vance eller Walz bestred denne politik.

Det var dog ikke tilfældet for Helga Zepp-LaRouches Schiller

Institut, som den 2. oktober afholdt en international onlinekonference med topekspertter fra begge sider af Atlanten for at diskutere emnet »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland er nødt til en ny sikkerhedsarkitektur.« Læserne opfordres til at se hele det ekstraordinære referat og studere Zepp-LaRouches politikker og underliggende principper for at eliminere krigsfaren, ikke ved en optrapning af en stadig mere skræmmende terrorbalance – som i Kissingers Mutually Assured Destruction (MAD)-doktrin – men med et nyt paradigme for universel udvikling.

I februar 1982 adresserede Lyndon LaRouche MAD-doktrinens vanvid i en kort artikel med titlen “An End to Mutually Assured Destruction:

»Så i et kvart århundrede har verdens befolkning levet under den evige terror af altid parat interkontinental atomar krigsførelse... Det værste træk ved den kissingerske MADness-doktrin er den falske antagelse, at de forud kendte konsekvenser af atomar krigsførelse er tilstrækkelige til at forhindre enhver supermagt i rent faktisk at iværksætte et generelt atomart angreb. Denne besættelse af MADness er gået så vidt som til at fremme doktrinen om, at Moskva ville tolerere et begrænset, Europa-baseret atomart angreb på Rusland selv uden at udløse en generel atomar spærreild mod USA's fastland.

»Konsekvenserne af atomar krigsførelse er en fantastisk afskrækkelse.

“Hvis USA's regering fortsætter sin tilslutning til den økonomiske politik, der blev sat i gang i august 1971, eller endnu værre, den nuværende Volcker-monetaristiske politik, er det meste af verden allerede på vej ned i dybet af en ny generel depression, der er langt dybere, mere vedvarende og kvalitativt mere ødelæggende end den økonomiske depression, der gik forud for krigen i 1939-45...

“Medmindre USA drastisk ændrer sin nuværende penge- og

militærpolitik, truer den atomare katastrofe, der er født af Kissingersk MADness, med at blive den form for krig, som ingen ønsker at tro på faktisk kan ske.

»Når vi nærmer os denne tidlige periode med akut krise, er det påtrængende, at USA's regering er parat til at gå ud fra både pengepolitik og militærpolitik, der er fundamentalt anderledes end de politiske tendenser, der i stigende grad har domineret vores politiske beslutningstagning i de seneste 15 år.«

Foto: GPO

Helga Zepp-LaRouche hovedtale: 'Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur'

Den 2. oktober 2024 (EIRNS)

Her er hovedtalen fra Helga Zepp-LaRouche og talen fra den tidligere amerikanske ambassadør Jack Matlock:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til den ekstraordinære liste af talere, som jeg anser for at være enestående i stand til at diskutere, hvorfor vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis vi vil undgå faren for Tredje Verdenskrig. Jack Matlock, fordi han er det vigtigste øjenvidne fra den periode, hvor det stadig ville have været meget let at etablere en ny global sikkerhedsarkitektur;

Postol, som sandsynligvis er verdens førende ekspert i atomvåben; derefter Alain Corvez, som bringer et forfriskende syn på suverænister fra Frankrig, som vi desværre helt mangler i Tyskland; Mr. Effenberger, som er en meget robust historiker og forfatter til mange bøger; og Rainer Rupp, som har en biografi, der gav ham mulighed for på første hånd at opleve, hvor hurtigt man kan glide ind i en atomkrig, hvilket han vil berette om.

Så, vi har lige nu en kaskade af begivenheder, og de gør det klart, at hvis vi fortsætter, som tingene går lige nu, er chancen for, at situationen kommer ud af kontrol, ekstremt stor. Den varmeste situation lige nu er Sydvestasien, som hurtigt er ved at komme ud af kontrol.

Grundlæggende har det sidste års begivenheder, hvor Hamas angreb Israel og Israels uforholdsmæssige reaktion i Gaza, efterladt en situation, hvor der ifølge det britiske lægetidsskrift {The Lancet} er mere end 200.000 døde i Gaza. Gaza er næsten fuldstændig ødelagt. Nu, efter angrebet på Hizbollahs hovedkvarter, hvor der ifølge CNN blev brugt femten 1000 kg tunge "bunker buster"-bomber til at dræbe Nasrallah og et ukendt antal andre mennesker. Ifølge israelske Channel 12 var det 85 bunkerpenetrerende bomber på 1 ton hver, som skabte et gigantisk krater. For mig er dette krater en slags billede på stilen og politikken, at man bare bryder ind og dræber, uanset hvad konsekvenserne er.

Det førte naturligvis til, at Iran den 1. oktober sendte flere hundrede ballistiske missiler mod Israel med sigte på to luftvåbenbaser og Mossads hovedkvarter. Iran hævder, at 90 % af disse missiler ramte deres mål; Israel benægter naturligvis dette og siger, at det iranske angreb var fuldstændig ineffektivt. Under alle omstændigheder er vi nu i en situation, hvor, hvis Israel iværksætter et betydeligt modangreb, måske på olieraffinaderierne i Iran, at, hvis Iran gengælder det, så vil Israel optrappe måske mod de atomare anlæg i Iran.

Den amerikanske hangarskibsgruppe har ligget i regionen i et år sammen med mange krigsskibe. Vi har nu en situation, hvor alt er klar til at eksplodere mellem Iran, Hamas, Hizbollah og houthierne på den ene side og Israel og dets amerikanske støtter på den anden side. Dybest set, hvis det kommer til en optrapning, hvor Iran bliver ramt på en alvorlig måde, hvad vil de andre atomare magter så gøre? Rusland har en militæraftale med Iran; det er i Kinas grundlæggende interesse ikke at lade Iran blive ødelagt i betydelig grad. Så dette kunne være den udløsende faktor for tredje verdenskrig.

Den anden situation, omkring Ukraine-krigen, har nået et punkt, hvor Rusland som reaktion på en lang række begivenheder for nylig ændrede sin atomdoktrin, som hidtil havde været, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands og Den Russiske Føderations eksistens og territoriale integritet var i fare. Men nu har de ændret den til at sige, at hvis der er et betydeligt luftangreb på Rusland fra en ikke-atomar magt, og denne magt støttes af en atommagt, så vil Rusland måske bruge atomvåben først. Så situationen er stadig bagefter, at mange mennesker i Vesten stadig siger: »Åh, Rusland bluffer. Der er ingen røde linjer«, selv om vi er på nippet til, at sådanne røde linjer bliver overskredet hele tiden. Den 13. september tog den britiske premierminister Starmer til Det Hvide Hus og forsøgte at overbevise præsident Biden om at give tilladelse til, at langdistancemissiler kunne bruges til angreb dybt inde på Ruslands territorium, hvilket Biden ikke gik med til på det tidspunkt. Men mange mennesker i den strategiske diskussion – herunder naturligvis russerne – mener, at det kun er et spørgsmål om tid, før Biden vil gå med til det. Josep Borrell fra EU sagde netop i går: »Det er vigtigt at bruge sådanne langtrækkende missiler dybt ind i Ruslands territorium, for man skal ramme bueskytten, ikke kun pilene.«

Rusland havde allerede før ændringen i atomvåbendoktrinen gjort det meget klart, at hvis tingene optrappes, vil de ikke

bare ramme F-16 og NATO-tropperne inde i Ukraine, men de vil ramme kommandocentralerne, hvor ordren gives til at indsætte disse våben. Jeg tror, vi vil høre fra Ted Postol, som har skrevet mange ekstremt vigtige artikler om forskellen mellem konventionel krig og atomkrig, og hvorfor det er logikken, at når man først begynder at bruge atomvåben, så er sandsynligheden for, at de alle bliver brugt, absolut størst.

Hvis det nu kommer til atomkrig globalt, kan det ende – og vil efter al sandsynlighed ende – alt liv på planeten; fordi det vil blive efterfulgt af en atomvinter. Der er en debat, hvor folk benægter, at det er tilfældet, og allerede Albert Einstein sagde, at han ikke ved, hvordan en tredje verdenskrig vil være, men han er sikker på, at en fjerde verdenskrig igen vil være med sten og pinde. Måske vil nogle mennesker overleve, men i en forfærdelig tilstand, og selv det er ikke sikkert.

Derfor er vi nødt til at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at stoppe det. For at finde frem til det rigtige svar må vi spørge: »Hvad gik galt? Hvordan kom vi fra afslutningen af Den kolde Krig til en situation, hvor civilisationen er på spil?« I morgen er det den 3. oktober, hvor det er 34 år siden, at Tyskland blev genforenet. Som Matlock også har sagt, sluttede Den kolde Krig faktisk to år tidligere.

Vi har udgivet en bog om dette, kaldet {The Lost Chance of 1989-90}, hvor vi præsenterer historien om den afgørende periode, afslutningen på Den kolde Krig, den tyske genforening, vores forslag, som vi havde fremsat for at udnytte den historiske chance, som under de nuværende forhold tydeligvis ikke blev udnyttet. Udenrigsminister James Baker havde i februar 1990 lovet Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Tyskland kunne også blive forenet, svarede Gorbatsjov, og være med i NATO. Det var utroligt generøst i betragtning af, at det på det tidspunkt kun var 45 år siden, at Anden Verdenskrig sluttede. I betragtning af de enorme tab, som Rusland led – formentlig 27

millioner – og som Tyskland havde en stor del af skylden for, synes jeg, at Ruslands accept af den tyske genforening under disse betingelser var utrolig generøs. Det vender sig i min mave at se, hvordan det på kun 34 år er blevet fuldstændig glemt.

Vores indgriben i situationen på det tidspunkt, bare for at nævne det kort, skyldtes, at Lyndon LaRouche – min afdøde mand – allerede i 1984 havde lavet den prognose, at hvis Sovjetunionen ville fortsætte med den økonomiske politik, de havde på det tidspunkt, hvilket grundlæggende var en form for primitiv akkumulation mod deres egen økonomi, ville de kollapse om fem år. Derfor overraskede det os ikke, at Comecons økonomiske problemer voksede massivt i 1988, og derfor holdt Lyndon LaRouche og jeg en pressekonference på Kempinski Bristol Hotel, hvor han forudsagde, at Tyskland snart ville blive forenet, et år før det skete, og at det forenede Tyskland skulle have Berlin som hovedstad og derefter fortsætte med at udvikle Polen med vestlige teknologier som en model for alle Comecon-stater, der skulle moderniseres.

Berlinmuren faldt den 9. november 1989, og vi var slet ikke overraskede. Men den 7. juli 1998 offentliggjorde den tyske regering sine »Dokumenter vedrørende tysk politik«, et dokument på 1.667 sider, som normalt har været fortroligt og hemmeligt i 30 år, men Kohl besluttede at offentliggøre det af indlysende grunde. Der stod grundlæggende, at Tyskland ikke havde nogen forberedt plan for, hvad man skulle gøre, hvis muligheden for en tysk forening opstod. I dokumentet står der: "Overraskende nok er dagen X for åbningen af grænserne kommet, og regeringen har ikke et tilgængeligt, passende begreb om, hvad den skal gøre. Ingen forberedelser, ingen procedurer eller krisescenarier til denne lejlighed.«

Vi havde dog et koncept; jeg skrev en folder, som blev udgivet den 15. november 1989 med overskriften: "Det elskede Tyskland fortsættes", hvor jeg tog LaRouches forslag op om at udvikle Polen med vestlige midler, modernisere det og gøre det til en

model for transformationen af Comecon-staterne. Det var naturligvis kun en pjece, men et par dage senere, den 28. november, offentliggjorde kansler Kohl sit 10-punktsprogram, hvor han endnu ikke foreslog en genforening af Tyskland, men blot en konføderation af to stater. To dage senere blev Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank, myrdet af en meget tvivlsom »tredje generation« af Baader-Meinhof-banden, en begivenhed, som af den tidligere Pentagon-embedsmand Fletcher Prouty blev karakteriseret som lige så afgørende for den tyske situation, som mordet på John F. Kennedy var for USA. Det var et signal til Kohl og hele den tyske elite om ikke at træde ud af nogen allieret konsensus, hvor 10-punktsprogrammet havde været et lille skridt i retning af suverænitet, hvilket dybest set ikke var tilladt.

Et par dage senere på EU-topmødet i Strasbourg faldt alle over Kohl som et ton mursten, og Kohl beskrev senere dette som den mørkeste time i sit liv. Thatcher startede kampagnen om det »Fjerde Rige«, og derefter krævede Mitterrand – ifølge erindringerne – at Tyskland skulle opgive D-marken til fordel for euroen som en forudsætning for genforeningen. Alle insisterede på, at Tyskland skulle gå med til Maastricht-traktaten, som dybest set var en underkastelse af det neoliberale nedskæringsdogme og en opgivelse af enhver økonomisk suverænitet fra Tysklands side.

For Ruslands vedkommende insisterede IMF på chokterapien, som reducerede Ruslands industrielle potentiale fra 1991-94 til kun 30 %. På det tidspunkt holdt jeg mange taler, som blev offentliggjort, hvor jeg sagde, at hvis Vesten begår den fejl at pålægge det bankerotte kommunistiske økonomiske system det lige så fallerede neoliberale system, så kan man måske udskyde sammenbruddet i nogle få år, men det vil i sidste ende blive et sammenbrud, der er meget, meget, meget alvorligere end selv kommunismens endeligt. Johannes Paul II, den daværende pave, advarede på samme måde om, at Vesten ikke skulle blive triumferende og hævde, at de havde vundet Den kolde Krig, fordi der var strukturer af synd i både Øst og Vest), og hvis

folk ikke ville tro på det, skulle de se på udviklingslandenes tilstand for at se, at sådanne strukturer af synd også fandtes i Vesten.

I januar 1990 offentliggjorde vi vores Productive Triangle proposal, som var en idé om at integrere området mellem Paris, Berlin og Wien: Modernisere det – det var den højeste koncentration af industriel kapacitet i verden på det tidspunkt – modernisere det ved at tilføje magnetisk højhastighedstog-teknologi, atomkraft, og så bringe denne udvikling gennem udviklingskorridorer til Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan.

Det blev naturligvis ikke vedtaget på grund af geopolitisk modstand fra de allierede magters side. Så derfor, i 1991, da Sovjetunionen kollapsede, udvidede vi denne produktive trekant til den Eurasiske Landbro, Eurasian Land-Bridge, som i bund og grund var ideen om at forbinde befolknings- og industricentrene i Europa og Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi mente det udtrykkeligt som det økonomiske fundament for en fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov talte på det tidspunkt stadig om et fælles europæisk hus, andre talte om en fælles sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok.

»Chokterapien« sendte Rusland ind i et årti med absolut folkemord, som den russiske økonom Sergei Glazyev skrev i en bog med titlen {Genocide} . Og det transatlantiske system gik med til at deregulere markederne endnu mere, fordi der ikke var flere fjender. Så dykket ned i et neoliberalt, neomalthusiansk økonomisk system med nulvækst fortsatte, og det samme gjorde regimeskift, farvede revolutioner og så videre.

Kina var det eneste land, der tog ideen om den eurasiske landbro op. Jeg siger ikke, at de tog vores forslag direkte. Nogle gange går disse ting mange forskellige veje: Vi havde mange konferencer og seminarer på fem kontinenter i verden. Men i 2013 annoncerede Xi Jinping den nye silkevejog

fremkomsten af Bælte- og Vej-Initiativet, som fuldstændig har forvandlet verden i de følgende 11 år. Som et resultat af det har man nu en genoplivning af Den Alliancefrie Bevægelse, som på grund af samarbejdet med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ for første gang har set chancen for at overvinde kolonialisme og fattigdom, mens den vestlige verden, det transatlantiske system, grundlæggende set forsømte investeringen i fysisk økonomi til fordel for profitmaksimering. Derfor er den virkelige årsag til krigsfaren, at det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet – ifølge Chatham House udgør den 88 % af verdens befolkning – er i færd med at opbygge et nyt økonomisk system, som Vesten tåbeligt nok betragter som en fjende, der skal inddæmme og undertrykkes.

Det er grunden til, at hvis vi ikke forlader den geopolitiske idé om, at der vil være to systemer – det ene er det globale NATO, som vil undertrykke eller skal undertrykke Rusland, Kina og det Globale Syd; og på den anden side har du BRIKS+, som holder en stor konference i Kazan i Rusland i denne måned, hvor i alt 40-50 lande har ansøgt om medlemskab; ikke alle kommer med denne gang, men der vil komme bølger af tilslutning – hvis den dynamik ikke overvindes, tror jeg Tredje Verdenskrig er udfaldet.

Det er derfor vi kræver, eller i hvert fald fra Schiller Instituttets side, at der straks etableres en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur med den Westfalske Fred som forbillede, hvor krigens parter kom til den konklusion, at en vedvarende krig ikke ville efterlade nogen i live til at nyde sejren. Og de satte sig ned ved forhandlingsbordet og kom frem til principper, som er kendt som principperne i Den Westfalske Fred, og som var grundlaget for etableringen af international lov.

Jeg tror, det er meget materiale, og det er ikke sikkert, at alle er enige i min udlægning af historien, men jeg vil gerne lægge op til diskussion.

OSSENKOPP: Tusind tak, Helga Zepp-LaRouche, for denne meget stærke analyse og kronologi – især for at nævne den skandaløse udvikling, at der ikke var nogen procedure for genforening, og at mordene på Herrhausen og Rohwedder aldrig er blevet efterforsket. Så der er meget at gøre.

Hvis du undrer dig, vil vi have en diskussionsperiode efter talernes udtalelser. Bagefter vil vi kunne diskutere. Du kan så række hånden op i Zoom-konferencen, eller du kan sende dit spørgsmål i chatten. Eller du kan i mellemtiden sende os en e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Uden yderligere omsvøb vil jeg gerne give ordet til ambassadør Jack Matlock. Han er diplomat, historiker, tidligere direktør for Kommissionen for sovjetiske Anliggender i udenrigsministeriet, ambassadør i Tjekkoslavakiet og derefter, på afgørende vis, USA's ambassadør i Sovjetunionen fra 1987-91. Han er også forfatter til bøger som {Autopsy of an Empire} fra 1995 og {Reagan and Gorbachev: How the Cold War Ended} fra 2004. Ambassadør, før jeg giver dig ordet, vil jeg gerne med forsinkelse ønske dig tillykke med fødselsdagen, for i går var det den 1. oktober, og du blev født den 1. oktober 1929. Så tillykke med de 95 år!

Ikke korrekturlæst

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Mange tak. Helga har beskrevet situationen så grundigt og præcist, at jeg ikke kan gøre meget andet end at uddybe nogle af hendes pointer.

Først og fremmest vil jeg blot sige, at en af vores historikere har beskrevet Første Verdenskrig som et Europa, der gik i søvne ind i krigen i 1914. Den nuværende situation minder mig om det: For mens alle disse begivenheder udvikler sig – krigen i Ukraine, hvor de vestlige magter i realiteten fører krig mod Rusland; så volden i Vestasien med det, der kun kan beskrives som et folkemorderisk angreb på befolkningen i Gaza; og nu voksende fjendtligheder mellem Iran og Israel, og

Israel, der invaderer Libanon. Og så har vi ikke så meget vold i Asien, bortset fra rapporter om, at højtstående amerikanske militærfolk taler om at forberede sig på en krig med Kina, hvis der skulle komme en kinesisk invasion af Taiwan.

Jeg synes, det er en utrolig farlig situation, og jeg tror, at når jeg ser tilbage som en, der var til stede under en af vores tidligere kriser, så var jeg på den amerikanske ambassade i Moskva under Cuba-krisen. Jeg hjalp med at oversætte nogle af de beskeder, som Khrusjtjov sendte til Kennedy, og når vi ser tilbage på det, indser vi, at vi kom meget tæt på en atomkrig på det tidspunkt. Der var visse beslutninger truffet af – vil jeg sige – nogle af de lavere rangerende militære embedsmænd, som forhindrede, at atomvåben blev brugt.

Jeg vil også sige, at det diplomati, vi brugte i slutningen af 1990'erne og frem til 1991 for at afslutte den kolde krig, i realiteten er blevet vendt om siden afslutningen af den kolde krig. Vi fulgte ikke læren fra Anden Verdenskrig, hvor USA insisterede på, at Tyskland og Frankrig skulle begrave stridsøksen og begynde at samarbejde i stedet for at starte nye krige. Ved afslutningen af den kolde krig burde vi have insisteret på, at der blev opbygget en europæisk struktur, som kunne garantere [sikkerhed for] alle de nyligt uafhængige lande, inklusive Rusland. I stedet begyndte vi blot at udvide NATO.

Nu blev NATO oprettet for at modstå et muligt sovjetisk angreb på Vesteuropa. Og hvis der havde været et sådant angreb, kunne det have været en katastrofe, fordi der allerede var udstationeret taktiske atomvåben i området. Det ville være umuligt at bruge dem uden at ødelægge netop de områder, vi skulle forsvare. Så gudskelov skete det aldrig. Når man ser på de historiske optegnelser, viser det sig, at Sovjet aldrig havde til hensigt at angribe Vesteuropa. De havde planer om, at hvis vi angreb dem, ville de svare igen. Men efter atomulykken i Tjernobyl i 1986 blev det klart, selv for de

sovjetiske militærledere, at en atomkrig ville være en katastrofe for alle.

På deres første møde blev præsident Reagan og daværende generalsekretær Gorbatsjov enige om, at en atomkrig ikke kan vindes, ikke må udkæmpes, og at der derfor ikke kan blive nogen krig mellem os. Og de fortsatte med at forhandle: De håbede, at de kunne eliminere atomvåben. Det viste sig ikke at være muligt.

Jeg kan huske, at vi i den periode, hvor vi forsøgte at give Europa bedre beskyttelse, besluttede, at fordi Sovjet havde deres SS-20-missiler rettet mod Vesteuropa, som kunne ramme vores NATO-hovedstæder i Vesteuropa på få minutter, og Vesteuropa ikke havde noget tilsvarende, så besluttede vi, at for at få dem til at fjerne de missiler, ville vi opstille mellemdistancemissiler i Tyskland. Det var meget kontroversielt i Tyskland. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt arbejdede i Det Hvide Hus med disse sikkerhedsspørgsmål, og jeg var på besøg i München, da der var demonstrationer – store demonstrationer! »{Nie wieder! Nie wieder!}« De vil ikke have atomvåben igen, men grunden til at indsætte dem var at komme af med dem alle sammen. Og det gjorde vi. Vi opstillede dem endelig, vi indgik en aftale, og så fjernede begge sider dem alle sammen, og Sovjet fjernede mange flere end os, fordi vi aldrig opstillede så mange, som de havde.

Det piner mig virkelig i dag at se, at lederen af De Grønne – på det tidspunkt var De Grønne de mest højlydte til at argumentere imod disse udstationeringer – og nu har en udenrigsminister [Annalena Baerbock], som i realiteten truer Rusland med atomvåben. Jeg kan ikke forstå en beslutning om at udstationere mellemdistancemissiler i Tyskland. Det er helt ubegribeligt, at en tysk regering går med til det. Det er ikke sket endnu, og lad os håbe, at det ikke sker. Men jeg vil gerne påpege, at hvis europæerne tror, at en amerikansk præsident vil udsætte sit land for Ruslands interkontinentale

missiler for at gøre gengæld på nogen direkte måde, hvis atomvåben bliver brugt mod dem – så kan jeg bare sige: »Det ville jeg ikke regne med.« Sagen er, at når disse ting først begynder, og hvis man begynder at optrappe, vil man få den slags atomkrig, der ødelægger civilisationen. For der er ingen kendt måde, hvis den ene side svarer igen med vold mod den anden side, frem og tilbage, der er ingen måde at stoppe det på. Og jeg tror, vi er på det stadie nu.

Lad mig også sige, at det var en stor fejl, at Vesten udvidede NATO på et tidspunkt, hvor der ikke var nogen trussel fra øst. Jeg tror faktisk, at Helga har ret i, at ikke bare amerikanske, men også britiske og tyske topfolk, premierministre og udenrigsministre, forsikrede Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide mod øst, hvis den tyske genforening i det væsentlige blev besluttet på Vesttysklands betingelser. Det er simpelthen glemt, og udvidelsen fandt sted.

Og i dette århundrede begyndte USA at forlade alle de våbenkontrolaftaler, som vi havde underskrevet med Sovjetunionen, og som var afgørende for at afslutte den kolde krig. Vi startede i 1990'erne med at forlade ABM-traktaten [Anti-Ballistic Missile Treaty] og derefter andre traktater. Til sidst trak vi os under præsident Trumps regering ud af INF-traktaten [traktaten om mellemdistanceraketter] på et, vil jeg sige, meget usikkert grundlag og sagde blot, at der var russiske overtrædelser, men de definerede aldrig præcist, hvad de var.

Det blev aldrig debatteret. Og når jeg tænker tilbage på, hvordan alle disse ting under den kolde krig blev debatteret af vores offentlighed, af vores regeringer, og nu passerer de bare, og hele vores offentlighed koncentrerer sig om andre ting af meget mindre betydning.

Så jeg vil kun tilføje én ting i denne diskussion, og det er, at jeg føler, at mit land, USA, er meget overbebyrdet med de garantier, det har givet verden. Vi betaler for næsten hele

vores militære indsats med gæld. Og vores gæld er nu oppe på omkring 33 billioner dollars, hvilket er langt mere end vores bruttonationalprodukt i et givet år. Desuden stiger gælden hvert år, og ingen af vores politiske partier har planer, der kan bringe budgettet i balance igen. Jeg tror, at det er uholdbart på lang sigt. Jeg mener, at vi skal finde en måde at opmuntre parterne til at handle fredeligt i stedet for at give næring til kampene. Der kunne have været en helt rimelig aftale mellem Rusland og Ukraine, hvis de to Minsk-aftaler – som faktisk også blev underskrevet af Tyskland og Frankrig – var blevet gennemført af Ukraine. Det blev de ikke! I stedet begynder de allierede simpelthen at levere militært udstyr til Ukraine for i realiteten at fortsætte kampene.

Så det synes jeg nu også er en forfærdelig ting: Krig overalt er en forfærdelig ting. Og krigen i Ukraine skader Ukraine meget mere end noget andet land.

Men en af de ting, vi hører nu, er jeg ikke enig i: Folk siger: »Hvis I ikke stopper Rusland nu, vil Rusland gå efter de baltiske lande eller Polen eller Østeuropa.« Det er noget vrøvl! Der er ingen beviser overhovedet. Og enhver, der virkelig kender områdets historie, ved, at Ruslands forhold til Ukraine og Hviderusland er meget specielt. Det er deres nabolag. Og enhver russisk regering vil betragte muligheden for en udenlandsk militæralliance og militærbaser i de to nabolande som fuldstændig uacceptabel. Vi amerikanere ville f.eks. ikke acceptere udenlandske militærbaser i Mexico. Vi ville sandsynligvis ikke engang acceptere dem i Sydamerika, og hvorfor vi ikke kan forstå det, ved jeg ikke.

Lad mig blot slutte af med at sige, at lige nu ser jeg ingen umiddelbar udsigt til, at disse ting vil vende. Men jeg har også i min levetid oplevet hurtige vendinger, som ikke var forventet, og lad os håbe, at der snart kommer nogle, der er mere opmuntrende.

OSSENKOPP: Mange tak, ambassadør Matlock. Du er virkelig et

meget unikt vidne i historien og deltager i den historiske udvikling. Og du bringer de rigtige begreber ind i vores forum, så vi kan reflektere over, hvorfor vi er havnet i dette rod, og hvordan vi kommer ud af det. Så mange tak for din tid. Vi vil have dig med i diskussionerne senere.

USA slutter sig til Israel i varm krigsførelse; stop verdenskrigspartiet, før det er for sent

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 1. oktober 2024

Fra og med i dag er USA involveret i en varm krig i Sydvestasien – ikke i beredskab, ikke i nødstilfælde, men gennem engagement. Ved mørkets frembrud i dag, lokal tid, blev der affyret omkring 180-200 ballistiske missiler fra Iran i retning mod Israel, ifølge en erklæring fra Teheran i dag som gengældelse for Israels mord den 27. september på Hassan Nasrallah, leder af Hizbollah, og andre navngivne ledere. To amerikanske destroyere, *USS Cole* og *USS Bulkeley*, affyrede 12 interceptorer tilbage mod missilerne og sluttede sig til det israelske forsvar.

USA vil vedvarende forsvare Israel, udtalte topembedsmænd fra Det Hvide Hus og Pentagon efter episoden, og sagde at de afventer, hvad Israels næste beslutning vil være. På tidspunktet for udarbejdelsen af denne meddelelse mødtes det israelske sikkerhedsråd for at beslutte deres næste skridt. I FN i eftermiddag briefede den israelske FN-ambassadør, Danny

Danon, medierne om at være forberedt på Israels næste handlinger, som »Iran vil mærke konsekvenserne af«. Han sagde: »Det vil blive bemærket. Det vil være smertefuldt.«

Talsmand for Det Hvide Hus, Jake Sullivan, den nationale sikkerhedsrådgiver, sagde, at der foregår »dybe konsultationer«. »Biden beordrede USA til at hjælpe med at forsvare Israel.« Pentagons talsmand, generalmajor Pat Ryder fra luftvåbnet, gentog: »Vi støtter fuldt ud Israels ret til at forsvare sig selv.« Han nedtonede, hvad Israel gør i Libanon, og tilføjede at »Israel ødelægger Hizbollahs begrænsede infrastruktur ved grænsen.«

Et vildt kor af amerikanske politiske stemmer – på tværs af partiskel – hepper på Israel for dets bombardementer og snigmord og hylder USA's støtte. Vicepræsident Kamala Harris sagde om Israels drab på Nasrallah, at »jeg har en urokkelig forpligtelse over for Israels sikkerhed. Jeg vil altid støtte Israels ret til at forsvare sig mod Iran og Iran-støttede terrorgrupper som Hizbollah, Hamas og houthierne.« Jared Kushner, Trumps svigersøn og rådgiver for Trumps præsidentskab om Sydvestasien, sagde den 29. september, at dagen for Nasrallahs død var »den vigtigste dag i Mellempøsten siden Abraham-aftalens gennembrud«, med henvisning til den antipalæstinensiske falske »fredsplan«, som han selv havde promoveret.

Man må håbe, at skaderne fra dagens missilangreb ifølge de foreløbige rapporter er begrænsede. Men den optrapning, der er i spil, er mere end farlig. USA har på forhånd opstillet omfattende ildkraft og styrker i regionen. Forsvarsministeriet udsendte i går en erklæring, »DOD Enhances Middle East Defense Posture«, som beskriver de ekstra fly og det ekstra personale, der er sendt til Sydvestasien til »forskellige eventualiteter« og »for at komme Israel til hjælp«.

Storbritannien er iøjnefaldende i de diplomatiske konsultationer sammen med USA og Israel. Forsvarsminister

Lloyd Austin, som talte to gange i dag med den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, konfererede med den britiske forsvarsminister John Healey i går. Den høflige amerikanske udlægning lød, at Austin og Healey »noterede sig den igangværende koordinering mellem USA og Storbritannien for at beskytte både amerikansk og britisk personale i regionen og forpligtede sig til fortsat tæt kommunikation, efterhånden som situationen udvikler sig.« I månedsvis, ja i årevis, har dæmoniseringen af Iran været et evangelium for disse dødbringende geopolitiske kredse.

Ledere i regionen og i verdens arabiske og muslimske samfund har i løbet af de sidste to dage, siden bombemordet på Hassan Nasrallah og den israelske opbygning af landstyrker mod Libanon, mobiliseret sig og opfordret til nødforanstaltninger. Irak anmodede i går om et møde i Den Arabiske Liga, hvis generalsekretær, Ahmed Aboul-Gheit, udsendte en støtteerklæring til Libanon. Golfens Samarbejdsråd opfordrede i går til en øjeblikkelig våbenhvile i Libanon. Iran indkaldte til et hastemøde i Organisationen for islamisk Samarbejde på dagen for mordet på Nasrallah, den 27. september.

Hvad sker dernæst? Deltag i mobiliseringen for at stoppe galskaben. Benyt den næste mulighed for at konferere med andre internationalt om, hvad vi kan gøre. Onsdag den 2. oktober er Schiller Instituttet vært for en international webbegivenhed: »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur.«

Torsdag den 3. oktober er der et internationalt arrangement, personligt og online, med base i Peru. Konferencen har titlen: »Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multipolar World« og foregår på både engelsk og spansk. Fredag den 4. oktober afholdes det 70. ugentlige møde i træk i Den Internationale Fredskoalition.

Foto: IDF website.

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Israel sætter verden i brand. Vil Vesten vågne op til dåd?

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem Udvikling:

- Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

Hele civilisationen står på

spil: Forstå det, og mobiliser for nødhandling

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 30. september 2024

Det onde krigsfremstød i Netanyahus amerikansk-støttede israelske forsvarsstyrker (IDF) i Sydvestasien er på vej ind i en fuldgyldig regional kamp, endog til atomar udslettelse, lige så dramatisk som krisen i NATOs stedfortræderkrigsførelse fra Ukraine mod Rusland. Sidstnævnte trussel er ikke blevet mindre, selv om der endnu ikke er nogen formel, offentlig godkendelse fra USA af, at Ukraine må bruge dybtgående våben i Rusland. Det er endnu ikke sket.

Et luftfoto af Libanon viser et dybt krater i centrum af hovedstaden Beirut, skabt af IDF's bombardementer med høj tonnage i weekenden. Denne forbrydelse fulgte efter en række angreb i de seneste uger fra IDF, som myrdede Hizbollahs topledelse, mens de forårsagede voldsom død, kvæstelser og ødelæggelse. Over 1000 libanesere er døde i løbet af de sidste to uger. Over 1,2 millioner libanesere er blevet fordrevet.

Den seneste opdatering er, at IDF's landinvasion med udstyr og soldater er i gang i det sydlige Libanon. De israelske myndigheder kalder det på eufemistisk vis for en »begrænset« indtrængen. Dette er i overensstemmelse med Eretz Israel – oprettelsen af Storisrael – på en måde, som The Jerusalem Post rapporterede om for nylig: 1) etnisk udrensning i Gaza; 2) etnisk udrensning på Vestbredden; 3) tilegnelse af land i Libanon.

Hvad er USA's svar? I dag bekendtgjorde embedsmænd i Pentagon detaljer om at sende flere amerikanske militærstyrker til regionen.

I udenrigsministeriet meddelte udenrigsminister Antony

Blinken, at verden er bedre stillet nu, hvor Israel har dræbt Hassan Nasrallah, Hizbollahs leder. »Libanon, regionen og verden er mere sikker uden ham.« Da han blev spurgt specifikt om, hvorfor Israel nu går ind i Libanon, opremsede Blinken floskler om, hvor ønskværdigt diplomati er.

Det samme synspunkt kommer fra republikansk side. For eksempel viste Fox News TV i dag generalløjtnant Keith Kellogg, tidligere militærrådgiver i Donald Trumps præsidentperiode, som roste Netanyahu for alt det, han gør nu for at »afslutte det arbejde«, han burde have gjort for mange år siden.

I mellemtiden fortsætter USA's, Storbritanniens og NATO's vanvid om, at det ikke vil få nogen konsekvenser at angribe dybt ind i Rusland fra Ukraine. Tv-kanalen Fox News rapporterede i weekenden om den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyj, som gentog sin påstand om, at Putin bluffer, når han truer med at bruge atomvåben, hvis Rusland bliver angrebet i dybden.

Mod denne galskab og disse dyriske udsigter er der modaktioner. I dag opfordrede Tayyip Erdogan, præsident for Tyrkiet, et NATO-medlem, FN's generalforsamling til at følge op med magtanvendelse, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at stoppe Israel i Gaza og Libanon. »FN's Generalforsamling bør hurtigt gennemføre bemyndigelsen til at anbefale magtanvendelse, som den gjorde med Uniting for Peace-resolutionen fra 1950, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at vise den nødvendige vilje.«

I weekenden meddelte Schweiz, at det støtter principperne og dynamikken i gruppen af nationer »Friends of Peace«, som blev grundlagt på et møde i New York den 27. september på sidelinjen af FN's Generalforsamling, indkaldt af Kinas og Brasiliens udenrigschefer. Gruppen udsendte et fælles kommuniké som en »køreplan for varig fred« mellem Ukraine og Rusland.

I USA deltog tusindvis af amerikanere i nationale demonstrationer i løbet af weekenden – to i Washington D.C. og

en i Kingston, New York, hvor de rejste mange stærke stemmer mod den amerikanske regerings krigsgalskab. Dette blev forstærket af en »søster«-demonstration den 28. september i Stockholm, Sverige, som Humanity for Peace, Schiller Instituttet og andre var medarrangører af, og som havde mange deltagere.

En af talerne i Washington var f.eks. oberst Douglas Macgregor fra USA (pensioneret). Han talte til »Rescue the Republic«-demonstrationen den 29. september og tegnede et billede af den vanvittige samling af amerikanske styrker i Sydvestasien. Han advarede om, at det med fokus på Iran kunne udløse tredje verdenskrig. Han hævdede, at krig ikke har ført til noget positivt, og sagde, at USA burde bruge penge på infrastruktur. Han sagde: »Ikke flere krige! Fred, ikke krig! Velstand, ikke fattigdom!« Macgregor sendte også en hård, forud indspillet antikrigsbesked til demonstrationen i Stockholm den 28. september.

Blandt de mange talere i weekenden i Washington var de uafhængige LaRouche-kandidater i New York, Diane Sare (til det amerikanske senat) og Jose Vega (til valgkreds 15 i Bronx), som vil være vært for en vigtig national begivenhed i New York City den 26. oktober.

I Europa ses den voksende antikrigsholdning blandt borgerne i valgresultatet i Østrig i september og tidligere i de tre østtyske delstatsafstemninger. (Desværre fik nogle af partiernes indvandrerkritiske politik også støtte).

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition i 2023, bemærkede disse og andre positive skridt som et skift »mod en vej ud af krisesituationen«, men ikke nok. Vi er nødt til at eskalere. Vi er nødt til at udvide indsatsen overalt mod den forværrede krigsfare. Måden at få folk med på det, rådede Zepp-LaRouche, er »at trænge igennem: Vi kæmper for menneskehedens eksistens.« I den rette sindstilstand kan folk

finde ud af, hvad de skal gøre. Oktober måned bliver afgørende.

I denne uge er der to store internationale begivenheder og det vigtige IPC-møde på fredag – det 70. ugentlige møde i træk.

Onsdag den 2. oktober er der en international internetbegivenhed: »Another Step Closer to Nuclear Armageddon – Germany Needs a new Security Architecture«, sponsoreret af Schiller Institutet.

Torsdag den 3. oktober er der et internationalt arrangement (personligt og på internettet) med base i Peru. På [engelsk] (<https://www.youtube.com/live/MjzHeNKwVLg>) og spansk har konferencen titlen »Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multi-Polar World«.

Foto: UNICEF/Dar Al Mussawir

Hvor skal freden komme fra?

Jason Ross

Den 28. september 2024

Når det gælder verdens varmeste brændpunkter, kan fred ikke skabes indefra i regionen. Kun et skift i de globale forhold kan forhindre en optrapning af kriser, som ellers vil føre til udslettelse af alt liv på jorden gennem atomar krigsførelse.

Israels mulighed for at opnå fred med sine naboer gennem en række lokale dialoger er ikke-eksisterende, medmindre hele verden ændrer sig. Israel opfører sig, som om en løsning på slagmarken er mulig. USA og nogle andre NATO-lande har vist, at de ikke har nogen røde linjer for Israel, og Israel optrapper tilsvarende ... og optrapper endnu mere, med en

tilsyneladende landinvasion af Libanon i støbeskeen, under det bredere mål at engagere Iran og derved få yderligere støtte fra »Vesten« til at omforme regionen. Israels handlinger er selvfølgelig vanvittige, men USA's vanvid i denne region er ikke usædvanligt.

Den angloamerikanske elite opfordrer til et militært nederlag for Rusland, mens de håber, at præsident Putins udtalelser om tærsklen for Ruslands brug af dets atomare arsenal er bluff. En fred mellem Rusland og Ukraine, betragtet som en fred mellem de to nationer, giver ingen mening, da det ikke er Ukraine, som Rusland er i konflikt med, men NATO, som bruger ukrainsk territorium og tropper i stedet for sine egne. NATO er i krig med en atombevæbnet supermagt.

Inden for halvanden time ville anvendelsen (eller den tilsyneladende anvendelse) af et enkelt atomvåben resultere i en kædereaktion af hurtige beslutninger, der ville dræbe milliarder af mennesker, både med det samme og i en meget kort periode efterfølgende, og efterlade store dele af planeten ubeboelig i århundreder eller mere.

Er den angloamerikanske elite virkelig skør nok til at risikere en global ødelæggelse af liv og kultur? »Ja«, ville de svare, »så skøre er vi«, mens de fastholder, at Putin er for fornuftig til at udslette verden og derfor bluffer.

Som Ungarn påpegede i FN, burde alle stille spørgsmålet: »Hvad er den hurtigste vej til fred?« Jo længere tid det tager, jo flere mennesker vil dø, og jo større vil ødelæggelsen blive. Dette er ikke den Globale Majoritets hensigt. »Fredsvenerne er i flertal i dette kammer,« sagde Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto.

Ungarn var observatør ved »fredens venners« møde i FN under ledelse af Kina og Brasilien den 27. september, som udsendte et kommuniké med ni punkter, der blev underskrevet af Algeriet, Bolivia, Brasilien, Kina, Colombia, Egypten,

Indonesien, Kasakhstan, Kenya, Mexico, Sydafrika, Tyrkiet og Zambia. Disse nationer opfordrer ikke til et rungende militært nederlag for Rusland (som modstod Napoleon og Hitler), men snarere til »en omfattende og varig løsning fra konfliktens parter gennem inkluderende diplomati og politiske midler baseret på FN's charter.«

(Paragraf 7, som indeholder denne tekst: »Vi opfordrer til at afstå fra at bruge eller true med masseødelæggelsesvåben, især atomvåben og kemiske og biologiske våben. Alle bestræbelser må gøres for at forhindre spredning af atomvåben og undgå en atomkrig,« bliver fejlagtigt præsenteret som et angreb på Rusland, hvilket en gennemgang af hele kommunikéet afslører er forkert).

Kan diplomatiet lykkes, er en løsning overhovedet mulig uden at ændre USA og NATO? Hvem vil fremtvinge diskussionen om en udviklingsplan for i fællesskab at bekæmpe *ørkenen* i stedet for at levere våben til at bekæmpe andre mennesker i Mellemøsten?

De amerikanske kandidater Diane Sare og Jose Vega tager en ledende rolle i at ændre USA til gavn for verden.

Foto: kremlin.ru

**Zoom-konference onsdag den 2.
oktober 2024 kl. 17:
Endnu et skridt tættere på**

atomart ragnarok

Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur

Tilmelding til mødet her.

- **Ambassadør Jack Matlock**, tidligere amerikansk ambassadør i Sovjetunionen, 1987-1991.
- **Dr. Ted Postol**, professor emeritus ved MIT, førende ekspert i atomvåben.
- **Rainer Rupp**, Military and Intelligence expert (Germany)
- **Col. (ret,) Alain Corvez**, International Strategy Consultant. Former International Relations Consultant of the Defense and Interior Ministries, Paris.
- **Wolfgang Effenberger** (Germany), Author, „Pax Americana“(2004) & „Die unterschätzte Macht Von Geo- bis Biopolitik Oligarchen transformieren die Welt“ (2022).
- **Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet

Det virker, som om erindringen om de to verdenskriges ødelæggelser og lidelser er blevet slettet. Der leveres stadig kraftigere og mere vidtrækkende våben til krigen mod Rusland, som om der ikke var nogen røde linjer i kampen mod den russiske atommagt. Vladimir Putins tålmodighed bliver tolket som svaghed, hvilket er en potentielt fatal fejlregning!

Hvis der gives tilladelse til at bruge amerikanske og britiske langdistancemissiler til at angribe dybt ind på russisk territorium, vil risikoen for optrapning til atomkrig være større end under Cuba-krisen. Præsident Putin har advaret om, at brugen af sådanne våben vil betyde, at NATO-landene er i krig med Rusland, og den russiske viceudenrigsminister Ryabkov

har bebudet en revision af Ruslands atomdoktrin, som på nuværende tidspunkt kun foreskriver brug af russiske atomvåben i tilfælde af en trussel mod eksistensen af russisk territorium.

Den 26. august meddelte *New York Times*, at præsident Biden allerede havde ændret den amerikanske atomdoktrin tilbage i marts i år for at foregribe truslen om en trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea. USA's (!) beslutning om at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, som den tyske kansler bekendtgjorde i juli, skal ses i denne strategiske sammenhæng. Der var ingen debat om spørgsmålet i Forbundsdagen eller i offentligheden. Nu rapporteres det, at Pentagon har bestilt en undersøgelse af virkningerne af radioaktivt nedfald på det globale landbrug, og især i Østeuropa.

Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland, ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Med andre ord er vi fanget i en militær strategi, hvor der i værste fald ikke vil være nogen overlevelse. Er det i Tysklands interesse?

Ved afslutningen af Den kolde Krig og den tyske genforening var der en mulighed for at etablere en fredsorden for det 21. århundrede. Denne store mulighed for menneskeheden blev forpasset på grund af Vestens triumferen, uden sidestykke, alle løfterne til Mikhail Gorbatsjov og Boris Jeltsin blev brudt, og i dag står vi på randen af en global atomkrig, der truer med at udslette alt liv på denne planet.

En atomkrig kan ikke vindes og må derfor aldrig føres. John F. Kennedy advarede verden efter Cuba-krisen om, at en atomar supermagt aldrig måtte bringes i en situation, hvor den skulle vælge mellem »enten et ydmygende nederlag eller atomkrig«. Aldrig har det været mere påtrængende at løse en konflikt gennem diplomati end i dag.

Disse spørgsmål vil blive diskuteret i et zoom-seminar af følgende vidner og forskere, hvis livsværk og ekspertise gør dem yderst kvalificerede til at indlede den påtrængende nødvendige offentlige diskussion, som nu er fraværende i Tyskland.

Onsdag den 2. oktober kl. 17:00 CET

Tilmelding til mødet her.

Møde i Den Internationale Fredskoalition (69): Geopolitiske briller forårsager dødelig blindhed

Ikke korrekturlæst

27. september 2024 (EIRNS) – Mere end tusind forskere, akademikere, læger og aktivister fra hele verden mødtes i dag til det 69. ugentlige onlinemøde i Den Internationale Fredskoalition (IPC). Åbningspræsentationerne blev livestreamet og er tilgængelige online.

Helga Zepp-LaRouche talte til mødet og nævnte den mest åbenlyse fare, som kom til udtryk i den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse den 25. september om revisionen af Ruslands doktrin om atomar afskrækkelse. Denne politikændring var et direkte modsvar til optrapningen af de åbne trusler fra USA og NATO om at give Ukraine tilladelse til at begynde at angribe steder på russisk territorium med vestligt styrede

våben, som Ukraine ikke har kapacitet til at indsætte på egen hånd. Hun pegede på slagsmålet bag kulisserne i Washington, hvor tilbageholdenhed blev opfordret af militære ledere i Pentagon, som ser ud til midlertidigt at have overtalt præsident Biden til ikke at skrive under på den »målliste«, der tillader Rusland at blive angrebet med amerikanske våben – som den britiske premierminister Keir Starmer forsøgte at få fra Det Hvide Hus under sit besøg den 13. september – og også tilbageholdt enhver lignende aftale med Ukraines fungerende præsident Volodymyr Zelenskyj, da de mødtes med Biden i Det Hvide Hus den 26. september. En sådan farlig optrapning mod åben konfrontation med verdens største atommagt af de politisk ustabile amerikanske og europæiske nationer får nu følgeskab af optrapningen af Israels bestræbelser på at sprede den folkemorderiske krig mod palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden til Libanon, hvor det endelige mål er Iran.

Kina

Zepp-LaRouche kritiserede det geopolitiske vanvid hos viceudenrigsminister Kurt Campbell, som i et vidneudsagn i det amerikanske Repræsentanternes Hus kaldte Kina for den største trussel mod USA nogensinde, ikke kun militært, men også teknologisk og gennem dets forbindelser med det Globale Syd.

»Det er en løgn, som ikke må få lov til at stå,« udbrød hun, da Kina ikke er et aggressivt land, ikke er imperialistisk, men har udviklet sin økonomi og sit folk og nu gør det samme i det Globale Syd med den hensigt at afslutte den 600-årige arv fra kolonialismen ved at opbygge infrastruktur, uddannelse, sundhed, industri og landbrug – og det lykkes. Hun fortalte, at hun netop var vendt tilbage fra fejringen af »den internationale fredsdag« i Shandong-provinsen i Kina, og sammenlignede det med sit første besøg i Kina i 1971, som markerede nationens forbløffende forvandling fra ekstrem fattigdom til ekstraordinær udvikling.

»Hvis Vesten ville droppe sin unipolære følelse af

verdensdominans og tilbyde samarbejde om udvikling, ville Rusland og Kina slutte sig til med det samme, og verden ville bevæge sig mod fred,« insisterede hun og tilføjede, at det ville være relativt nemt. Men i stedet forbereder Vesten sig på en global krig.

Udsigten fra Europa

Biden besøgte Tyskland den 10. oktober. Zepp-LaRouche vil på en tyskbasert Zoom-konference den 2. oktober sammen med ambassadør Jack Matlock og videnskabsmanden Ted Postol samt tyske og franske eksperter sætte fokus på faren for, at USA placerer sine mellem- og langdistancevåben på tysk jord, og på den krise, der nu bryder ud i Tyskland. »Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland: ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Er det i Tysklands interesse?« står der i invitationen til konferencen.

Hun konkluderede: »Jeg tror, vi er nødt til at mobilisere, til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her.«

Prof. Glenn Diesen, en kendt norsk strategisk analytiker, uddybede Putins nye atomdoktrin, herunder hans erklæring om, at "aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men som involverer eller støttes af enhver atomar stat, som deres fælles angreb mod Den Russiske Føderation", med et passende svar – og at et angreb på nabolandet Hviderusland "som medlem af unionsstaten" ville blive behandlet på samme måde. Dette er helt klart et russisk svar på den politiske konference i USA i 2022, som konkluderede, at et atomart angreb på Rusland ville fremprovokere et atomart svar, så det var bedre at angribe Ruslands allierede Hviderusland.

Atomvåbenekspert Steven Starr advarede om, at siden Sovjetunionens sammenbrud er frygten for atomvåben gået tabt i USA, og der undervises ikke længere i faren for atomkrig i de amerikanske skoler. Han viste den russiske »Tsar-bombe«-ekspllosion og scenariet med en atomar udveksling mellem atommagter, der hurtigt – på kun 72 minutter i alt – fører til drab på 85 millioner mennesker og en »atomvinter«, der skyldes, at soden fra eksplosionerne fylder stratosfæren, hvilket vil blokere for sollyset og resultere i en langvarig global nedkøling, der vil dræbe det meste liv på jorden. Dette blev af nogle kaldt en »falsk teori«, men det er et eksistentielt spørgsmål for menneskeheden.

Dr. Feroze Sidhwa, en californisk traumekirurg, som rejste med Dr. Mark Perlmutter til Gaza i foråret, rapporterede, at ud over massedøden af sult er sundheds- og sanitetsfaciliteter stort set blevet elimineret, at der var 1 toilet for hver 4.000 mennesker, 4 liter vand pr. person (15 liter betragtes som minimum i nødsituationer), og konkluderede, at hvis dette USA-sponsorerede folkemord ikke blev stoppet, er verden i alvorlig fare.

Dr. Jorge Rachid fra Argentina meddelte, at et hold argentinske læger ville tage til Gaza, og at 15 intellektuelle havde oprettet en afdeling af IPC i Argentina, og han læste organisationens stiftende erklæring op. Han udpegede general Laura Richardson, chefen for USA's sydkommando, som personligt ansvarlig for bestræbelserne på at bryde alle sydamerikanske nationers bånd til Rusland og Kina på vegne af BlackRock og andre hedgefonde.

Mødets diskussionsdel begyndte med, at Jose Vega beskrev, hvordan hans kampagnehold i New York havde forsøgt at distribuere en rapport fra Dr. Perlmutter og Dr. Sidhwa til de delegerede i FN's generalforsamling, men at politiet havde konfiskeret folderne fra de delegerede og censureret kirurgernes rapporter om Gaza fra de delegerede!

Jacques Cheminade, lederen af det LaRouche-associerede parti Solidarité et Progrès i Frankrig, rapporterede om et katolsk fredsforum med 3.000 mennesker i Paris med repræsentanter for forskellige religioner fra hele verden, som modtog et budskab fra pave Frans. Cheminade læste en erklæring om det globale finanssystems sammenbrud som drivkraft for krigene, som formanden, en tidligere fransk ambassadør i Vatikanet, uden held forsøgte at stoppe. Cheminade og hans medarbejdere uddelte over 1.000 foldere til deltagerne.

En spanier rapporterede, at der ville være demonstrationer i 50 spanske byer den 28. september til forsvar for Palæstina, med støttestrejker fra flere fagforeninger, der opfordrede til at afslutte diplomatiske forbindelser og våbenleverancer til Israel. Den spanske regering anerkender staten Palæstina, men har undladt at gribe ind over for Israel. En anden person fra Spanien rapporterede, at den 2. oktober, den internationale dag for ikke-vold, vil en verdensomspændende march for fred starte i San José, Costa Rica.

Demonstrationer for fred optrappes den 28. september med en Humanity for Peace-rally i Stockholm, Sverige, med solidaritetserklæringer fra flere amerikanere som Ray McGovern og oberst Douglas Macgregor (ret.), parallelt med en demonstration af Rage Against the War Machine, der finder sted i Washington, D.C. Samme dag finder Peace and Freedom Rally sted i Kingston, New York, med Scott Ritter og andre store talere. Der vil også være store fredsdemonstrationer i hele Tyskland den 3. oktober [eir].

Møde i Den Internationale Fredskoalition, 27. september 2024

27. september 2024 (EIRNS)-ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som er mine medordstyrere. Dette

er det 69. møde i træk i IPC. Vi skabte dette forum for at samle folk fra mange forskellige ideologier, mange forskellige religioner og nationer for at forene menneskeheden og skabe ægte fred. Der har været for meget splittelse blandt forskellige fredsorganisationer, og hvis vi rent faktisk ønsker at stoppe atomkrig, som er det, vi er på randen af lige nu, mens vi taler, er vi nødt til at forene hele menneskeheden for at få det til at ske. Så tak igen, fordi du er med. Vi sender over flere platforme lige nu.

Vi har talere, som vil holde indledende præsentationer i den første times tid, og så har vi en generel diskussionsperiode med publikum; folk, der er en del af Zoom-mødet. Hvis du gerne vil være en del af Zoom-mødet for at diskutere med talerne, skal du tilmelde dig denne begivenhed. Du finder linket i beskrivelsen af YouTube-kanalen. Hvis du er på en anden platform – ikke YouTube eller Rumble – skal du gå til schillerinstitute.com, og det vil være det første punkt på hjemmesiden, og registrere dig der.

Tak til jer alle, fordi I er med os på dette forudseende tidspunkt, hvor vi samler alle vores kræfter. Jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation, som har mange elementer. Men jeg tror, at det mest åbenlyse – selv om det måske ikke er det værste – er den ændring, der er sket i de sidste par dage i den russiske atomare doktrin. Naturligvis som reaktion på NATO's igangværende skridt i forbindelse med krigen i Ukraine og mere og mere snak om behovet for at give Ukraine kontrol over langtrækkende missiler, så de kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket var emnet for diskussionen på et møde mellem den britiske premierminister Starmer og Biden den 13. september. Starmer var kommet med en liste over mål, som sådanne missiler skulle rettes mod i

Rusland. På det tidspunkt skrev præsident Biden ikke under på dette, og det ser ud til, at der er et stort slagsmål i baggrunden af Bidens administration, hvor Pentagon forsøger at begrænse situationen. For som så mange gange før er militæret mere bevidst om konsekvenserne af visse handlinger end de såkaldte civile. Det ser ud til, at udenrigsministeriet i det mindste indtil videre har tabt denne kamp, så Biden har endnu ikke givet ukrainerne lov til at bruge amerikanske missiler til sådanne angreb dybt ind på russisk territorium. Dette blev også gentaget af [White House National Security Communications Advisor] Kirby i går, så ikke desto mindre ser det ud til, at den russiske regering ikke stoler på, at denne udtalelse fra Biden er hugget i sten, for ikke desto mindre annoncerede præsident Putin for et par dage siden en ændring i Ruslands atomdoktrin; som hidtil var, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Den Russiske Føderations territorium ville blive truet. Nu er dette ændret ved at sige, at hvis der kommer et massivt luftangreb fra et ikke-nukleart land – et stort antal droner, missiler, cyberangreb – og hvis et sådant ikke-nukleart land støttes af en atommagt, vil de betragte dette som et fælles angreb og derfor bevare retten til at bruge atomvåben mod aggressoren.

Dette er meget tydeligt et signal, hvis der kan være noget signal, om at stoppe denne ekstremt farlige vej mod ragnarok; jeg ved ikke, hvad folk ellers har brug for. Men det ser ud til, at de vestlige medier igen bare behandler det som »Åh, Putin truer med atomvåben igen«, mens de totalt underspiller den absolutte forskel i Ruslands atomdoktrin, som netop er blevet vedtaget. Det ser ud til, at også præsident Zelenskyj, som er i USA i forbindelse med FN's generalforsamling, på en eller anden måde fortsætter med at tale, som om der ikke var sket en sådan ændring. Da han mødtes med en tværpolitisk gruppe af senatorer og præsenterede sin såkaldte »sejrsplan«, var det ikke særlig klart, hvordan den sejr skulle opnås i betragtning af Ukraines dramatiske tab på slagmarken. Det, der i bund og grund kom frem på mødet, var, at Zelenskyj kræver

flere F-16-fly og retten til at bruge de angloamerikanske langdistancemissiler til dybe angreb på russisk territorium. Ifølge Zelenskyj ville denne garanti så tvinge Rusland til forhandlingsbordet senest næste år. På den måde ville krigen slutte hurtigt. Men igen er det, som om ændringen i den atomare doktrin ikke er sket.

Det er en situation, som naturligvis er ekstremt farlig, for det er ikke bare sådan, at hvis Pentagon tror, at de har situationen under kontrol, så er det én ting. Men hvor hurtigt der kan ske en fejl, en fejlvurdering, en menneskelig fejl, en teknisk fejl, en fejllæsning af situationen. Så vi bør være meget bekymrede over denne situation. Men desværre er det ikke den eneste.

Den anden er naturligvis, hvad der sker i Mellemøsten, hvor de israelske angreb på Libanon og Hizbollah har stået på i et par dage og allerede har kostet et betydeligt antal ofre. Og samtidig er der gjort forberedelser til en landinvasion af de israelske væbnede styrker i Libanon. Netanyahu, som ifølge forskellige rapporter også er ankommet til USA for at deltage i FN's generalforsamling, antydede privat, at han måske ville gå med til det amerikansk-franske forslag om en 21-dages våbenhvile, men offentligt sagde han præcis det modsatte. Han sagde, at Israel vil angribe Hizbollah med fuld kraft og ikke stoppe, før målet er nået, hvilket giver genlyd af de forfærdelige hændelser i Gaza indtil videre.

Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan sagde, at USA må tage skridt til at forhindre, at situationen kommer ud af kontrol. Men hvis der kommer et fuldt angreb med det formål at udslette Hizbollah, er målet naturligvis at trække Iran ind i konflikten. Hvis det sker, er praktisk talt alle stop potentielt ude, og hvis det skulle komme til brug af atomvåben i Mellemøsten, ville det være endnu farligere end den umiddelbare situation i Ukraine. Vi talte med nogle militære kilder i Europa, som faktisk advarede om, at de anser den umiddelbare fare for brug af atomvåben i Mellemøsten for at

være større end situationen i Ukraine. Det er klart, at det er endnu en ekstremt anspændt og superfarlig situation.

Desværre ikke den eneste, for den virkelige krise, eller den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, er det andet ekstremt bekymrende aspekt. Udenrigsminister Kurt Campbell vidnede for et par dage siden for udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus, hvor han holdt en tale, som er helt utrolig; grundlæggende fordi det ikke kunne være mere forbløffende, hvordan et geopolitisk skuespil gør folk blinde for at se, hvad der faktisk foregår. Campbell sagde, at Kina er den største trussel i USA's historie nogensinde; at den blegner i forhold til truslerne under den kolde krig. Og at truslen fra Kina ikke kun er militær, men også teknologisk og Kinas indflydelse på det Globale Syd. Han sagde også, at der er behov for langt hårdere foranstaltninger fra europæernes side over for Kina. Og han beklagede, at fokus på Ukraine og Mellemøsten forhindrer et fuldt udbygget fokus på Kina og Indo-Stillehavet.

Jeg vil gerne sige dette. Hele linjen om, at Kina er en trussel mod USA, er en løgn, som ikke må blive stående. For Kina – og Kinas historie er bevist på det – er ikke et aggressivt land; det forsøger ikke at erstatte USA som hegemon. Det er ikke en imperialistisk orientering. Kina gør, hvad der er den absolutte ret for ethvert suverænt land på planeten – det udvikler sit eget folk; det udvikler videnskab og teknologi; og det hjælper det Globale Syd med at overvinde resterne af kolonialismen. Det er en utrolig succes, for i modsætning til NATO's fortælling, som folk er nødt til at tro på, ellers bliver de udsat for alle mulige trusler, bøder og forskellige negative ting, så hjælper Kina relativt ubemærket lande i Afrika, Latinamerika og Asien med at udvikle sig og overvinde fattigdom og underudvikling ved at forsyne dem med infrastruktur, industri, landbrug, hjælpe dem med uddannelse, sundhed og alle mulige andre ting. Og som følge heraf betragter mange lande i det Globale Syd naturligvis Kina og

BRIKS som deres venner. Jeg kan bare sige, at jeg er kommet tilbage fra en tur til Shandong, hvor jeg i sidste uge deltog i Den Internationale Fredsdag, som blev arrangeret i Shandong med en stor gruppe mennesker fra hele verden. Det var en blanding af fejring af forskellige bedrifter – vi besøgte en masse fabrikker og gårde. Jeg kan kun sige, at jeg var i Kina for første gang i 1971; det var midt under kulturrevolutionen. Forskellen på fattigdommen i 1971 – som jeg så på første hånd, og jeg har ikke brug for bøger og sekundære kilder – er, at jeg har været i Kina gentagne gange siden da. Jeg har med egne øjne set, hvilket gigantisk civilisatorisk bidrag Kina har ydet ved at anvende videnskab og teknologi i deres egen økonomi og nu give det som hjælp til udviklingslandene.

Jeg har set, hvordan repræsentanter for disse lande forholder sig til Kina og betragter det som en ven. Så hele ideen om, at Kina er en trussel, er simpelthen ikke sand. Det ville være ekstremt nemt at løse hele denne situation, hvis Vesten – begyndende med USA og de europæiske lande – ville stoppe denne geopolitiske konfrontation og reagere på den kinesiske version af mit forslag om at få en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For Kina har fremmet et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisationsinitiativ; hvilket egentlig bare er en anden måde at sige, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og en renæssance for civilisationernes dialog. De er formuleret forskelligt, men det er præcis, hvad vi har promoveret som vejen ud af denne krise. Hvis Vesten ville sige: »Vi samarbejder, vi stopper kampen om overherredømme. Vi er enige om, at verden er multipolær, og vi går fra konfrontation til samarbejde,« så ville alle disse konflikter stort set forsvinde fra den ene dag til den anden. For hvis de store magter – USA og Kina og på samme måde Rusland – gik ind i et sådant samarbejde, ville alle regionale konflikter straks være yderst håndterbare. Så vejen ud er meget klar. Og jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalition mobiliserer for at uddanne folk i, at der er en

udvej. Truslen er enorm; den er overvældende. Men vejen ud af denne situation ville være relativt let.

Lad mig lige nævne et sidste aspekt af dette billede. Det er, at der lige nu er en meget bred indsats, især i Tyskland, fra NATO og visse kredse i Bundeswehr, for grundlæggende at forberede befolkningen på den kommende krig med NATO. Som generalløjtnant Alexander Sollfrank, der er chef for NATO's Joint Support and Enabling Command, netop udtaler dagligt, skal folk være forberedt på at transportere et stort antal sårede fra østfronten tilbage til de europæiske lande. Pistorius, den tyske forsvarsminister, ønsker at gøre det tyske samfund »krigsklart«; han prædiker det samme om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029; og at alle institutioner i Tyskland skal være forberedt på den kommende krig, herunder Røde Kors, der skal lære at transportere disse store mængder af sårede mennesker. Dette er absolut psykose. Vi er nødt til at få befolkningen væk fra denne form for hjernevask, for det kan nemt blive en selvopfyldende profeti.

Om få dage, jeg tror den 10.-12. oktober, vil præsident Biden aflægge sit sidste besøg i Tyskland som præsident. Han vil være formand for Ramstein-gruppen, og emnet vil naturligvis være mere støtte til våben til Ukraine og lignende ting. Der er allerede mange mennesker, der er ved at vågne op til den fare, vi befinder os i; især hvis planerne om at placere amerikanske lang- eller mellemdistancemissiler på tysk territorium fra 2026, uden at tyskerne har noget at skulle have sagt. De blev ikke spurgt, om de ville have disse våben; de bliver ikke spurgt, hvordan disse våben skal placeres. Hvis de nogensinde bliver opstillet, har de ingen indflydelse på beslutningen. Folk er ved at vågne op nu. Der cirkulerer et åbent brev til Biden, og der forberedes store demonstrationer til den 3. oktober. Det er en af de ting, vi absolut skal mobilisere folk til, for problemet er, at den brede befolkning stadig ikke aner, hvilken akut fare vi befinder os i. Ellers tror jeg, vi er nødt til at mobilisere til virkelig at gå på

gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her; tak.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne takke alle talerne, som har bidraget med ekstremt vigtige aspekter. Jeg kan kun sige, at informationen om, hvad en atomkrig ville betyde, på nuværende tidspunkt nok er den vigtigste information at sprede rundt om i verden. For jeg er helt sikker på, at hvis folk vidste, hvilken livsfare de befinder sig i, ville de absolut ikke tolerere det. Så jeg beder alle deltagerne i dette møde om at sørge for, at I tager videomaterialet fra dette møde og får det bredt ud.

Jeg tror også, at det, der blev rapporteret om den faktiske situation i Gaza, hvis folk ved det, så er Gaza i en vis forstand næsten forsvundet fra overskrifterne, i hvert fald hvad angår det folkemord, der foregår hver dag. Så jeg hilser også idéen om at oprette IPC-afdelinger velkommen, fordi det er mere påtrængende end nogensinde før at forene fredsbevægelsen. Der er stadig en masse splittelse, som faktisk spredes af imperiets kræfter, der gerne vil have kræfterne splittet for at kunne kontrollere dem. Så jeg tror, at ideen om, at en global krig ville forårsage ødelæggelse på den sydlige halvkugle, er grunden til, at jeg mener, at landene i det Globale Syd også skal vækkes. Jeg tror, det var enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede om, at hvis det nogensinde kommer til en atomkrig, vil landene i det Globale Syd måske dø lidt senere, måske to eller tre uger senere, men de vil dø under alle omstændigheder. Det er faktisk efter min mening det eneste element, der endnu ikke er regnet med i ligningen. Hvis landene i det Globale Syd havde mulighed for at tale højere, så er de i flertal. De har helt klart taget det moralske lederskab, som det blev demonstreret

af Sydafrikas handling i sagen mod Israels folkemord i Gaza i Haag. Så jeg vil bede jer alle om at hjælpe os med at sikre, at denne diskussion spredes, især i landene i det Globale Syd, og at vi bringer så mange af dem – eller deres repræsentanter – med til den næste IPC-diskussion.

Afsluttende bemærkninger:

Hvad angår debatten mellem Jeffrey Sachs og John Mearsheimer, er jeg nødt til at se på den, og måske kan jeg sige noget mere væsentligt i næste uge. Jeg er lidt overrasket, fordi Mearsheimer tidligere plejede at sige, at det var Vesten, der var ansvarlig for krigen i Ukraine; så jeg er nødt til at se lidt nærmere på det. Generelt kan jeg sige, at denne idé om, at der altid vil være en hegemon, er en bestialske opfattelse af mennesket, som ikke svarer til menneskets potentiale som et kreativt menneske. For hvis det altid er sådan, at der skal være en toptyr, som jager de andre tyre væk, så er det ikke ligefrem en idé om menneskelighed. Jeg mener, at dette er oligarki; der er stor forskel på et oligarkisk system og et system af nationalstater og civilisationer.

I menneskehedens historie er der mange filosoffer, som har meget mere avancerede forestillinger, begyndende med Konfucius. Han havde en idé om en harmonisk udvikling af alle nationer, alle familier og alle individer. Den sande udvikling kan kun ske på en harmonisk måde. En lignende idé kan findes hos Leibniz, som endda har en forestilling om en på forhånd etableret harmoni i det fysiske univers, ifølge hvilken den politiske udvikling på Jorden bør bringes i overensstemmelse. Og naturligvis havde den store filosof fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, også den idé, at fred i universet kun er mulig, hvis alle mikrokosmoser udvikler sig for at gøre fred i makrokosmos mulig. Og at fred faktisk kræver, at hvert mikrokosmos tager de andre mikrokosmers interesser som sine egne og i gensidig form støtter den andens udvikling som forudsætning for ens egen udvikling. Jeg tror, det er en idé, som gjorde den Westfalske Fred mulig; at man er nødt til at

tage hensyn til den andens interesser.

Tidligere var der nogen, der nævnte, at man skal sætte sig i russernes, kinesernes eller enhver anden kulturs sted. Det er faktisk ikke en byrde, det er en glæde. For når man først begynder at forstå, hvordan den andens sind fungerer, og hvor smuk kulturen er, bliver man beriget. Jeg tror, vi står på randen af historien og menneskehedens udvikling, hvor vi enten når frem til det synspunkt, at vi i en vis forstand er ligestillede over for retten, og at der skal være en absolut respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens; det er ideer, som er meget bedre end ideen om, at man altid vil have en hegemon, og at alle andre skal adlyde. Det er faktisk Leviathan; det går tilbage til den britiske oplysningstid, som havde en idé om, at mennesket er ondt, og derfor er den eneste måde, man kan få fred på, at have en stærk stat, som undertrykker de andre og indfører politistatslige kontrolforanstaltninger. Det går tilbage til den britiske oplysningstid, og det er absolut en filosofi, der er forbundet med oligarki og ikke med menneskelig udvikling.

Så jeg tror, vi skal have en bred diskussion, og jeg vil opfordre alle, der deltager i Den Internationale Fredskoalition, til at begynde at oprette lokalafdelinger. I kan oprette diskussionsgrupper om spørgsmålet om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den fredsbegivenhed, jeg deltog i i sidste uge i Kina, var faktisk ret interessant. De havde flere paneler om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som er deres måde at tale om det, vi kalder en dialog mellem civilisationer. Jeg synes, vi skal begynde at kopiere det i diskussionsgrupper for virkelig at ændre klimaet for, hvordan vi forholder os til hinanden som mennesker. Hvis du vil have hjælp til det, så kontakt os; vi kan hjælpe dig med at sætte det op. Men jeg tror, vi er nødt til at udvide diskussionen om, hvad der faktisk skal til, for at menneskeheden kan nå frem til et punkt, hvor vi kan kalde

os virkelig menneskelige.

I mellemtiden er vi absolut nødt til at gå hele vejen og øge disse demonstrationer i den næste periode. I morgen i USA, og den 3. oktober vil der være en stor demonstration i Berlin. Folk bør arrangere parallel- og søsterdemonstrationer, hvor de kan. Arrangementet med Jack Matlock, Ted Postol, Rainer Rupp, Alain Corvez og andre talere finder sted den 2. oktober kl. 17.00 CET, kl. 11.00 ET. Så du bør absolut også mobilisere folk til det, for der vil vi diskutere effekten af og behovet til at forhindre installationen af mellemdistancemissiler i Tyskland, og hvorfor Tyskland har en særlig rolle at spille i denne sammenhæng. Så deltag også i den diskussion.

Opgør i FN, det Globale Syds udfordring af den unipolære orden

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Det er torsdag den 26. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende

spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, en stor del af verdens opmærksomhed har de seneste dage været rettet mod FN's generalforsamling i New York City. Spørgsmålet om krig og fred er et centralt emne, som tages op, da NATO's krig mod Rusland truer med at udvikle sig til tredje verdenskrig, og da Netanyahu og Israel udvider deres krig til det sydlige Libanon med brutale følger. Zelenskyj holdt en sindsoprivende tale til FN's Generalforsamling i går, hvor han krævede mere krigshjælp og frihed til at angribe Rusland. Biden er under ubarmhjertigt pres fra London for at give Ukraine grønt lys til at sende missiler dybt ind på russisk territorium, og i går udsendte præsident Putin en revideret doktrin omkring atomprogrammet. Hvilke ændringer foretog han, og hvad er konsekvenserne af disse ændringer?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at verden er ved at få øjnene op for, hvor vi står. De facto har Putin virkelig gjort den røde linje så klar, at alle kan se, at hvis der kommer et angreb fra et land, som kun har konventionelle våben, men som støttes af et land, med atomvåben, og hvis der kommer et massivt luftangreb, så har Rusland ifølge sin nye doktrin fri ret til at besvare det med atomvåben. Det refererer meget tydeligt til Ukraine, da forskellige russiske talsmænd fra Lavrov til Peskov og jeg tror, at Putin selv har gjort det meget klart, at alle disse ukrainske angreb ikke ville være mulige uden USA's eller NATO's vejledning, satellitstøtte, datastøtte, og så er NATO de facto allerede på randen af at være i krig med Rusland, og at hvis dette yderligere skridt tages, at Biden kapitulerer over for kravet om, at USA giver Ukraine grønt lys til at bruge langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland, så er den betingelse opfyldt. Så vi er på kanten, og jeg kan kun sige, at disse vestlige kommentatorer, som i Tyskland, der dybest set stadig siger, at Putin »bluffer«, disse mennesker er så fuldstændig ude af

deres forstand, at man kun kan sige, at vi virkelig er i fare for at blive regeret af galninge, og medierne, som er fuldstændig i sådanne galninges tjeneste.

Så det eneste svar på nuværende tidspunkt er en bred offentlig diskussion. De demonstrationer, der er planlagt for den næste periode, både i USA og især i Tyskland, skal være en klar demonstration af, at masser af mennesker, i bedste fald hundredtusinder eller millioner af mennesker, mener, at de er absolut imod dette. Og der må endelig komme den længe tiltrængte diskussion om, hvor vi står, og hvorfor denne nuværende politik med at forsøge at opretholde »overherredømme«, når dette overherredømme tydeligvis allerede er fortid, det må vendes, og vi må sætte en helt anden tilgang på dagsordenen, som f.eks. det, vi har diskuteret i næsten tre år nu: En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal have en helt anden tilgang, stoppe denne geopolitiske konfrontation og gå ind i et samarbejde med den Globale Majoritet af lande, der helt klart bevæger sig i en anden retning.

Men hvis folk ikke lytter til denne alarmklokke, kan det være for sent for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Det andet land, som er i Vestens geopolitiske søgelys, og du er lige vendt tilbage fra en hurtig rejse dertil, hvad var din fornemmelse af at være i Kina? Jeg ved, at du ikke har været der i et stykke tid. Hvordan er situationen der?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har ikke været der i et år, og det interessante er, at hver gang man vender tilbage til Kina, selv om der kun er gået et år, bliver man fuldstændig chokeret over forandringerne til det bedre. Anledningen til, at jeg rejste dertil denne gang, var den internationale fredsdag den 21. september, og jeg deltog i vigtige festligheder i Shandong-provinsen, i Jinan og Weifang. Og det var en ret betydningsfuld konference med folk fra mange, mange lande, som grundlæggende fejrede Kinas bidrag til en helt anden tilgang.

Det bemærkelsesværdige er, at Kina helt klart har fået et gennembrud som det førende land inden for mange, mange fakulteter – jeg har ikke det nøjagtige tal nu, men det er noget i retning af 65 områder, hvor Kina nu er førende inden for ca. 55. Så det er for længst forbi det punkt, hvor intellektuel ejendom skal beskyttes mod Kina, for i mellemtiden er Kina førende! Så Kina var det første land, der landede et rumfartøj på Månens bagside, nu to gange. De har lige afsluttet en meget vellykket mission, hvor de bragte materialer tilbage fra Månens bagside – der har ikke været nogen andre før det. Og på samme måde besøgte vi under denne flere dage lange fejring nogle af de højteknologiske virksomheder, hvor Kina er på forkant med udviklingen inden for optik og forskellige nye teknologier, men også inden for robotteknologi, automatiserede fabrikker og højteknologiske landbrug.

Og jeg kan kun sige, at jeg besøgte Kina første gang i 1971, og jeg tog også ud på landet. Der var ingen mekanisering der; folk var virkelig, ekstremt fattige, praktisk talt på niveau med landene syd for Sahara. Og nu har de et landbrug, som er fuldstændig intelligent, det er integreret med alle former for digitalisering og intelligente teknologier. Der findes absolut intet af den slags i Europa eller USA. Og folk er generelt glade.

Så ideen om, at Kina kun laver propaganda eller sælger en fortælling – Kina {gør}, hvad de siger! De forbedrer livet for deres eget folk, og grunden til, at den kinesiske model er så meget mere attraktiv, er, at de forbedrer livet for folk i hele verden, især i Afrika og de asiatiske lande, og det kommer til udtryk i en helt anden attitude. Nu er det ikke sådan, at Vesten konkurrerer med fortællingen. Vesten tænker stadig, at det er et spørgsmål om fortællingen, mens Kina gør det i virkeligheden og forbedrer livet for så mange mennesker. Så kontrasten kunne ikke være større.

Denne fredsdag, som blev arrangeret af Chinese People's

Association for Peace and Development, var en absolut demonstration af, at en anden samarbejdsmodel er mulig, og at det er vejen til fred. Og idéen om fred gennem udvikling er en realitet, som denne nye model virkelig gør synlig for folk.

SCHLANGER: Vi har lige fået en besked fra Bob van Hee; jeg tror, han stadig er folkevalgt i Minnesota, som svar på det, du sagde om Putin. Han sagde: »Putins seneste udtalelser om USA's involvering i leveringen af våben til Ukraine er for mig en perfekt timing til at ruske op i det såkaldte amerikanske lederskabs dumhed.« Han opfordrer til, at der udarbejdes et budskab til vores folkevalgte, så folk kan få deres stemme hørt for at stoppe dette vanvid, og han sagde, at hvis vi udarbejder et sådant budskab, »vil jeg og andre sende det til vores ledere i D.C. for at stoppe dumheden i at være medskyldige i Ukraines involvering i angrebet på Rusland.« Så det er fra en tilhænger i Minnesota.

Helga, du nævnte vigtigheden af den Globale Majoritet, som ses i FN, der går imod USA's og NATO's politik. Der er et spørgsmål her fra en person, der sagde: »Jeg hører dig tale om det Globale Syd, men det Globale Syd er ikke rigtig forenet. Det er ikke stærkt nok. Hvordan skal de kunne tage kampen op mod City of London og NATO?«

ZEPP-LAROUCHE: Det Globale Syd er en meget forskelligartet kombination af lande. De forsøger at skabe et nyt system. Der vil være det årlige topmøde i BRIKS i Kazan i Rusland den 22.-24. oktober. Og selv om jeg ikke har kendskab til planerne for det topmøde, tyder alt på, at der vil blive taget et stort skridt fremad i bestræbelserne på at skabe et andet betalingssystem, et andet kreditsystem, og at alle bestræbelserne på at øge den økonomiske magt i landene i det Globale Syd vil blive bragt et stort skridt fremad.

Nu kunne det være en overraskelse, det kunne være et nyt Bretton Woods, som der tales om i en artikel af Pepe Escobar. Jeg har ikke noget belæg for at tro, at det vil ske; det kunne

ske. Under alle omstændigheder tror jeg, at nøglespørgsmålet er, at vi skal overbevise landene i det Globale Nord, i det kollektive Vesten, i det tidligere eller nuværende NATO, om, at de skal samarbejde: Vi kan ikke have en situation, hvor verden bliver delt i to nye blokke, hvor NATO bliver til »Globale NATO« med konfrontation; Mellemøsten på randen af en potentiel regional krig, der kan komme ud af kontrol; situationen i Ukraine absolut på randen af en katastrofe; så flere provokationer i Taiwanstrædet, i Det Sydkinesiske Hav. Vi er nødt til at komme væk fra denne konfrontationskurs, ellers vil en fejltagelse – situationen er så absolut anspændt, at en lille menneskelig fejl, en teknisk fejl, en række uheld, kan gøre en ende på civilisationen! Vi er nået til det punkt.

Så jeg tror ikke, det er et spørgsmål om det Globale Syd mod det Globale Nord.

Jeg tror, at vi er nødt til at nå til et punkt, hvor vi i Vesten er nødt til at sige, at vi vil samarbejde. BRIKS-landene bevæger sig i den rigtige retning. Kina har helt klart en helt anden tilgang: De tænker på en langsigtet, harmonisk udvikling af alle nationer. De forsøger ikke at opnå overherredømme. Jeg har virkelig studeret dette i et halvt århundrede, og der er absolut ingen måde, hvorpå Kina ønsker at erstatte USA's hegemoni – det er ikke deres hensigt. Og det ville være meget, meget nemt for landene i det kollektive Vesten bare at sige: »Vi vil samarbejde med det nye system, der er ved at opstå«, for vi har problemer nok, som vi skal løse sammen: overvinde fattigdom, underudvikling, skabe et sundhedssystem for hele verden; sørge for, at alle børn har adgang til universel uddannelse. Der er så mange problemer, som bedst løses i fællesskab. Og jeg tror, at det er det absolutte skridt, vi skal tage, og vi har valget: Vil vi have tredje verdenskrig, hvis vi holder fast i denne konfrontation mod Kina, Rusland og dermed det Globale Syd? Eller skal vi gå i retning af at tro, at vi kan løse alle problemer sammen? Og jeg tror, at det er et spørgsmål, hvor alle personligt bliver

udfordret til at være med til at skabe løsningen.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om BRIKS-topmødet på vej fra en supporter, der arbejder med afrikanske regeringer og ikke-statslige organisationer. Han sagde, at han har to spørgsmål om BRIKS-topmødet, der finder sted den 22.-24. oktober: »Er det muligt, at de vil være klar til at indføre en ny valuta, for jeg er bange for, at hvis de venter for længe, vil USA og briterne sabotere deres initiativ?« Og for det andet spørger han: »Vil du være der, eller vil Schiller Instituttet have repræsentanter der? Jeg synes, det er vigtigt, at Schiller Instituttet er der for at hjælpe med at forme diskussionen.«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er bestræbelser på at bevæge sig i retning af en ny valuta, men det er ikke et let spørgsmål. Jeg mener, tænk bare på de fejl, der blev begået i forbindelse med oprettelsen af euroen: For man kan ikke samle økonomier og lande med helt forskellige økonomiske udviklingsniveauer i én integreret økonomisk og valutamæssig zone uden at skabe massive problemer for dem, der er mindre udviklede. Så det skal være meget omhyggeligt udformet, og jeg ved, at der er nogle fremragende økonomer både i Rusland og i Kina, som lægger en stor indsats i denne opgave.

Så jeg kan kun sige, at hvis man bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, så tror jeg ikke, at der er nogen fare på færde. Den eneste fare er, at kræfter i Vesten, som briterne har demonstreret med Keir Starmers besøg i Washington, at de forsøger at gå efter den militære konfrontation for at kompensere for svagheden i deres økonomi; at indsatsen for at dæmpe det nye økonomiske system vil være på det militære område og bringe os ind i Tredje Verdenskrig: Det er faren...

Nu tror jeg, at Schiller Instituttet, {EIR}, helt sikkert vil dække begivenheden. Jeg tror ikke, at vores indsats for at forme, hvad der sker, vil være i Kazan, fordi det vil være et regeringsmøde. Men jeg tror, at vi helt sikkert vil komme med alle mulige løsninger, især ideen om det nye niveau af den nye

udviklings- og sikkerhedsarkitektur, som er det, Schiller Institutet promoverer. På samme måde går Kina i retning af det, Xi Jinping har foreslået som det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som går i samme retning. Der er en stor samhørighed. Men jeg tror, at vores unikke bidrag er at forsøge at uddanne folk i Vesten om det utrolige potentiale, der ville være, hvis de stoppede deres geopolitiske spektakel – fjernede det fra deres næse – og tænkte i samarbejde på et helt nyt niveau: Tænke på menneskeheden, som den burde være om 100 år, og så bruge den visdom fra fremtiden til at løse problemerne i nutiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har to spørgsmål om det delstatsvalg, der fandt sted i søndags, den 22. september, i Tyskland. En skriver: »Efter at Scholz-koalitionen blev knust af vælgerne i tre tyske delstater, hvad så nu? Vente et år på det nationale valg [planlagt til september 2025], eller kan der gøres noget for at stoppe den skade, de forvolder?« Og det andet spørgsmål var: »Hvor stærk er den ekstreme højrefløj i Europa og Tyskland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at valgresultaterne i disse tre delstater, Thüringen, Sachsen og Brandenburg, helt klart har ændret den politiske situation i Tyskland. Jeg tror, at det bedste resultat er De Grønnes forsvinden, deres pulverisering. Nogle har sagt, at dette er {Ibykus' kraner}, med henvisning til Schillers digt, hvor de skyldige afslører sig selv og bliver stillet for retten på grund af deres egen manglende evne til at holde forbrydelsen skjult. Nu er den forbrydelse, De Grønne har begået, den fuldstændige ødelæggelse af den tyske økonomi: De fik præsenteret lovforslaget, ledelsen trådte tilbage, og den grønne ungdomsorganisation, ikke alene trådte hele ledelsen tilbage, men de forlod også partiet og antydede, at de vil skabe et nyt parti på venstrefløjen, hvilket betyder, at De Grønne i det mindste for tiden er færdige. Og det er en god ting, for den grønne politik er det,

der har været det mest ødelæggende element i ødelæggelsen af den tyske økonomi, bortset fra de geopolitiske faktorer som sabotagen af Nord Stream 2, som i øvrigt også bliver et emne igen. For den russiske efterretningstjeneste har netop udsendt en erklæring om, at de er sikre på, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret af briterne og amerikanerne.

Men jeg tror, at med hensyn til valget kan det meget vel være, at den nuværende koalitionsregering ikke holder et år mere. Jeg tror, der er mange faktorer, der spiller ind, og alle disse partier er i oprør. Socialdemokraterne, hvis de beholder Scholz – alternativet ville være forsvarsminister Boris Pistorius, hvilket er endnu værre, fordi han ønsker at gøre Tyskland »krigsparat«. Jeg tror, at Tyskland virkelig har brug for en klar afvisning af krigspolitikken: Denne afvisning er det, der forener AfD, i det mindste delvist, med Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW): Det er et positivt element.

Problemet er, at højrefløjten, det du sammenfatter med »højrefløjten«, er en meget blandet landhandel: Der er mange mennesker, som er ganske fornuftige, som er for alle de rigtige politikker, som afviser NATO's krigspolitik, som er for atomkraft, som er for alle mulige ting, som man kan støtte; men jeg tror, at problemet er, at de har visse meget uheldige elementer i deres parti, som de burde smide ud, og så kunne man arbejde sammen med dem – men indtil videre har de ikke været villige til at gøre det.

Så jeg tror, vi ser en tektonisk forandring, og problemet er, at massemedierne forhindrer folk i at få en idé om alternativet. Hvis man for eksempel spørger almindelige mennesker i Tyskland, hvad de ved om BRIKS, så ved de næsten ingenting. De har ingen idé om, hvilken enorm chance for fremtiden, der opstår der. Tyskland er for eksempel en eksportnation, og det ville være det mest naturlige for Tyskland at samarbejde med voksende markeder. Hvis Tyskland ville deltage sammen med andre lande i BRIKS og forhåbentlig andre europæiske lande og endda USA for at skabe 2-3

milliarder nye produktive job i Afrika, Asien og Latinamerika, ville det være en måde at løse migrantproblemerne på, på en human måde. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, og den eneste måde, hvorpå der vil være en positiv fremtid og ikke hundredtusinder af migranter, der kommer til Europa og drukner i Middelhavet eller bliver skubbet af EU's grænsevagter i Frontex på en modbydelig måde, som det er sket indtil nu, ville være, hvis Europa vendte sig om og sagde: »Vi vil samarbejde med BRIKS om at skabe 2 milliarder nye produktive job inden 2050 og hjælpe Afrika med at modernisere sig.« Det ville kræve joint ventures mellem Kina og europæiske nationer og andre nationer rundt om i verden: Og det er den retning, vi skal skubbe det hele i, og så er der håb.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra en professor, som sagde: »Med Ukraines beslutning om at slå til dybt inde i Rusland, hvis det sker, og om at opstille atomare missiler i Tyskland, har vi så brug for, at folk i NATO-landene strømmer ud i gaderne, som de gjorde i kampagnen mod euro-missilerne i 1980'erne?«

ZEPP-LAROUICHE: Det er helt klart, hvad vi skal opnå, for situationen lige nu er, at alle tegn tyder på krigsforberedelser. Der tales om, at det tyske samfund skal være forberedt på snart at håndtere et meget stort antal sårede, der kommer tilbage fra alle mulige fronter i øst. Røde Kors får endda at vide, at de skal integreres i et sådant system. Det er meningen, at sundhedssystemet i Tyskland skal prioritere de sårede fra de kommende krige – jeg mener, det er sindssygt!

Og heldigvis er der nu flere mennesker, der vågner op til denne fare. Jeg tror, at den næste store demonstration bliver den 3. oktober i Berlin, og det er nødvendigt, at vi virkelig sørger for, at denne demonstration bliver meget, meget stor. Så hvis du har mulighed for det, så hjælp med at opbygge den. Den 28. september vil der være en stor demonstration i USA: Det skal absolut gøres så stort som muligt. Og jeg tror, vi er

nødt til virkelig at vække folk: Hvis du kender dine naboer, dine kolleger, så tal med dem om det! Tal med dem, for folk har på en eller anden måde mistet erindringen om de sidste verdenskrige i det 20. århundrede, og de yngre generationer synes at være blevet så påvirket af computerkrigsspil, at de har mistet fornemmelsen af, hvad det betyder, når byer som Dresden bliver jævnet med jorden af massebombardementer, og den elendighed, der fulgte med. På et af de sidste møder i Den Internationale Fredskoalition havde vi besøg af en professor fra Tyskland, som havde boet i Dresden som ung dreng, da bombardementerne fandt sted, og han var meget følelsesladet, da han fortalte om det. Og jeg tror, at den virkelighed skal bringes hjem til folk i dag, for hvis det kommer til en tredje verdenskrig, tror jeg, at der er mange lande, som der ikke vil være noget tilbage af. Og hvis det bliver en global krig, hvilket er meget sandsynligt, når man begynder at bruge atomvåben, vil hele civilisationen forsvinde, da atomkrigen vil blive efterfulgt af ti års atomvinter.

Og sandsynligheden for, at de mennesker, der tror, at de kan overleve det i deres bunkere, hvilket er en meget lille procentdel af de privilegerede mennesker, tror jeg vil være et mareridt, som ikke vil fungere i virkeligheden: For tanken om, at man kan leve i flere år i en bunker og så komme ud og fortsætte sit liv, er ikke et særlig realistisk perspektiv. Men det er, hvad nogle mennesker diskuterer i disse dage!

SCHLANGER: Vi har to spørgsmål mere om mediespørgsmålet og også anmodninger til dig om at give folk en bedre fornemmelse af, hvordan de skal organisere sig omkring det. Det ene er fra Storbritannien, hvor en person skriver: »Medierne stempler alle, der er imod fortællingen, som >det yderste højre<. Men er der virkelig en 'yderste højrefløj' i Tyskland? Hvad er deres politik?«

Og det andet spørgsmål er fra Pat, som skriver: »Mainstream-medierne kontrollerer en stor del af befolkningen. Hvordan kan sandheden komme til at afsløre det kvælertag? Hvad skal vi

gøre for at få sandheden ud til folk?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror først og fremmest, at der er en slags digt af Friedrich Schiller – det er mere som disse par eller {distichon} på tysk – hvor han siger: »Hvis du ikke kan være en helhed, så knyt dig til en.« [Og jeg tror, at det er sandt, for hvis man kun er et individ, føler man sig næsten hjælpeløs over for det, vi står over for. Derfor bør du i morgen deltage i mødet i Den Internationale Fredskoalition: Det er et forsøg på at forene den internationale fredsbevægelse, som vi har været i gang med i over et år nu – i morgen er det 69. møde i træk, hvor vi mødes hver fredag, og vi er vokset ganske støt. De sidste par møder har vi haft mere end 1.000 deltagere online, og så har tusindvis af andre set videoen bagefter. Og hver uge diskuterer vi, hvad vi skal gøre. Og jeg tror, at en af de tidligere spørgere spurgte: »Hvorfor sender I ikke et budskab ud?« Måske vil vi præsentere et kort budskab i morgen, så folk har noget at bevæbne sig med, så de kan ringe til de folkevalgte, bruge sociale møder, tale med alle deres slægtninge, kolleger og venner: Få dem mobiliseret, for vi befinder os virkelig i et utroligt farligt øjeblik, og jeg tror, at til sidst – jeg er ret sikker på, at kontrollen over medierne smuldrer. Det faktum, at vi i Tyskland havde disse valgresultater, hvor to partier, FDP Liberale og De Grønne, blev pulveriseret, og dybest set udtrykker befolkningen deres bekymring med en klar erklæring mod krigen.

Så det er ikke umuligt. Men jeg vil sige, at det mest umiddelbare, du kan gøre, er at slutte dig til Den Internationale Fredskoalition (IPC) i morgen; fortæl alle dine venner om det, vi vil igen have en ekstraordinær kombination af talere. Så vidt jeg ved, er der ingen platform, som mødes regelmæssigt med udveksling af synspunkter på så højt et niveau, altid om dagens emner. Og du kan være sikker på, at vi i morgen udførligt vil diskutere konsekvenserne af, at Rusland har ændret sin atomare doktrin som reaktion på NATO's politik. Og jeg tror, at det er noget, der vil trænge igennem til

befolkningen, fordi vi nu er ved at nå et punkt, hvor der næsten ikke er nogen vej tilbage – men ikke endnu: Så der er stadig tid til at gøre noget.

SCHLANGER: I den forbindelse har vi lige fået en besked fra en person, som sagde: »Min ven sagde til mig, at jeg skulle melde mig til Den Internationale Fredskoalition i sidste uge. Jeg var skeptisk. Jeg har altid troet, at LaRouche-bevægelsen var noget marginal, og at ideen om at tage den internationale kamp op var noget håbløs. Men jeg er glad for, at min veninde blev ved. Hun har bedt mig om at komme med i ugevis. Jeg kom med: Det var utroligt!« Og hun skriver: »Jeg opfordrer alle til at deltage i opkaldet og blive aktive.«

Opkaldet finder sted kl. 11 østkysttid i morgen. Og jeg tror, at det viser, at folk bliver berørt af det, vi gør. Situationen er under forandring, der er et vakuum for reel diskussion på grund af mediernes rolle, men det er det, vi gør – vi ændrer det.

Så, Helga, har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, men dette er helt klart det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde. Og i stedet for at gemme sig og tænke, »hvordan kan jeg bevare mit privatliv«, som under Anden Verdenskrig, hvor de mennesker, der forsøgte at undgå krigen, endte med at blive ramt, fordi det endte med, at der ikke var noget sted at gemme sig. Og faren for en tredje verdenskrig er helt sikkert, at der ikke er noget skjulested! Så mobiliser det positive billede, du har af menneskeheden, og handl ud fra kærlighed til menneskeheden. For det, der motiverer mig stærkest, er tanken om, at hvis vi ikke løser dette problem, så vil alle de smukke ting, der er blevet skabt af generationer før os, gå tabt: Beethovens og andre komponisters musik; poesien fra alle de smukke digtere rundt om i verden vil være blevet komponeret for ingenting. Og det ville være en skam!

Så det er virkelig noget, man skal mobilisere i sig selv for at have styrken til at være en del af løsningen og stoppe

dette og skabe en bedre verdenssituation med en ny økonomisk verdensorden ved at samarbejde med BRIKS-landene, for det ville være den nemme udvej.

SCHLANGER: Nå, Helga, jeg ved, at du er træt af jetlag og lige er kommet tilbage fra din rejse. Men tak, fordi du er med os i dag. Og igen, alle bør være med i morgen kl. 11.00 østkysttid. Du kan registrere dig og få linket på Schiller Instituttets hjemmeside. Så indtil i morgen, Helga, vi ses senere.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses i morgen!

Invitation til Den Internationale Fredskoalitions møde fredag den 27. september 2024 kl. 17 på Zoom: Putin annoncerer revideret atomdoktrin; verden på knivsæg af generel krig

Man kan nu se mødet live og senere via YouTube linket her.

Meld dig for at deltage aktivt i live diskussionen her.
Ikke korrekturlæst

Tysk, spansk og fransk tolkning tilgængelig

Af Dennis Small

Onsdag den 25. september annoncerede den russiske præsident

Vladimir Putin foreslåede revisioner af Ruslands stående doktrin for brug af atomvåben, som sænker tærsklen for deres anvendelse markant – præcis i det øjeblik, hvor en ny militær aktion fra USA og NATO, der handler gennem Ukraine, er ved at overskride denne tærskel. Medmindre Washingtons politik om at søge den strategiske ødelæggelse af Rusland ændres øjeblikkeligt, står verden på randen af en global atomkrigsførelse.

»Brugen af atomare styrker er en ekstrem foranstaltning for at beskytte landets suverænitet,« begyndte Putin sin 4 minutter lange erklæring. »I dag er den atomare triade fortsat den vigtigste garanti for at sikre vores stats og borgeres sikkerhed ... Samtidig ser vi, at den moderne militærpolitiske situation ændrer sig dynamisk.« Af den grund, meddelte Putin, fastslår Ruslands foreslåede nye atomdoktrin, at »aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men med deltagelse eller støtte fra en atomstat, bør betragtes som et fælles angreb på Den Russiske Føderation.»

Putin meddelte desuden, at Rusland vil »overveje en sådan mulighed [for at bruge atomvåben – red.], så snart der foreligger pålidelige oplysninger om et masseangreb fra luftrummet og overskridelse af vores statsgrænser. Dette omfatter strategiske eller taktiske fly, krydsermissiler, droner, hypersoniske og andre luftbårne fartøjer.«

Putin kom med denne meddelelse på et ordinært møde i Ruslands sikkerhedspolitiske råd, som blev transmitteret live. Det var planlagt til at finde sted 24 timer før det planlagte møde den 26. september mellem præsident Joe Biden og Ukraines Volodymyr Zelensky. Mødet vil fokusere på, om Washington endelig vil give grønt lys for affyring af NATO's raffinerede langdistancemissiler (såsom Storbritanniens Storm Shadow-krydsermissiler) mod Rusland fra Ukraines territorium.

Som den tidligere FN-våbeninspektør og marineefterretningsofficer Scott Ritter gjorde det klart på

sidste uges møde i Den Internationale Fredskoalition: »Så når et Storm Shadow-missil affyres mod et mål inde i Rusland, er det bogstaveligt talt et mål for NATO. NATO godkender målet og gør det lettere at bruge dette våbensystem mod målet« gennem raffinerede styringssystemer, der er baseret på krypterede GPS-signaler i realtid fra amerikanske og andre NATO-satellitter.

Affyring af sådanne våben ville nu klart falde inden for Ruslands retningslinjer for tilladte atomvåben.

Vil Biden – eller mere præcist, Kollektive Biden – skrive under på den vanvittige plan, som har sit udspring i London? Mange vestlige medier, såsom The Hill og MSN, skrev i dag, at »rapporter tyder på, at Biden er på nippet til at tillade Ukraine at affyre de langtrækkende våben.«

Amerikanere og europæere skal lade deres stemmer høre så hurtigt som muligt. Og resten af verden, som er samlet til FN's generalforsamling i New York, og som er forfærdet over de krige, der fejer hen over planeten, må med stor kraft kræve en forhandlingsløsning på krisen i Ukraine – og også på krigen mellem Israel og Palæstina – baseret på at opnå fred gennem fælles udvikling.

Der er forslag på bordet om at gøre netop det. Kina og Brasilien har indkaldt til et møde i FN fredag den 27. september, hvor de vil invitere 20 førende nationer til at diskutere deres fredsplan for en forhandlingsløsning på krigen i Ukraine.

Som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche understregede i dag: »Det ville være så let for Vesten at tilslutte sig, som ligemænd, til det, Kina og BRIKS foretager sig for at gøre verden til et bedre sted.«

Den Internationale Fredskoalitions 69. ugentlige møde afholdes fredag den 27. september kl. 11.00 ET. Talerne vil snarest blive annonceret.

Deltag i mødet på Zoom på kl. 17 dansk tid

Gaza og Ukraine: Vi må blive bedre for at overleve

af Dennis Speed (EIRNS) – 25. september 2024

Tirsdag den 24. september blev der fremsat usædvanligt vigtige erklæringer og taler ved åbningen af den 79. session af FN's Generalforsamlings debat. (Det omfattede ikke præsident Bidens pinlige bemærkninger). Selv om truslen om atomkrig tydeligt var til stede under FN-drøftelserne, krævede det en strategisk omvæltning af »krigens mestre« for at italesætte denne virkelige trussel og få det moralske overtag, før det »kollektive Zelenskyj/kollektive Biden«-show kunne få fodfæste.

På den første dag, hvor stats- og regeringscheferne talte til FN, blev »NATO-fortællingen« forstyrret og udmanøvreret. I bemærkningerne fra Brasiliens præsident Lula, Tyrkiets præsident Erdogan, Sydafrikas præsident Ramaphosa og Jordans kong Abdullah II blev NATO's »israelske« befolkningskrig mod det palæstinensiske folk klart identificeret som den egentlige, centrale uretfærdighed, som verdens opmærksomhed skal koncentreres om, og som straks må løses – ikke NATO/Ukraines »moraliske korstog mod Rusland«.

Integriteten blev i dette øjeblik udvist af flere af de nationale ledere. Tyrkiet, et NATO-medlem, vidste, at det kritiserede NATO's støtte til masse mordet i Gaza, da Erdogan sagde: »Og de, der ubetinget støtter Israel! Hvor længe vil I fortsætte med at bære skammen over at se på denne massakre,

over at være dens medskyldige?» Dette viste, at der kan trækkes en linje, som viser den klare forskel mellem det Globale Flertals moralske såvel som strategiske prioriteter og NATO-verdenens.

Det »moralske korstog i Ukraine« er naturligvis det ønskede NATO-fokus for »public relations«. Hensigten er at bruge Zelenskyjs kommende tale om »sejrsplanen« som udløsende faktor for USA's »endelige beslutning« om at godkende udstationeringen af langtrækkende missiler i Ukraine, som skal bruges til at angribe dybt ind i Rusland. Det er netop det, som Biden-administrationen sagde var forbudt i 2022, fordi det ville »føre til en atomkrig med Rusland«. Rusland har faktisk gjort det klart, hvad dets svar vil være, hvis og når en sådan beslutning træffes. Fornuftige mennesker i Tyskland ønsker ikke at være en del af »NATO's sejrplan«, som det fremgik af det nylige delstatsvalg i Brandenburg.

Absurd nok har en sådan opstilling af missiler heller ingen chance for at føre til en sejr for Ukraine, som ikke har soldaterne; landets befolkning er gået fra 52 millioner mennesker i 1992 til 36 millioner i 2023. Det er blevet affolket med 30 % i løbet af de seneste årtier, og især siden 2022. Den malthusianske politik mod Gaza og den malthusianske politik i Ukraine er den samme. Den mørke tidsalders »moralske syn« på begge krige er også det samme. Det, der må stå i kontrast til begge, er en anden vision for menneskeheden, og den vision, som bedst kommer til udtryk i Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur, skal manifestere sig i demonstrationer, valg og dialoger, der involverer millioner og derefter snesevis af millioner, så hurtigt som muligt.

Der er en vigtig amerikansk intervention, som kan give en ekstra flanke til menneskehedens forsvarere, der beslutter sig for at få FN til at handle. To læger, Mark Perlmutter og Feroze Sidhwa, der for nylig er vendt hjem fra Gaza, forsøger at blive hørt af de delegerede i FN, efter at medlemmer af den

amerikanske kongres og andre amerikanske embedsmænd har ignoreret kirurgernes sønderlemmende rapport om den sataniske karakter af krigen mod børn i Gaza. Med Dr. Perlmutter's ord: »Jeg var på Ground Zero den 11. september. Jeg var ved jordskælvet den dag, det ramte Haiti, og tog tilbage fire gange mere. Jeg var ved Katrina den dag, orkanen 'ramte jorden', og jeg har udført 40 kirurgiske missioner i barske miljøer på fire kontinenter. Når man kombinerer al den erfaring, kan intet af det måle sig med det, jeg så i Gaza....«

Ligesom dr. Perlmutter og Sidhwa må det globale flertal kræve, at drabet på, hvad der sandsynligvis svarer til mere end 200.000 palæstinensere i en befolkningskrig – hvor målet ikke er » Hamas«, men kvinder i den fødedygtige alder og deres afkom, i Gaza, på Vestbredden og snart i Libanon – straks stoppes med alle mulige etiske midler.

I forbindelse med præsident Erdogans bemærkninger var der en hentydning til den mulige påberåbelse af FN-resolution 377, som »beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet på grund af manglende enstemmighed blandt de permanente medlemmer ikke udøver sit primære ansvar for opretholdelse af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der ser ud til at være en trussel mod freden, fredsbrud eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at fremsætte passende henstillinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af fredsbrud eller aktiv aggression, brug af væbnet magt, hvis det er nødvendigt, for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed. «

At påberåbe sig resolution 377 ville ikke kun bringe spørgsmålet op i Gaza. Det kunne også gøre en ende på praksis og det (u)moralske påskud i NATO-doktrinen om »retten til at beskytte«, som Tony Blair lancerede i 1999 som »afslutningen på den Westfalske Fredstraktat«, og som Blair og den britiske efterretningstjeneste brugte til at starte krigsforbrydelsen i 2003, der er kendt som den anden Irak-krig, og som dræbte over

en million mennesker. En tilbagevenden til den Westfalske Fred fra 1644-48 og dens princip om »den andens fordel« er emnet for Zepp-LaRouches »ti principper«. Det er også det perspektiv, som de uafhængige kandidater i New York, Diane Sare og Jose Vega, i deres respektive kampagner til det amerikanske senat og kongressen har bragt ind i den amerikanske valgsæson 2024. Tiden er nu inde for alle dem, der tror på én menneskehed, til at gøre denne ene menneskehed gældende i magtens korridorer verden over.

Foto: UN Photo/Shareef Sarhan

Israel søger at udvide krigen; verden hænger i en tynd tråd: Der er brug for et nyt paradigme

af Jason Ross (EIRNS) – 23. september 2024

Netanyahus mål ser ud til at være at trække Iran og Hizbollah ind i en optrapning af konflikten ved at få dem til at reagere gennem en række stadig mere provokerende angreb, herunder mord , ødelæggelse af diplomatiske faciliteter, personsøger-eksplosioner, der forårsagede mange vilkårlige skader og dødsfald, og nu en række angreb på det sydlige Libanon, der har efterladt hundredvis af døde og over tusind sårede på én dag. (Angrebet blev hurtigt fordømt af Brasilien).

Vil Iran eller Hizbollah reagere, som Israel håber, de vil? Hizbollah har sagt, at terrorhandlingen med at få tusindvis af personlige elektroniske apparater til at eksplodere ikke vil

få dem til at holde op med at støtte befolkningen i Gaza. Dets egne angreb på steder i Israel fortsætter og gennemhuller ideen om israelsk usårlighed. Men det er ikke gennem vold, at vi opnår fred.

Vejen frem går gennem det ændrede globale miljø: Den faldende magt, indflydelse og moralske status hos de grundstødte lande i det angloamerikanske NATO står i modsætning til Ruslands suverænitet, Kinas økonomiske succes og BRIKS' optimisme. Israels barbariske handlinger ødelægger landets internationale status og dets økonomi. (Mange købere vil nu tænke sig om en ekstra gang, før de køber israelske højteknologiske produkter og tjenester).

Og hvad sker der i USA? Den siddende (eller sovende) amerikanske præsident var til stede ved det første møde i sit kabinet i et år, men fik sin kone til at lede det fra bordenden. I weekenden, da han blot skulle præsentere Indiens premierminister Narendra Modi, mistede han besindelsen og skældte vredt ud på sine medarbejdere.

Kollektivet Biden har nu fløjet Volodymyr Zelenskyj til USA i et militærfly og bragt ham til svingstaten Pennsylvania. I mellemtiden dukker der nye detaljer op om det seneste attentatforsøg mod Trump, herunder flere års tilsyneladende ignorerede advarsler.

I Europa har de seneste dage afsløret kontraster:

Ved delstatsvalget i Brandenburg i Tyskland mistede det forfærdelige grønne parti alle sine pladser. Hvorfor er det sådan? Ikke nok med at »energiomstillingspolitikken« driver energipriserne i vejret og ødelægger industrien, men det grønne parti i Tyskland er også en rabiats krigstilhænger. Det relativt antikrigsorienterede parti Alternative für Deutschland (AfD) kom ind på en meget tæt andenplads efter SPD, og antikrigsgruppen BSW, der er grundlagt af Sahra Wagenknecht, kom ind på en tredjeplads.

I Danmark insisterer statsministeren dog på, at Ruslands røde linjer skal ignoreres fuldstændigt. »Det har været en fejl under denne krig at have en offentlig diskussion om røde linjer,« siger hun. At gøre det er »simpelthen at give russerne for gode kort på hånden.«

Den nuværende militære kurs, som drives frem af den angloamerikanske insisteren på at være verdens hersker, fører uundgåeligt til en civilisationsødelæggende atomkrig. At erkende denne grundlæggende kendsgerning er ikke at give russerne et trumfkort; det er at anerkende, at der er en virkelighed hinsides de »fortællinger« og den ønsketænkning, som er kommet til at dominere de gamle medier og »tænketaanke« i det angloamerikanske NATO.

Vi må også erkende, at den menneskelige økonomi er underlagt universelle principper, i lighed med dem som videnskabsmænd har opdaget. Det er ved at vedtage en mission for den videnskabelige, økonomiske og kulturelle udvikling af befolkningen i hver nation og verden som helhed, at den store overflod, der kunne være vores, kan realiseres.

Det er kun under indflydelse af et sådant paradigme, at de flammer, der truer med at opsluge Sydvestasien helt, kan slukkes, og en ny fremtid skabes, som det opfordres til i LaRouches Oase-plan.

Foto: Netanyahu Facebook page